andrei chiru / perviliu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CHIRU, ANDREI
Perviliu / Andrei Chiru ; ed., postf.: Mircea Ţuglea. - Constanţa : InPrint, 2009
ISBN 978-606-92190-0-3
I. Ţuglea, Mircea (ed. ; postf.)

821.135.1-31

Coperta: Andreca Eugen Cristian

© Andrei Chiru
ISBN 978-606-92190-0-3

Andrei Chiru

PERVILIU

InPrint
2009

pentru oamenii care au contribuit, direct sau indirect, la începerea şi finalizarea acestei cărţi:

Cristina, Laura, Mariana.

I

Perviliu întinse mâna, şovăind ca de fiecare dată când îl întâlnea frontal pe director. Poate costumul atât de impozant îl făcea să plece ochii de şase ani, de când Petrov fusese ales cu opt voturi într-o vineri ploioasă de noiembrie. Fusese coleg cu Perviliu în biroul numărul cinci, deşi în prealabil lucrase la arhiva de la subsol. Metamorfozele directorului Petrov i se succedau cu o repeziciune teribilă şi precisă, încadrate de detalii care-l impresionaseră teribil la acel moment.

Începând cu a doua zi după numirea în funcţie, directorul apăru în uşa instituţiei îmbrăcat într-un costum nou bleumarin, el care până atunci avusese numai costume negre clasice şi doar unul cu dungi gri, tocit la cotul drept, pe care îl şi îmbrăca foarte rar, poate cel mult de trei ori pe lună. Schimbase şi ochelarii. Apariţia acestora a făcut definitivă separaţia între ei. Ramele reci şi uşor arcuite au impus instaurarea unei distanţe, probabil generată de funcţiile lor. A fost un acord tacit pe care l-au respectat. De atunci Perviliu a simţit că între ei instituţia a creat o prăpastie. Mai ales că au urmat alte

costume mai elegante şi mai impozante. Alţi ochelari, pieptenele şi pixul din buzunarul de la piept au dispărut, mersul grăbit s-a transformat într-unul calm şi distins. Perviliu a socotit toate aceste schimbări de rău augur pentru sufletul bun al fostului coleg Petrov. Dar aşa a fost să fie.

- 'Neaţa Perviliule, îl întrerupse din avalanşa de gânduri vocea gravă a directorului.

- Bună dimineaţa, tresări el speriat întinzând mâna cu obedienţă. Vru să mai spună ceva dar nu reuşi să găsească propoziţia salvatoare.

- Grăbeşte-te, grăbeşte-te să prinzi condica. Că o ştii pe madam Lucinski cât e de iute de mână.

Perviliu emise rapid şi forţat un zâmbet ascuţit pentru ca directorul să observe că gluma lui fusese gustată. Grăbi şi pasul, gândindu-se că totuşi superiorul ierarhic e superior ierarhic, gluma e glumă şi combinaţia dintre cele două nu poate fi fericită. Aşa că numără ca în fiecare dimineaţă cele şase trepte, apoi făcu un pas mare şi ajunse la următoarele zece. Aici simţea în fiecare zi că un Perviliu se dezbracă pentru a-i face loc celuilalt Perviliu, contabil la Direcţia Regională a Poştelor. Şi primul rămânea făcând cu mâna, cu un zâmbet calm pe faţa jovială. Cel care întra în instituţia gri nu se uita

decât rareori în urmă şi atunci cu buzele strânse şi cu privirea încruntată.

- 'Neaţa, domn contabil, se auzi vocea deja plictisită a femeii de serviciu care flendura mopul în direcţii ciudate. Întindea coada şi apoi o trăgea fără mare chef, cu dezgust chiar. Perviliu îi răspunse la salut cu mult respect, deoarece o considera o persoană deosebită şi chiar înţeleaptă. O invidia câteodată pentru libertatea de acţiune de care se bucura, fără să fie conştientă de acest privilegiu, pentru munca ei lipsită de răspundere, pentru felul cum îşi putea neglija fizionomia fără să fie bârfită de ceilalţi. Îşi permitea multe „apucături" cărora el nu le-ar fi putut face faţă, pentru că el şi ceilalţi aveau alte coordonate în ierarhia Direcţiei. Alte coordonate, alte responsabilităţi şi alte salarii. Era singura din întreaga instituţie pe care el o bănuia că spune exact ce gândeşte, oricând şi în orice circumstanţe, nefiindu-i teamă de niciun personaj al Poştei, iar pentru postul ei nu exista retrogradare sau promovare. În organigramă şeful ierarhic era chiar Directorul. Şi toate acele mături şi instrumente de curăţenie, cămăruţa din care răzbătea mirosul de cafea proaspătă, felul în care o priveau şi o ignorau ceilalţi angajaţi, privirea ei resemnată cu viaţa, chiar mulţumită de cele mai multe ori, toate acestea îl făceau pe Perviliu să fie singura

persoană după libertăţile căreia tânjea, între zecile de angajaţi.

Ajuns în faţa condicii, îşi luă locul la coadă. În faţa lui erau Perkinsy şi secretara.

- Bună dimineaţa, li se adresă omogen Perviliu. Întotdeauna îi lipsise curajul de a i se adresa secre-tarei altfel decât oficial şi rece, doar în particular o cadorisea cu apelative mai „dulci”, dar nimic care să atragă atenţia şi să-i ştirbească reputaţia. O putea gratula cu mici complimente numai în momentul în care intra la ea în birou şi nu era nimeni prezent. Era mai tânără ca el şi frumoasă, mai ales vara în lunile iulie şi august. O asocia cu acest anotimp din momentul când îi dezvăluise pasiunea ei pentru mare, soare şi plajă. Îi stătea bine, poate, în costumul de baie şi era încadrată perfect de exuberanţa acestui anotimp. Probabil era şi inteligentă, atât cât s-o prindă bine într-o rochiţă colorată, într-o zi însorită.

- Ce vreme urâtă, nu se mai opreşte ploaia asta. Vroiam să colind un pic prin oraş când plec de la serviciu. Perviliu încercă să zâmbească, deşi era dimineaţă şi se simţea uşor aerian. Secretara ar fi continuat dialogul, dar îi veni rândul. Şi veni şi al lui Perviliu. Se uită peste umărul ei la zecile de mâzgăleli de toate formele şi se gândi dacă semnătura îi caracterizează pe oameni. Nu concluzionă pentru că din

spate se auzi vocea sugrumată a inspectorului Frehenier:

- Ce faceţi domnu' Perviliu, vreţi să vedeţi care-i falsă? Haideţi mai repede să prindem şi noi cafeaua.

Remarca i se păru grosolană, dar nu avu curajul să comenteze. Mai ales că secretara întoarse capul şi îi fixă pe amândoi. Lui nu îi plăcea să riposteze colegilor. Nu dorea să-şi facă duşmani, se gândea la viitor şi la faptul că în curând va fi tată. Nu vroia certuri nici aici, nici acasă cu vecinii, cu nimeni. Dorea să-şi trăiască viaţa liniştit, în ritmul pe care îl avea acum. Anita era însărcinată în trei luni. Venise şi vremea pentru a culege roadele unei căsnicii atât de lungi.

Perviliu simţi că este efectiv împins de la spate, trezindu-se ca un somnambul cu pixul în mână, trase o mâzgăleală şi se urni rapid din loc, dispărând pe holul plin de neoane pâlpâitoare. Imaginea lui ţinând copilul îi alungă din minte toate remarcile răutăcioase ale colegilor, suportate de când venise aici. Răutăţi şi meschinării. Mergând spre lift rememoră câte nedreptăţi trebuise să îndure tocmai el, care terminase facultatea cu o medie ce-i făcea cinste şi lui, şi profesorilor şi chiar părinţilor, el căruia i se promisese un viitor strălucit, crezând cu toţii că va ajunge ceva mare. Dar nimic spectaculos nu se întâmplase în viaţa lui pe plan profesional până în

momentul de faţă. Sperase că postul de contabil va reprezenta rampa de lansare, însă se înşelase. De aproape zece ani deservea Regionala asta blestemată şi în tot acest timp de pe aceleaşi poziţii, nicio schimbare, nicio sancţiune măcar, toate mergeau pe coordonate drepte, cu excepţia salariului şi a sporurilor care erau singurele elemente pozitive. Urcă până la al doilea etaj, gândindu-se ca în fiecare dimineaţă dacă ziua respectivă va fi una liniştită sau nu.

Deschise uşa biroului şi dădu cu ochii de Parkin. Era deja cu un teanc de hârtii în faţă. Ridică ochii cu o faţă tâmpă spre Perviliu, care rămăsese în uşă contemplând încăperea. Erau atâtea foi şi dosare, în fiecare zi atâta alb, coli peste coli, scrise şi nescrise. Atâtea straturi de circulare, adrese, facturi. Şi atât de puţin spaţiu le era destinat oamenilor din birou. Prea multe rafturi, prea multe fişete ordonate pe luni. Birourile erau înghesuite pe unde mai rămăsese loc. Străbătu în doi paşi încăperea până ajunse în faţa scaunului. În acest timp îi salută şi pe cei doi colegi. Maşika îi zâmbi plină de viaţă, ca în fiecare dimineaţă. Fu nevoit să-i întoarcă gestul. Ar fi vrut să se strâmbe la ea şi apoi să-i dea o palmă peste ceafa aia urâtă şi plină de pistrui pe care trebuia să o vadă de atâţia ani. Îi ştia toate cutele, le observase multiplicările şi metamorfozele. Într-un

cuvânt, o ura. Pe ea şi pe posesoare, mai ales vara, când venea îmbrăcată în bluze scurte, când pielea ei matură se vedea în toate culorile şi reflexele posibile. Şi această neuniformitate îl făcea să se uite minute în şir la geografia bogată a corpului ei. Amplasarea biroului nu o putea schimba, aşa era proiectată încăperea şi nici n-ar fi avut unde. Erau bibliorafturile şi caietele mecanice care umpleau încăperea. Organizate cronologic pe luni, iar lunile pe ani, legate cu sfoară maro.

- Hai povesteşte-ne, că de abia aşteptăm. Ce i-a zis doctorul Anitei? Ce o să aveţi? În cât timp? Şi eu când mă gândesc cum a fost... Prin ce emoţii am trecut... Ce frumos a fost... Cum mă mai speriam când se mişca. Şi a fost aşa de uşor pe urmă, toate au mers de la sine. Nu am avut probleme cu el, un copil excelent din toate privinţele. Şi cât de repede a crescut. Îmi aduc şi acum aminte de primele concedii în care a mers cu noi, pozele pe care le am şi acum cu el îmi arată toate etapele prin care a trecut micuţul nostru. Perviliu se uita înspre Maşika dând maşinal afirmativ din cap şi încercând să-şi pregătească în acelaşi timp locul pentru o nouă zi de muncă. Strânse hârtiile şi le aşează în colţul drept, lângă suportul de pixuri oferit în dar de ziua lui de către cei doi colegi.

- Hai zi-ne, măi *Mutulică*, cum a fost. Cred că Anita de abia aşteaptă... Şi Maşika

se întoarse cu scaunul către el. Îmi amintesc cum am fost cu Victor să sărbătorim. Ce mult ne iubeam pe vremea aia... Să vă iubiţi cât sunteţi tineri, că pe urmă... oricum e frumos... dacă n-ar fi copiii viaţa ar rămâne aşa... cum să zic...

- Adică n-am avea pentru ce trăi... mormăi din colţul său Parkin. Auzind această afirmaţie, Perviliu surâse. Îl ştia bine pe Parkin. Cu doi copii la casa lor, o slujbă pe care nu o iubise dar nici nu o urâse, nu vroise niciodată să-i surclaseze pe alţii în ierarhie. Era resemnat cu viaţa asta pe care, deşi nu o alesese, o acceptase.

Avea două pasiuni care îl făcuseră să treacă nevătămat prin tumultul vieţii: întotdeauna existase câte o amantă, câteodată chiar imaginară, căreia îi scria diverse: poezii, scurte povestioare alegorice, toate ambalate într-un înveliş comercial, adică plasate în buchete imense de flori sau în cutii lângă o bijuterie. Pentru el aveau valoare mai mare propriile creaţii decât cadourile care erau scumpe în raport cu salariul lui de funcţionar. Era suspectat de mulţi că ar avea venituri din alte surse, că este mincinos şi nu te poţi baza pe el. Perviliu îl vedea într-o lumină mai plăcută, ca pe un dezinteresat, iar acea pasiune pe care o punea în conceperea stihurilor respective îl salva în ochii lui, învăluindu-l într-o aură boemă. Presupusul mizantropism de care suferea Parkin era

contracarat de viaţa de om normal pe care o ducea: avea o soţie şi doi copii pe care îi trata cu aceeaşi răceală ca şi pe orele de serviciu, consumate agale în lumea lui, în stânga biroului Maşikăi. Îşi făcea treaba cu exactitate şi răceală, asemeni un robot. Apoi se închidea în el şi privea undeva între doamna Maşika şi coşul de gunoi, executându-şi sarcinile zilnice. Nu greşea niciodată nimic şi de aceea nimeni nu avea ce să-i reproşeze, deşi ar fi vrut, mai ales că nu respecta codul de conduită internă, îmbrăcându-se de multe ori inadecvat postului şi locului său de muncă. Maşika remarca privirea fixă şi începea să povestească diverse. Când întorcea capul spre el, Parkin părea că într-adevăr ascultă atent. Dădea din cap în ritmul tonalităţii povestirii, iar când aceasta se oprea, el punea o întrebare pentru a o convinge că participă activ la toată tărăşenia ei, apoi făcea un clic din pix. Perviliu ştia că nici el nu poate să o sufere, că nu îi pasă deloc de membrii familiei ei şi de aventurile cotidiene prin care aceştia trec, devenind eroi ai unor seriale absurde şi plicticoase.

Perviliu o cunoscuse cu prilejul unei zile de naştere pe soţia lui Parkin. Era de o frumuseţe răpitoare în comparaţie cu el. Părul blond, ochii mari şi sprâncenele arcuite formau o privire expresivă, gâtul lung şi alb încadra perfect fizionomia luminoasă. În plus, era şi deşteaptă, ceea

ce l-a făcut să-l vadă pe Parkin într-o altă lumină. S-a întrebat de ce vorbea zilnic la telefon folosind acea voce pisicită cu diverse individe, debitând banalităţi linguşitoare şi libidinoase la adresa lor.

Şi ce legătură aveau ele cu poeziile lui pline de tâlc şi substraturi filozofice? Într-o zi l-a întrebat pentru ce îşi oferă munca diverselor femei, când ar putea să o adune într-un volum pe care să i-l dedice soţiei. S-a uitat fix la el, întrebându-se parcă de ce nu făcuse acest lucru până atunci, după care a început să zâmbească. Apoi a luat un dosar, s-a sculat de pe scaun şi a ieşit din birou. De atunci Perviliu nu a mai atins subiectul. Tot de atunci Parkin se uita la el cu o grimasă agăţată într-un colţ de faţă. Probabil îl ghicise.

- O să fie fată, cred. Nu ştiu, dar am o presim-ţire. Cred că ţi s-ar potrivi. Să fii tatăl unei fetiţe blonduţe, să aibă ochii şi părul Anitei şi gura ta. Şi un băiat ar ieşi frumos şi ar fi mai uşor de crescut. Eu ştiu că am fost trei copii la părinţi: doi băieţi şi o fată.

- Ne-aţi mai povestit, se auzi o voce plictisită.

- Nu am întrebat ce este... interveni Perviliu ca să oprească discuţia într-un punct care încă mai garanta o bună desfăşurare a activităţii pe ziua respectivă. Nu ne interesează atâta timp cât este şi va fi un copil sănătos. Şi Anita vă transmite

salutări, minţi el pentru a duce discuţia pe alte teritorii mai calme.

- Drăguţa de ea... Şi oftă. Oftă şi Parkin uitându-se cu scârbă la amândoi. Probabil purtarea lui Perviliu îi părea atât de desuetă pentru un bărbat. Şi el ar fi vrut să fie ca Parkin, să nu-i pese, să nu mai participe la dialoguri pe hol, să nu îşi mai construiască nişte opinii care să susţină ba punctul de vedere al directorului economic, ba a responsabilului cu personalul. De ce nu poate pune în practică verticalitatea din propria gândire? De ce nu poate arăta lumii ceea ce gândeşte de fapt? De ce trebuie să urmeze aceleaşi clişee ca şi ceilalţi? De ce nu se poate alătura lui Parkin şi a celor asemeni lui? Probabil că aceştia erau eroii zilelor noastre, cei care în trecut se luptaseră şi se jertfiseră pe câmpul de luptă transformându-se în indivizi verticali, capabili să-şi recunoască ideile şi opiniile chiar dacă acestea contravin sistemului şi bunei lui funcţionări. Şi găsi răspunsul salvator. Pentru că el şi cei care se comportă ca el au şi alte venituri ce îi fac capabili să-şi permită această aroganţă în relaţiile de serviciu şi în societate în general. Totuşi Parkin nu părăseşte acest post. Poate tocmai acesta este motivul. Ca să facă pe eroul. Să vină şi să plece de la serviciu cu acea moacă scârbită şi arogantă, afişând acelaşi nihilism

caracteristic ori de câte ori există ceva plăcut pentru ceilalţi din jurul lui.

- Ce avem astăzi de lucru? reveni în discuţie cu o voce impertinentă Parkin. Că doar nu o să stăm la taclale toată ziua. Sau poate voi doi, dar eu am de făcut o mulţime de adrese şi trebuie să dau nişte telefoane la câteva firme restante.

- Şi eu am, interveni Perviliu... după care urmă o pauză lungă, am de plătit facturile alea care au rămas de ieri şi de întocmit referatul ăla pentru o maşină de scris nouă. Asta este de-a dreptul criminală.

- De când mi-ai promis că rezolvi problema asta. De douăzeci de ani mi-am distrus degetele la vechitura asta. Cândva a fost şi ea nouă, mirosea a vopsea proaspătă când am primit-o. Avea o cutie mare şi o carte cu pagini lucioase. Literele de pe butoane străluceau. Au ieşit din biroul meu zeci de mii de pagini, la început eram singura dactilografă, acum de... sunt la fiecare departament, nu mai e ce-a fost. Totul e azi altfel. În glasul ei unda de regret era evidentă, vremurile când reprezenta ceva valoros în comunitatea poştei apuseseră demult. Opoziţia dintre ceea ce a fost şi ce era în momentul de faţă era evidentă, iar ea era o epavă, din toate punctele de vedere. O colecţie ambulantă de amintiri, pe care le repetă în mod ciclic, nu foarte multe pentru a crea o diversitate neobositoare.

- Şi eu trebuie să fac situaţia cu toţi factorii din oraş, zise pe un ton sictirit Parkin, trântind teancul de hârtii pe birou. Factori bătrâni şi obosiţi. Mă întreb când vor fi înlocuiţi de maşini care să livreze toată corespondenţa asta blestemată. Şi când nu vor mai avea oamenii nimic de spus şi va înceta acest schimb de informaţii? Şi Parkin deschise un registru mare albastru şi începu să completeze cu un pix mov rubricile înghesuite.

Erau o mulţime de centralizatoare de la toate circumscripţiile poştale care trebuiau strânse într-unul singur, în ordine alfabetică. O muncă total necalificată şi plictisitoare la care participau de fiecare dată atât Perviliu cât şi Parkin. Dura cam o zi întreagă dacă s-ar fi muncit continuu, dar se lungea pe câteva zile, câteodată chiar mai mult. Pentru că erau mai multe sarcini de efectuat. Azi erau de achitat 23 facturi, de redactat salariile şi acest referat pentru Maşika. Îl făcea Perviliu pentru liniştea proprie, poate Maşika va primi o maşină nouă silenţioasă, model modern de firmă bună, pe care nu o va mai auzi bătându-i în cap şi după terminarea programului. Ritmul cadenţat al degetelor Maşikăi îl urmărea şi noaptea când închidea ochii. În acel întuneric gol şi aparent liniştitor apărea de fiecare dată zgomotul clămpănitor al tastelor, mai ales când banda trecea de la capăt şi emitea acel chiţăit care îi omora

orice gând. Şi unghiile date cu ojă stridentă parcă apăsau în reluare mai ales tasta *S*. Avea o pasiune nebună pentru acel *S* pe care-l bătea mult mai apăsat decât oricare tastă. Perviliu simţea în ce stare se află ea după felul cum atingea butoanele. Era barometrul stării ei sufleteşti. Când era calmă bătea monoton şi cu o regularitate de fracţiune de secundă, când era agitată bătea repede şi făcea greşeli din patru în patru minute, iar când era bine dispusă degetele îi alergau pe butoanele tocite ca pe nişte clape de pian. Probabil Maşika ridicase dactilografierea la rang de artă.

Perviliu luă din sertar fluturaşii goi pentru salarii şi începu să-i completeze caligrafic. Orele au trecut încet, ca în fiecare zi, molcome şi puturoase. La sfârşitul zilei îl dureau ochii, terminase însă fluturaşii care mâine vor coborî spre casierie, urmând ca poimâine toţi angajaţii să-şi ridice avansul. Avansul şi lichidarea erau momentele cruciale din viaţa fiecăruia, iar el ştia foarte bine acest lucru. În ziua salariului toţi debordau de energie pozitivă, banii îi făceau cel puţin mulţumiţi pe unii. Fluturaşii îl încurajau să simtă că e un element important al acestei structuri, prin mâna lui trecând lunar salariile tuturor angajaţilor poştei. Toţi capătă acel petec de hârtie pe care se află semnătura cu P-ul împodobit de acea coadă de dragon încadrată de ştampila cu numărul 17,

ştampilă care începu să percuteze pentru următoarea oră într-o cadenţă ce imita precizia unui barometru. Zgomotul produs i se părea destul de artistic lui Perviliu, care executa cu măiestrie operaţiunea. Era plasată cu precizie în mijloc.

- Mai aveţi băieţi? Că am şi eu de cărat nişte dosare jos la arhivă. Când terminaţi, poate mă ajutaţi şi pe mine. Parkin se strâmbă ca de fiecare dată când auzea de cărat dosare şi în general de ajutat colegii.

- O să vă ajut eu peste vreun sfert de oră, rosti Perviliu pe un ton vădit oficial, prin care să se vadă că nu are tragere de inimă când e vorba de aceste munci brute. Dar o făcea pentru mama lui, care l-a sfătuit să fie de ajutor celor mai vârstnici. Nu ştia perfect dacă acest comportament îl definea ca individ, dar măcar încerca din când în când să-şi ajute semenii.

A coborât la arhivă cu un teanc uriaş de dosare. Arăta caraghios ca un clovn de circ, teancul având un echilibru relativ datorită înălţimii lui în raport cu a sa, baletul întrerupându-se la subsol, când toate dosarele au fost trântite pe o masă, spre iritarea arhivarei care ripostă:

- Mai încet tinere! Sunt acte importante, nu trebuie să te porţi cu ele aşa barbar. Nu sunt nişte mortăciuni, reprezintă munca altor colegi şi ca atare trebuie respectate. Nu ţi-au făcut nimic rău, nici actele şi nici colegii, presupun.

Şi-şi aranjă ochelarii legaţi cu elastic maroniu. Perviliu o fixă pe Olga vreo zece secunde, neştiind cum să reacţioneze, se gândi la mama lui şi apoi ieşi din hruba cu miros de mucegai şi de hârtie umedă. Ieşi fără să zică nimic, deşi în urma lui se mai auzeau încă bombănelile Olgăi.

Pe scări se ciocni de Chopsky. Un bun prieten de facultate care-şi târâia şi el zilele, asemeni lui Perviliu, în acest vivariu imens care era Poşta.

- Ce faci, colega?

- Uite, am coborât până la arhivă cu nişte dosare pentru doamna Olga.

- Trebuie să bem într-o seară. Să sărbătorim. De mâine în două săptămâni termin tot aici. Gata cu poşta. Voi fi un om nou.

- Adică pleci?

- Da.

- Unde şi cum aşa dintr-o dată? După ce ai fost avansat? Zvonurile circulă repede între pereţii ăştia, nimic nu le scapă. Dar despre tine niciodată nu s-a discutat nimic. Cel puţin eu nu ştiu şi doar o am colegă pe Maşika. Era normal să scape ceva. Eu sunt în mijlocul tuturor bârfelor, a micilor şicane, şi asta fără să o doresc. Are grijă Maşika...

- Întocmai. M-am săturat de Poştă. E groaznic. Plec acum cât mai mă simt viu şi în putere. Vreau să văd în viaţa asta şi altceva decât dosare, adrese, rezoluţii,

referate, situaţii. Sau măcar să nu mai fiu eu cel care le concepe.

- Şi unde pleci? De unde ai atâta curaj?

- Nu am copii, o iau pe Laura şi plec undeva. În altă parte. De fapt cred că la munte într-un loc liniştit şi curat, fără atelajele oraşului. Avem ceva bani puşi deoparte. Vând şi casa. Face o grămadă de bani.

- Sunt uimit, nu mai ştiu ce să zic. Într-un fel te invidiez. De fapt te invidiez în adevăratul sens al cuvântului. Cât curaj. Bine că nu aveţi copil. La noi acum e mai greu să luăm astfel de decizii tinereşti.

- E ... lasă că nu sunteţi bătrâni. Puteţi s-o luaţi de la capăt. Un copil nu o să te facă să putrezeşti în Direcţia Regională a Poştelor. Ştii, cred că mâinile astea pe care le avem pot să facă şi altceva decât să scrie referate, să sorteze hârtii sau să semneze condica.

Perviliu s-a gândit toată ziua la ceea ce-i spusese Chopsky. Şi când a ajuns acasă a continuat. Nu credea nimic. Anita îi zâmbea, nepătrunsă de nicio temere. Zâmbea, vorbea tare şi cu poftă şi nu bănuia nimic din ce avea să se întâmple. În tot acest timp Perviliu o asculta şi îşi privea mâinile.

- Şi ia spune, ce v-a zis doctorul? Să nu-mi spui că tot n-aţi întrebat ce-o să fie.

- Nu am întrebat. E important să fie sănătos. E important că este copilul nostru şi ni-l dorim orice ar fi. Îl vom iubi fie că este băiat, fie că este fată.

- Daţi-mi agrafele vă rog, se auzi Parkin din celălalt capăt al biroului.

- Ce tip? Avem mici, mijlocii şi mari. Şi alea mari de tot care nu servesc la nimic şi din care primim în fiecare lună câte zece cutii. Iar cele mici momentan lipsesc.

- Aş dori trei mijlocii dacă n-ai mici, şi vreo zece mari pentru dosarele astea. Sunt pentru situaţiile cu factorii ce sunt în concediu luna asta.

Lui Perviliu îi veni în minte primul lui contact cu sistemul poştal, pe care îl avusese la o vârstă fragedă. Era factorul din cartierul lor. Venea o dată pe zi iar în perioadele de salariu împărţea bomboane tuturor copiilor pe care-i întâlnea. Părea un bătrân vesel care-şi păstrase o poftă de viaţă tinerească, în ciuda anilor pe care îi traversase cu geanta în spate şi chipiul pe cap. Părea devotat meseriei sale şi răspândea atâta jovialitate în jurul lui încât era cunoscut şi iubit în tot cartierul. A

mărşăluit aşa cu geanta-n mână până când într-o zi călduroasă i s-a făcut rău şi a căzut pe stradă. Atunci copiii care l-au văzut, câţiva puşti pe alee, s-au speriat. Până a venit salvarea a început să delireze, să urle şi să scoată spume roşiatice din gură. Sau cel puţin aşa îşi amintea el. Şi factorul cu spume la gură şi care se agita spasmodic pe caldarâm nu a mai fost amuzant şi nu a mai încântat pe nimeni. Lumea doreşte să vadă indivizi sănătoşi şi plini de viaţă, care oferă copiilor bomboane şi-i alintă. Mai ales că atunci când a venit din spital era slab şi încărunţit, iar ochii vii dinainte se transformaseră în două găuri care licăreau slab şi se chinuiau să menţină flacăra dinainte. Dar nu mai păcălea pe nimeni. Era tratat ca un bolnav, toţi îl menajau, îl tratau ca pe un bătrân fragil, iar copiii nu-i mai vroiau bomboanele. De fapt până la urmă s-a resemnat, mai întâi cu glumele, apoi cu bomboanele şi în final a renunţat de tot. A părăsit Sistemul înfrânt. După ce s-a pensionat nu a mai ştiut nimeni de el. Toţi îl uitaseră.

- Dă-mi odată agrafele alea, la ce te gândeşti? De la o vreme eşti aşa visător, cred că te-ai îndrăgostit.

- Parkin, ce rău eşti, tu care stai şi compui poezii pe timpul Instituţiei în fiecare zi de la 2 la 2 jumătate. Tu nu-ţi meriţi leafa aia aşa mare cum este, nici măcar 50 la sută. Cel mult poate 50 la sută,

aşa cu indulgenţă. Şi păcat de tine că puteai ajunge ceva mare, important. Eu măcar n-am făcut şcoală, alte vremuri şi alţi oameni. Acolo de unde am venit eu lumea este altfel. La ţară nu e ca aici. Şcoala era pentru cei cu timp liber, pentru că restul aveau de muncit. Când am văzut maşina asta pentru prima dată mi s-a părut cea mai mare invenţie, iar eu eram aşa de mândră că o manevram. Dictam şi ea scria. Iar apoi textul cum apărea aşa frumos înşirat şi aliniat... Stăteam minute întregi admirând paginile decorate de atâtea litere mari şi mici. Şi toate erau creaţia mea. Înţelegeţi că mă simţeam o mare artistă pe vremea aia. Erau la modă actriţele celebre şi frumoase, pedante aşa cum se zicea atunci. Trebuia să ai stil, să emani senzualitate. Încercam şi eu să fiu o artistă la maşina mea de scris, asta probabil îmi rezervase soarta mie. Nu era chiar ca pe ecran la cinema dar totuşi eram cineva aici în instituţie. Şi eram apreciată. Toţi îşi scoteau pălăria şi mi se adresau cu „doamna dactilografă”. Dar să lăsăm artiştii şi trecutul meu glorios şi să ne întoarcem la tine, domnule Parkin.

- Dar sunt în timpul pauzei de masă. Şi fac ce vreau. Pot să şi croşetez dacă-mi face plăcere. Şi mai lasă poveştile cu dumneata în ipostază de star dactilograf, sau cum vrei să-i zici hibridului ăsta născut din încrucişarea nefericită dintre artist şi

funcţionar. Sunteţi de fapt nişte viermi fricoşi, toţi. Şi când zic toţi, mă includ aici chiar şi pe mine.

Perviliu se ridică şi ieşi pe hol. Nu mai suporta. Ce erau discuţiile astea infantile între doi oameni maturi şi angrenaţi într-o muncă colectivă? Între doi colegi mai exact. Maşika şi Parkin. Şi cu agrafele, mici şi mari. Şi mijlocii. Dar prea puţine mici, care sunt cele mai utilizate. Culmea ironiei să ai din belşug ceea ce nu-ţi foloseşte, dar să nu ai ceea ce îţi este necesar. Toate birourile se plâng de lipsa lor. Şi că aţa de cusut dosare e proastă şi se sfărâmă când tragi mai tare să faci nodul. Şi dosare mari şi mici, cu şină şi fără. Şi bibliorafturi negre, cu două găuri metalice, dintr-un material tare pentru a rezista în timp.

Iar el care credea că va ocupa o funcţie cu suport de stilou cum văzuse într-un film relativ bun. Un birou mare şi impunător într-o cameră aerisită, unde nu se fac poezii în timpul programului. Un loc unde se iau decizii şi nu există pauze de masă. Dar mai ales fără colege de birou. Doar secretare şi femei de serviciu, şi angajate la registratură. Ele s-ar ocupa cu necesarul, ar avea în grijă toate agrafele şi boldurile precum şi celelalte sisteme de îndosariat, cât ar fi ele de moderne. E treaba lor şi ar trebui hotărâtă prin lege. O lume în care femeile au în gestiune mijloacele fixe. Citise undeva că ele poartă pe mâini mai multe

bacterii decât bărbaţii. Sunt murdare şi ar trebui ţinute la distanţă, cel puţin o parte dintre ele. Ăsta e viitorul în care el, bărbatul Perviliu este un mare director. Rece, corect, detaşat de intrigile mărunte ale funcţionarilor de rând, cu o judecată agilă şi cu o responsabilitate enormă. Cu cea mai grea semnătură şi cu o uşă capitonată pe care să troneze plăcuţa aurie lustruită personal după plecarea angajaţilor. Îşi va plimba copilul pe aceste holuri şi-i va prezenta pe angajaţi care vor face glume şi vor încerca să se coboare la mintea lui „ăla micu”. Perviliu mai stătu un pic şi pufni în râs.

- Ia te uită, tot pe hol ne întâlnim. Ce e aşa haios? Scuze că nu m-am ţinut de cuvânt. Trebuia să ne vedem, ştiu că am promis. Dar mai e timp, mai ales că acum m-am mai liniştit. Am găsit să vând casa şi apoi plec. O să fie mult mai bine, sper. Cel puţin aşa plec la drum. Optimist şi încrezător în viitor. Nici nu am de ce să fiu altfel. Nu zic că aici nu a fost bine pentru mine, dar parcă vreau altceva, să văd alţi oameni, parcă şi clădirea asta gri cu holurile lungi şi pline de neoane mă oboseşte, şi toată birocraţia asta... Am învăţat multe lucruri aici şi sper să le folosesc.

- Cam aşa e... ai dreptate... un alt loc unde chiar trebuie să gândeşti... să munceşti ceva... cu mâinile astea poţi

construi o casă, poţi avea alte îndeletniciri decât completarea căsuţelor din registre cu cifrele şi literele lor. Cu mâinile astea poţi omorî şi un om la nevoie...

- Să nu exagerăm... nu mă pregătesc să omor pe nimeni, deocamdată am găsit un post de conducere în capitală, tot un birou o să fie, cu hârtiile aferente, dar cel puţin o să fiu ca un magnet pentru ele, eu o să dau unda verde, aici vor veni toate, aici se vor da rezoluţiile şi se vor aproba concediile. În tot acest timp arătătorul lui indica locul inimii. Iar dacă strâng bani buni în cinci ani îmi fac o casă la munte, iau un pământ, animale, şi adio civilizaţie. Probabil ăsta e visul omului modern, să fie liber măcar puţin timp, la sfârşit. Cine apucă. Multe animale mai ales. Vreau să trăiesc înconjurat de animale: mari, mici, felurite. Am proiectat deja planul cu amplasarea cuştilor şi îngrădirea zonei pe care le-am atribuit-o. Asta pentru început. Vreau să le dresez, am planuri mari. Şi vom deveni vegetarieni. Întotdeauna am crezut că oamenii ar trebui să-şi asume statutul ăsta.

Perviliu se gândi că ar trebui să fie sincer măcar la plecare cu Chopsky. Să-i spună că arată ridicol când face aşa cu degetul şi scoate ochii din orbite în înfierbântarea asta a lui despre utopia vieţii rurale vegetariene. Perviliu ştia că în zonele rurale oamenii sunt mult mai barbari în ceea ce le priveşte pe animale. Şi

că nu va locui la munte niciodată deoarece soţia lui are probleme de sănătate. Şi nici şef adevărat nu va ajunge pentru că are prea multe ticuri. Şi când e obosit se bâlbâie. Iar şefii obosesc des pentru că au o muncă intelectuală. Ei semnează în permanenţă lucruri importante. Semnează cu o apăsare specifică directorului. La animale nu se pricepe nici măcar cât la hârtii. Nici la munte. Probabil o să putrezească într-un birou până la pensie, iar din cauza ticurilor o să fie pensionat anticipat.

- Şi crezi tu că o să ajungi director? izbucni în final Perviliu fără să vrea. Se înroşi şi lăsă capul în jos conştient de greşeala comisă. Mama lui nu ar fi fost mândră. Îi povestise despre bunătate şi despre Cei Buni. Sesizând gestul, Chopsky se năpusti asupra lui ca asupra unei prăzi fricoase. Trebuia cumva să îşi răzbune onoarea atacată.

- Adică ce vrei să zici? Crezi că o să fiu şi acolo acelaşi biet funcţionar? Crezi că o să învârt aceleaşi hârtii, cu alte date şi alte semnături, până la pensie? Sau să aştept vreun infarct miocardic în drum spre arhivă din pricina teancului de dosare? Eu am mai mult respect pentru vârsta şi profesia mea, chiar şi cea actuală. Şi dacă vrei să ştii o să am o curte mare şi plină de animale. Am o serie de cărţi despre subiectul ăsta, despre îngrijirea animalelor domestice, în care se

explică în amănunt creşterea şi înmulţirea speciilor autohtone, dar şi modalităţi de îngrijire a anumitor rase exotice. O să-mi umple timpul în totalitate. Mai ales înmulţirea prepeliţelor o să fie preocuparea iniţială. Am mare încredere în efectul curelor cu ouă de prepeliţă. Unul dimineaţa, pe stomacul gol, poate face minuni. Cu mâinile astea pot ţine o secure, pot tăia lemnele pentru sobă sau la nevoie pot apăra casa de hoţi şi animalele pădurii. Sau cine ştie ce alte primejdii care la munte, departe de civilizaţie, pot apărea la tot pasul. Văd fumul de la horn, iar eu stând acasă împreună cu cei doi câini credincioşi. Şi ea o să mă aştepte cu masa bogată.

Perviliu se uită la mâinile osoase a lui Chopsky. Se uită şi la ale lui. Erau la fel de albe, aproape translucide, străbătute de vinişoare multe şi roşii. Atrofiate de la lipsa totală a efortului fizic. Se gândi că mâncatul pe stomacul gol poate dăuna grav sănătăţii. Era o glumă pe care ar fi trebuit să i-o servească conlocutorului său, dar deja trecuse momentul.

- Mâinile astea nu o să taie niciodată un copac sau ceva ce vieţuieşte pe pământul ăsta, şi începu să râdă învăluit de ecoul sălii mari. Vreun lup care-ţi sfâşie animalele. Auzi, în vârful muntelui... Sau nu te rezumi la animale de talie aşa de mică. Probabil te vezi încleştat alături de urşi

gigantici sau chiar dragoni. Şi presupun că ai şi o sabie magică din stirpea lui Excalibur.

Exact când Perviliu era într-un imens rânjet, ieşi secretara dintr-un birou cu nişte rezoluţii pe care le strângea în braţe făcând ca pieptul bogat să i se umfle apetisant. Perviliu se opri ruşinat de râsul pufnit şi îşi schimbă atitudinea faţă de Chopsky. Dădu uşor din cap în semn de *la revedere* şi se depărtă în grabă. În minte i se derulau diferite ipostaze al lui Chopsky: vânător, pescar, călăreţ barbar, chiar viking, indian şi multe alte tipuri de bărbaţi adevăraţi ce trăiseră pe alte meleaguri şi în alte timpuri. Oameni puternici, sănătoşi şi plini de viaţă care consumau alimente proaspete iar dimineaţa executau diverse exerciţii pentru a fi în formă maximă la omorât de duşmani. Şi începu să râdă la gândul apariţiei la serviciu a unui Chopsky îmbrăcat în piei de animale vânate cu propriile mâini însângerate, cu arme letale atârnându-i la cingătoarea lată: topoare, pumnale mai mari şi mai mici, cu sânge închegat pe lamele lor lucitoare. Ce privelişte înfricoşătoare. Pufni iarăşi în râs. Un râs spasmodic şi sadic. Apoi se gândi la pieptul presat de hârtii şi la faptul că ar fi preferat măcar pentru o clipă... Se retrase lângă un perete, dar nu se putea opri, aşa că alergă până la birou şi intră râzând în hohote. Maşika rămase cu degetele în aer în timp

ce Parkin îşi ridică cei doi ochi plictisiţi din hârtii şi se şi aruncă pe Perviliu cu un comentariu răutăcios:

- Clar te-ai îndrăgostit. Probabil secretara. Am văzut cum te uiţi dimineaţa după ea. S-a notat. Eşti mâncat. Şi ăsta e începutul. Gândeşte-te câte bucăţele bune vei mai întâlni. Şi nu vei putea face nimic. Mai ales tu, familistul convins.

În timpul ăsta Perviliu râdea în uşă cu o frenezie isterică care nu îl caracteriza. Viziunile colegului răutăcios nu îl deranjau deloc.

- Cred că după ce îmi rezolvi cu referatul cu maşina de scris ar trebui să-ţi iei un concediu. Măcar o săptămână ţi-ar prinde bine. Perviliu îşi aduse aminte că va fi tătic. Şi brusc se opri. Îi era ruşine acum de asemenea manifestări extreme. El nu râdea aşa. Şi mai ales la serviciu unde nu te duci pentru a te distra. La serviciu se duc oamenii mari, iar el era unul cu o viitoare grea responsabilitate: aceea de tătic. El va trebui să fie un model din toate punctele de vedere. Aşa că brusc îşi revizui atitudinea.

- Da, fu tot ceea ce putu să zică pentru a-şi justifica râsul. În rest nimic. Se aşează pe scaun ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Parkin aruncă hârtiile într-o parte şi scoase carneţelul. Probabil gestul cu râsul isteric îl inspirase. Se aşează pe scris ca şi

când nu ar fi fost într-un birou de funcţionari.

Maşika îşi lăsă degetele să alunece din nou pe maşina terfelită care îşi reluă bătutul sacadat. Parkin scria încordat, maşina *tac-tac-tac*. Perviliu îşi imagină cum va plimba copilul în parc şi toate duduile vor zâmbi şi îl vor lăuda. *Ce copil reuşit. Dar nici tatăl nu e rău*. Maşina în continuare *tac-tac-tac.*

Uşa se deschise. Era directorul în persoană. Nu-şi mai trimisese emisarii cum cerea procedura.

- Perviliu, vino la mine în birou. Avem ceva de discutat.

Se ridică şi se îndreptă spre uşa din capătul holului. El şi directorul erau pe acelaşi palier. Plus secretara. De la el din birou până la director erau 49 de paşi. Îi număra de fiecare dată când era chemat. Majoritatea dăţilor când fusese convocat era vorba despre lucruri administrative mărunte şi chiar foarte mărunte. Niciodată nu-l dojenise sau lăudase pentru ceva. De vreo câteva ori îl chemase pentru a-l întreba despre neregularităţile descoperite în activitatea celorlalţi. Acum spera că este aşteptat pentru ceva mai plăcut cum ar fi o mărire de salariu sau şi mai bine o înaintare în funcţie.

Dădu din cap când Maria îi zâmbi. Îi plăcea să-i zâmbească, deşi era un gest pe care ea îl dăruia tuturor bărbaţilor,

indiferent de funcţie sau vârstă. Era un zâmbet clar erotizat, oferit de o femeiuşcă aşa dulce, chiar dacă inconştientă de puterea ei de seducţie.

Încercă şi el să zică ceva amuzant. Să destindă atmosfera sobră care domnea în anticamera directorului. Nu trebuia să pară crispat în faţa uşii mate. De ce trebuia să fie aşa speriat de o plăcuţă? Erau doar nişte litere. Se uită spre uşă şi apoi spre Maria. Nu reuşi decât să zâmbească tâmp preţ de câteva secunde apoi îngăimă un scurt „da”. Îi văzuse pe mulţi zâmbind tâmp în prezenţa ei. Apoi fu anunţat. *Domnul Perviliu*. Ce frumos suna rostit de ea cu intonaţia specifică vocii secretarelor de instituţie funcţionărească. Şi bluziţa îi stătea aşa de bine pe formele şi umerii ei rotunzi.

- Intraţi, sunteţi aşteptat..

Perviliu îşi făcu curaj. Alţii fuseseră deferiţi Curţii Marţiale a Poştelor pentru nereguli la locul de muncă, ceea ce nu era cazul lui. Directorul îl pofti să se aşeze, îl întrebă pe un ton mai mult decât prietenos dacă doreşte să fie servit cu ceva. Avea o privire jovială, deci clar nu va fi mustrat. Putea să aleagă între cafea şi apă minerală. Alese apa. Fixă cu ochii stiloul înfipt în suport. Denota puterea. Ca o armă înfiptă într-o teacă scumpă. Stilou cu peniţa de aur. Obiect justiţiar care te poate ucide într-o clipă în epoca modernă. O secundă

este de ajuns şi cerneala lui îţi poate semna concedierea. Şi culmea, era cumpărat de angajaţi la a cincizecea aniversare.

Ochii îi căzură pe actul de pe birou. Era ceva oficial. O numire. Cunoştea aşezarea în pagină care cuprindea în partea de jos falnica ştampila de la Minister, cea mare, rotundă cu tuş roşu.

- Perviliule, o să fiu scurt, am în faţă un act de transfer. Ştiu că mi-ai spus mai demult de Minister. Că ai dori să te afirmi. Eşti băiat bun. Muncitor chiar peste media de la noi. Mi-a plăcut de tine de la început. Atâţia ani ai dat dovadă de seriozitate. Meriţi, ce să zic. De aceea am obţinut pentru tine un transfer în capitală. Pentru început un contract pe o perioadă determinată de şase luni. Apoi, dacă te descurci, pe perioadă nedeterminată. Ştiu că probabil îţi doreşti de mult timp o avansare, e normal la vârsta asta şi după atâţia ani de muncă pe aceeaşi poziţie. Asta este o posibilitate foarte bună să te afirmi. Acolo în Minister vei lua decizii, acolo sunt toţi capii. Eu chiar cred că vei reuşi. Pe de altă parte şi noi avem nevoie de oameni competenţi, capabili, pe plan local. La oficiul 6 este nevoie de un diriginte principal. Cel dinainte a decedat după 23 de ani de când activa acolo. Ne-a reprezentat instituţia cu mândrie dar cred că se cere să se dea un suflu tânăr, un om vivace şi necorupt pentru că vreau ca

locaţia respectivă să fie condusă într-un stil modern, de cineva bine instruit şi foarte corect. Tocmai de aceea mă gândesc acum că reprezinţi alegerea perfectă pentru acest post, dar eu, dacă aş fi în locul tău, aş opta pentru Minister. Altfel se vor crea presiuni şi în puţin timp postul se va ocupa.

Urmă o pauză în discursul lui Petrov, pauză care cerea practic o reacţie din partea lui Perviliu. Nu se aşteptase la o asemenea veste. Şi câtă laudă, era aproape un erou. Tocmai de aceea, probabil, rămase blocat neştiind ce să zică şi cum să reacţioneze la auzul acestor ştiri care vor trebui într-un fel sau altul să-i schimbe viaţa. Petrov observă încordarea lui Perviliu, aşa că scurtă discuţia:

- În consecinţă aştept răspunsul până mâine. Şi îi întinse hârtia. Dacă te hotărăşti, facem actele în câteva zile.

Perviliu găsi cuvintele salvatoare: *Da, domnule director. Până mâine*. Şi luă hârtia de pe masă, apoi ieşi şi nici măcar nu mai observă când Maria îi deschise uşa personal, ca unui înalt funcţionar. Ziua de muncă rămasă şi-o petrecu meditând la turnura pe care viaţa lui era pe cale să o cunoască. Fu tăcut şi aşteptă ora terminării programului, apoi pe stradă se gândi neîntrerupt la cuvintele directorului: *băiat bun, muncitor chiar peste media de la noi, mi-a plăcut de tine de la început, atâţia ani ai dat dovadă de seriozitate, meriţi.* Vorbe

de laudă de care mama lui ar fi fost mândră.

Înainte de a ajunge în casă se opri şi se gândi la ceea ce îi va spune Anitei. Era aşa emoţionat şi se simţea atât de important. Se va realiza în curând. Alese calea cea mai simplă. Trebuia să se descarce. Aşa că îi spuse tot fără întrerupere, cum fusese chemat în birou după ce râsese de Chopsky, sări peste secretară şi peste pixul pe care-l ţinea în gură, şi scoase din mapă actul care putea să-i schimbe viaţa. Se simţea eliberat. Anita îi ştia visul legat de admiterea sa în Minister. Intrarea era problemă, pe urmă se va descurca el. Va urca toate treptele până când va ocupa postul ce probabil i se cuvenea de mult timp.

- Voi ajunge mare, îţi dai seama?

- Şi copilul?

La asta nu se gândise. Fusese păcălit de plimbările în parc şi de duduile care îl vor admira în postura de tătic. Dar nu se mai gândise la visul lui, acela de a ajunge în Minister. Pentru asta trăise până acum, pentru asta muncise şi renunţase la toate preocupările lui, vroia să fie un salariat model, să fie remarcat şi avansat. Nu avusese multe preocupări, dar oricum, toată energia îi fusese canalizată în studiu şi apoi în muncă.

Şi acum în sfârşit când reuşise... Dar s-a întâmplat aşa dintr-o dată, fără niciun

semn, a căzut dintr-o dată asupra lui numirea asta.

Anita observă starea meditativă şi se apropie de urechea lui dreaptă şoptindu-i:

- Ce facem cu el iubitule, acolo departe? Ştiu că întotdeauna ţi-ai dorit să ajungi în Minister şi iată că până la urmă ai fost răsplătit pentru perseverenţa ta. Dar trebuie să existe o soluţie de amânare până nasc şi apoi ne vom putea muta. Încă câteva luni, poate chiar un an... Trebuie să găsim o soluţie viabilă.

Soluţia însă a refuzat să apară aşa că a doua zi Perviliu a acceptat să fie mutat la Oficiul 6.

De atunci a început să-l urască din tot sufletul pe Petrov pentru că propunerea lui parcă fusese aruncată special într-o perioadă în care viaţa lui se pregătea să ia o altă turnură.

- Deci nu o să mai fii colegul nostru peste câteva zile.

- Probabil că nu voi mai fi.

Perviliu dădea paginile într-un registru cu multe foi şi multe căsuţe. Numere şi cifre, scrise buchisit şi aproape ilizibil. Era cu adevărat dezamăgit. Visul lui se spulberase. De atâţia ani se visase în Minister. Ascuns în clădirea gigantică, cu biroul impunător în spatele căruia să fie un tablou la fel de sobru şi serios precum munca sa.

Nimeni nu ştia drama prin care trece, nimeni nu avea să înţeleagă.

- Să ştiţi că am să vă ţin la curent cu evoluţia copilului. Când se va naşte, ce sex are, ce mănâncă. Tot. Dacă vreţi puteţi veni să mă vizitaţi. În tot acest timp Parkin rânjea satisfăcut.

- Deci adio Minister, adio capitală. Aşa se întâmplă în viaţa asta. Totul pe dos. Poate într-o zi o să înţelegi. O să vezi că toată chestia asta cu serviciul e de prisos. Că ţi-au luat viaţa pe nimic. Că te-ai bucurat de nişte lucruri minore, iar anii nu se mai întorc şi tu ai crezut mereu că eşti la început. Şi o să vrei să faci ceva al tău, care

te reprezintă şi de care să fii mândru. Ceva numai al tău.

- Cum sunt poeziile tale adică?

- Dacă vrei să le consideri pe ele, da. Sunt ale mele. Şi eu am fost tânăr şi am făcut concedii la munte cu familia, mi se părea că totul este la superlativ, că avem doi copii frumoşi, că am cea mai frumoasă femeie, că am serviciu şi casă, că sărbătorile sunt îndestulate şi copiii se bucură de cadourile primite. Şi toate celelalte. Apoi am realizat că deşi aveam totul nu eram fericit. Nu ştiam ce-mi lipseşte. Şi aşa au apărut poeziile. Şi celelalte. Dar nu eram fericit.

- Cât de fericit ai fi vrut sa fii?

- Atât de fericit încât să te simţi izbăvit. Mântuit. Conştiinţa să fie fără pată. Să-ţi mai vină să trăieşti o dată. Dar acum cred că nu se poate. Teoretic este posibil, dar practic nu. Perviliu tăcea. Acum punea cap la cap totul, după ce Parkin se confesase.

- Ai înnebunit, Parkin. Ce-i cu aberaţiile astea? Te-ai ţicnit de la atâtea poezii? Rapoartele alea zac pe biroul tău de 3 zile. Lasă băiatul ăsta în pace, că are viaţa înainte, nu are nevoie de nebuniile tale. Tu ai înnebunit la bătrâneţe. Ce i-aş fi făcut eu bărbatului meu dacă auzeam de la el aşa gogomănii! Astea-s bune pentru impresionat domnişoare firave şi bolnăvicioase de pension, dar aici nu merge. Ai îmbătrânit, asta e. Trebuie să

recunoşti că ai o vârstă. De la asta se trage totul. E ca reumatismul meu. Şi mă ia cu inima mai nou. Atunci îmi vin tot felul de gânduri negre. Îmi vine o frică de mi se taie respiraţia. Noroc cu pilulele astea moderne, că iau două şi efectul e garantat. Mă ia cu căldură aşa puţin apoi mă liniştesc. Nu mai am niciun gând, doar o pace deplină. Pot sta în pat ore în şir că nu mă plictisesc. În final adorm şi a doua zi totul este bine. Sau dacă n-am pastile mă apuc şi ud florile. Îţi recomand terapia cu florile.

- Asta cam aşa e, domnule Parkin, cred că ar trebui să începi cu florile.

Parkin rânjea. Avea o privire plină de satisfacţie răutăcioasă. Îşi atinsese scopul şi se vedea asta pe faţa lui Perviliu. Ceea ce îi spusese nu va uita uşor. Se va convinge într-o zi. Îl va vedea resemnat ca toţi ceilalţi.

Perviliu nu mai scoase niciun cuvânt. Maşika şi Parkin tăceau. Numai umbra rânjetului răutăcios mai plană prin încăpere până la terminarea programului.

Ultimele zile de serviciu fură groaznice. Perviliu se simţea bârfit şi toţi ochii erau pe el.

Alţii mai curajoşi începuseră să-l şicaneze şi i se adresau cu *domn director*, aşa că prinse ciudă pe actualii colegi, sperând ca vreodată să se poată răzbuna şi să le întoarcă răutăţile. Într-un mod cât mai crunt pentru ei.

În ultima zi se îmbrăcă într-un costum deschis la culoare şi jumătate de zi se plimbă pe holurile instituţiei cu un zâmbet larg, luându-şi la revedere de la toţi. Mai ales de la cei pe care-i simţise plini de invidie. Le spuse în amănunt că va avea un salariu mai mare, condiţii de lucru mai bune şi câte şi mai câte facilităţi. Le spuse că este doar ceva temporar până se va naşte copilul, urmând ca apoi să plece toţi trei în capitală, unde va fi detaşat definitiv pe un post important. Ei nu aveau ce face, trebuiau să asculte, să-i zâmbească şi să pară interesaţi. Şi să-i zică că se bucură din tot sufletul pentru el. De fapt asta şi aştepta, să le vadă făţărnicia încă o dată. Şi îi îndopa cu amănunte neinteresante despre noul lui loc de muncă, despre colegii cu pregătire înaltă şi condiţiile superioare. Iar la sfârşitul fiecărei discuţii, Perviliu începea să râdă şi pleca lăsându-i într-o totală confuzie. Extenuat, după un timp renunţă la discuţiile de acest gen, rezumându-se să aibă un schimb scurt de priviri şi apoi să le facă cu ochiul. Oameni serioşi rămâneau cu o expresie prostească şi nu ştiau dacă programul artistic pe care-l executa el este adevărat sau doar o închipuire a lor.

Bilanţul era mulţumitor: a plecat acasă satisfăcut de felul cum reuşise să-şi umilească majoritatea colegilor, iar aceştia din urmă lansaseră tot felul de zvonuri cu privire la degradarea psihică a lui,

degradare care se datora probabil faptului că nu putuse pleca în Minister. Numai secretarei îi păstrase o imagine pozitivă, pe ea o gratulă la plecare cu tot felul de urări de bine, rezultate în muncă şi sănătate. Urările fură reciproce, iar în următoarele minute Perviliu părăsi clădirea.

Prima zi la noul loc de muncă fu pregătită din timp. Deşi insistase să nu-şi schimbe ţinuta vestimentară, Anita îl convinse de necesitatea achiziţionării unui costum nou, compatibil cu noua poziţie ocupată. De fapt, toată imaginea lui trebuia îmbunătăţită. Perviliu îşi aminti de Petrov şi de schimbarea pe care o suferise. Se împotrivi cu stoicism la început, dar în cele din urmă cedă în faţa insistenţelor soţiei care aproape îl implora să se lase îmbrăcat într-un costum nou, negru, dintr-o stofă bună de import, care cade pe lângă corp mascând micile imperfecţiuni.

Perviliu se uită în final în oglinda magazinului şi concluzionă:

- Da.

- Adică?

- Vine bine.

- Îţi vine excelent, nu bine. Şi Anita se dădu doi paşi înapoi pentru a-şi putea admira soţul. Întotdeauna avusese încredere în gusturile ei în materie de îmbrăcăminte şi în general cam în orice problemă legată de stil şi imagine.

- Doamna are dreptate, să ştiţi, întări vânzătoarea dând din cap aprobator şi măsurându-l pe Perviliu cu o precizie

tehnică. Este un model care vă avantajează. Şi la mâneci vă stă perfect. Pantalonii vi-i retuşăm gratuit, iar orice modificare pe care o doriţi... imediat o facem. Faceţi peste o lună burtă, veniţi la noi şi lucrăm pantalonul. Orice retuş pe o perioadă de trei luni de la cumpărare este gratuit. Nu este necesar bonul. Doar vă prezentaţi şi în zece minute îi aveţi pe noua măsură.

Perviliu se gândi că nu arată tocmai bine dacă trebuie să poarte haine care să-l avantajeze. Şi cu garanţia asta, nu e treabă curată. Prea multă reclamă pentru o pereche de pantaloni.

Se uită mai atent pentru a vedea ce are atât de deosebit acel costum şi ce defecte poate ascunde el. Pantalonii aveau o dungă şi cam atât. Nu remarca nobleţea materialului şi nici dacă îi stătea bine sau nu. Pentru el erau doar nişte pantaloni ca toţi ceilalţi din lumea asta. Într-adevăr sacoul avea buzunare bine croite, iar talia era pe măsura lui, mascându-i poate un pic burta cam flască. Nasturii argintii erau dispuşi în două rânduri. Nu mai văzuse până atunci decât cu unul singur. Vânzătoarea se jura pe copiii ei că sunt realmente din aramă. Gulerul se mula pe corp, deşi probabil dacă ar fi avut pectoralii mai dezvoltaţi ar fi făcut o curbă mai armonioasă. Dintotdeauna şi-a dorit o

musculatură armonioasă, dar nu a făcuse nimic concret.

Concluzionă că, dacă cele două femei erau aşa de încântate, probabil costumul îi venea bine, aşa că îl achită. Lăsă bacşiş vânzătoarei pentru strădanie şi pentru ochii daţi peste cap de atâtea ori. Pe deasupra mai era şi viitor director, deci trebuiau cumva modificate contactele cu mediul social în care se afla.

Pe stradă Anita păşea mândră alături de soţul său, care avea să ocrotească viitoarea familie. Se simţea lângă un bărbat puternic şi realizat, care va fi un tată ideal pentru copilul ce-l purta în viscere. Era fericită, ocrotită, toată viaţa ei căpăta un sens, alegerile făcute până în prezent i se păreau reuşite. Îşi aminti ziua în care se cunoscuseră, apoi cea în care doctorul îi confirmase prezenţa sarcinii. Îl sărută şi apoi îl strânse mai aproape, totul părea atât de liniştitor, nimic care s-o deranjeze. Tandreţea combinată cu beatitudine continuă până când Anita adormi fericită îmbrăţişându-şi soţul care, la rândul lui, îşi aşeză protector mâna asupra pântecului ei un pic diform. I se părea că acolo mişcă ceva, încercând să străbată rândurile de carne moale pentru a ajunge afară. Sau poate tuturor taţilor li se pare că mişcă, deşi undele încă nu se propagă până aici sus. Perviliu se gândi la viaţa lui, se compară cu ceilalţi. Avea o viaţă banală dar

liniştită. Dar dacă totuşi Parkin avusese dreptate? Dacă va păţi ceva? Dacă nu vor fi fericiţi în continuare? Dacă copilul nu va fi ceea ce speraseră ei? Dacă el nu o mai iubea pe Anita? Era ea cea pe care o vroia alături până la sfârşit? Se ridică într-un cot şi începu să o studieze, nu o mai privise demult cu atâta atenţie. Părul şi tegumentele i se decoloraseră într-un mod plăcut, înspre o nuanţă caldă. Mâinile erau fine încă şi nu prezentau semne de îmbătrânire prematură, doar la gât urmele trecerii timpului se concretizaseră în patru cute ce formau cercuri concentrice. Pielea încă păstra în linii mari aspectul ferm, mai ales pe faţă şi în regiunea sânilor. Îşi aduse aminte de buzele cărnoase pe care le remarcase la prima lor întâlnire. Şi părul. Părul mult prea bogat pentru pălăria verde pe care o purta atunci. Brusc, Anita îl luă în braţe, iar expertiza corpului ei se sfârşi brusc. Somnul înlocui toată pleiada de întrebări care se năşteau în mintea lui.

A doua zi se trezi la ora cinci. Se duse la baie şi se uită în oglindă. Îşi aminti de părinţi, de bunici, se gândi dacă erau mândri de el, parcă îi şi vedea aliniaţi în spatele lui, cu mâinile împreunate pe genunchi, toţi în aceeaşi poziţie, aşezaţi pe nişte jilţuri verzi, cu spătare mari şi arcuite oarecum hilar. În special bunica îi părea caraghioasă cocoţată şi cu picioarele mici fluturând la cincisprezece centimetri de

podea. Îi vedea pe toţi adunaţi, foindu-se pe mătasea verde şi vorbind între ei cu privirile aţintite asupra lui. Simţea că deliberează. Dacă a meritat sau nu să se nască, ce realizări are, dacă viaţa îi este împlinită sau nu, dacă a adus sau nu bucurie celorlalţi. Îşi imaginã cunoscuţii, eroii din basmul cam searbăd care era viaţa lui. Îi apărură Parkin şi Petrov, apoi Maşika şi femeia de serviciu care-i zâmbea pervers. Şi ceilalţi care se înghesuiau să-l vadă şi îi făceau cu mâna. Iar el se gândea cât de tare îi dispreţuieşte pe ei şi vieţile lor mizere. Nişte scursuri de la care totuşi poţi învăţa câte ceva în anumite momente. Se gândi la toţi înaintaşii care au crezut într-o cauză şi s-au jertfit pentru ea, oamenii de nădejde care avuseseră principii şi idealuri. Îşi urmaseră ţelul. Extrapolă ajungând la Parkin şi constată că el era totuşi altfel, nu era ca ceilalţi, el avea curajul să le râdă în faţă. Îi părea rău că nu îl urmase până acum, să facă ceva mult mai radical care să-i uimească. Ar fi trebuit să aibă puterea de a le râde în faţă şi de a le vorbi cu impertinenţă.

La un moment dat, toate personajele lăsară capul în jos şi ieşiră pe uşă. În şir, aliniaţi frumos. Deliberaseră probabil, deşi opinia lor nu era importantă pentru el. El avea alte modele decât cele ale familiei, aşa că se concentră asupra lamei de bărbierit, în timp ce rudele dispăreau încet prin

spatele lui. Ultima fu bunica care se urni cu greu de pe jilţ. Înainte să coboare potrivi cusătura să fie aşezată la dungă, apoi îi făcu un semn cu mâna. O ştia cât este de atentă cu detaliile. Când plecă şi ea, Perviliu începu să se bărbierească, concluzionând că acum venise momentul să facă o schimbare, să se implice. Chiar dacă nu era angajat al Ministerului, avea nişte răspunderi mult mai bine trasate ca până în prezent. Noul loc de muncă îi va oferi rampa de lansare pentru Noul Perviliu. Se îmbrăcă şi la ora 6 şi câteva minute ieşi pe uşă, după ce în prealabil îşi verifică aspectul întregului corp, îmbrăcat în costumul căruia tocmai îi rupsese eticheta la ieşirea din casă. Se uită în urmă şi-i văzu pe toţi cum îi fac cu mâna. Bunica ridica pumnii mici şi noduroşi, strânşi ca pentru luptă. Şi urla chicotind. Strigăte de luptă, se gândi Perviliu. Începură toţi să se agite scandând diverse chestii ce aveau ca scop îmbărbătarea lui. Două mătuşi cu voci groase alcătuiau un cor sinistru care ar fi pus pe fugă orice creatură cu sistem auditiv. Aşa că o luă mai repede la picior, lăsând cu mult în urmă chicotelile şi uralele. Era prezent şi căţelul Pietro pe care îl ştia mort şi îngropat în grădină. I se relatase atunci pe larg şi cu multe amănunte dispariţia lui: pe scurt fusese vorba de o zână blondă ce venise să-l ia pe Pietro într-un coş auriu. Versiunea

adevărată şi reală a morţii lui o aflase după câţiva ani când putea suporta din punct de vedere psihic cauzele dispariţiei fiinţelor în general. La Pietro fuseseră de vină oasele de pui servite cu o zi înainte de deces, oase ce îi cauzaseră leziuni letale la nivelul intestinelor.

Drumul până la noul loc de muncă fu presărat cu două incidente neplăcute, dintre care unul deosebit de deranjant pentru Perviliu şi anume o pată pe pantalonii noi, provenită de la o maşină care demarase în trombă chiar lângă el. Era emoţionat ca un elev timid în prima zi de şcoală şi nu dormise bine, gândindu-se că de a doua zi vor exista oameni care i se vor adresa cu „Domnule Director”. Ţinea strâns geanta şi din când în când se oprea pentru a-şi potrivi mânecile costumului. Iar acum se pricopsise cu o ditamai pată pe cracul drept al pantalonilor. Era jenant să pornească aşa prima zi de serviciu. Rememoră viaţa scurtă a perechii de pantaloni, cum fuseseră cumpăraţi împreună cu haina de la costum, cum Anita îl privea plină de admiraţie lângă vânzătoarea care dădea din cap în semn de admiraţie profundă, apoi cum îi călcase seara trecută şi acum dimineaţa el le potrivise dunga cu o precizie de ceasornicar. Privea pata care se desfăşura ca o hartă pe jumătatea inferioară a cracului şi analiza posibilităţile de

remediere. Soluţia ar fi fost o perie, dar nu dispunea de ea, aşa că trebuia să aştepte să se usuce pe cale naturală, fără alte intervenţii. Şi pentru perie trebuia să se întoarcă acasă. Şi va întârzia din prima zi, lucru inadmisibil acum. Poate la Regională îşi permitea, dar acum nu. Grăbi pasul pentru a ajunge primul. Se va aşeza la birou şi probabil nu se va observa. Când ajunse era transpirat. Prea devreme şi uşa închisă. Va trebui să aştepte femeia de serviciu care ar fi trebuit să fie deja la program. Asta era probabil prima neregularitate pe care va trebui s-o corecteze în noua lui calitate. Se opri la avizierul din faţa uşii, care era postat deasupra unei bănci dărăpănate. Conţinea diferite anunţuri care nu aveau nimic de a face cu lumea poştei. Pe un petec mic de hârtie era scrisul unei mâini nervoase care anunţa pierderea căţeluşului Pily, iar în dreapta altul încadrat de chenar negru care prezenta deschiderea unui club de box la o locaţie pe o stradă lăturalnică. În mijlocul panoului însă trona un afiş în format mare cu doi păianjeni coloraţi ţinuţi în vârful degetelor de către o domnişoară blondă, care închidea ochiul stâng pentru a mima o atitudine erotică. Afişul făcea reclamă circului Proţki care era, după cum apărea pe afiş numele scris cu litere ca de acuarelă şi împrejmuite de steluţe verzi, un circ nou venit în oraş pentru câteva reprezentaţii

luna asta. Perviliu îşi aminti vremea copilăriei, când în fiecare an era dus aproape cu forţa la circul ce poposea la câteva sute de metri de casa lor. Nu se numea Proţki ci altfel, ceva cu M. Morgan sau Muratin. Revedea cupola înaltă şi grasă cum era montată în fiecare iunie de câţiva indivizi bine făcuţi şi joviali care aveau la orice oră a zilei o ţigară în colţul gurii. Le auzea injuriile puturoase pe care le lansau cu înverşunare unul la adresa celuilalt. Erau aceleaşi feţe în fiecare an, feţe care în ciuda trecerii timpului păreau neschimbate, vesele şi smede, pufnind din chiştoacele înfipte între dinţii îngălbeniţi. Vorbeau tare, îşi dădeau indicaţii, totul până când cortul imens îşi înfigea toate pârghiile de susţinere în pământul bine afânat. La nervi aruncau cu şapca de pământ şi scuipau nervos. Cortul era împrejmuit de patru rulote şi alte atelaje care adăposteau toate sufletele ce ofereau reprezentaţiile zilnice. În primii ani ai copilăriei fusese curios si chiar atras de lumea exotică care colora cartierul, atitudine pe care şi-o reprimase curând după ce împlinise opt ani. Începuse deja să cutreiere cu amicii de joacă locul unde era instalat circul, care în acele luni de vară devenea loc de pelerinaj pentru toţi puştii din cartier. Conştientiza faptul că lumea circului nu era aşa cum părea în seara spectacolului, plină de lumini şi culori frumoase. Mai întâi observă mirosul greu

care se instala după câteva zile de campare în toată zona, locul începând să capete un miros ciudat şi zemos în care predomina cel de animale sălbatice, şi mai ales cel al dejecţiilor lor zilnice, combinat cu cel de om. Rezultatul era nefast şi se simţea de cum te apropiai de zona respectivă. A tras şi cu ochiul la pregătirile care se făceau pentru spectacol, unde a văzut atmosfera asemănătoare celui dintr-un penitenciar, mai ales pentru animalele care erau bruscate şi convinse prin metode brutale să efectueze exerciţii repetate. Detesta sufletele chinuite în cuşti şi clovnii care nu erau altceva decât nişte beţivani în costume colorate şi mânjiţi pe la ochi, iar în final ura întregul lor sistem pus pe giumbuşlucuri ieftine. Se gândise la bietele animale, la libertatea lor şi la locurile de unde provin, ţări şi continente îndepărtate şi frumoase, la jungla amazoniană, la regiunile sterpe şi la cele mlăştinoase, se gândi că cineva ar trebui să facă ceva. El era doar un copil, dar jongleriile stupide pe care erau obligate să le execute cu acurateţe ar trebui stopate, lumea nu ar mai trebui să cumpere bilete iar părinţii nu ar trebui să-şi ducă copiii în acel loc corupt. La început plânse neputincios în faţa cuştilor pline cu zăbrele din spatele cărora animalele scoteau sunetele stranii. De ce trebuiau băieţii şi fetiţele de vârsta lui să râdă când urmăresc un urs gigantic ce se chinuieşte să se

învârtă în cerc? Ursul era un animal demn, şi la fel erau şi caii care trebuiau să alerge împopoţonaţi de tot felul de paiete strălucitoare prinse în mai multe locuri ale corpului, cu coama şi coada împletite. Şi brusc hotărî că i-ar plăcea să dea foc imensei cupole. S-a gândit zile în şir, a făcut planuri, scheme pe hârtie, a studiat terenul şi oamenii de acolo dar nu a găsit o soluţie viabilă pentru salvarea animalelor. Aşa că a renunţat şi a privit plecarea circului având chibriturile încă în buzunar şi sticla de benzină dosită în debara.

Acum, după atâta timp, afişul cu circul îi încălca teritoriul. O ruşine pentru lumea poştei, pentru întregul sistem care trebuia să fie o lume a corectitudinii şi ordinii, lipsite de băşcălia bâlciurilor copilăriei. Ce trebuia făcut? Înflăcărarea care-l cuprinse îl făcu să uite de pata de pe pantaloni. Trebuia să ia atitudine. Aşa că deschise geamul şi începu să rupă afişul. Tocmai când râcâia ultimele urme ale feţei duduiei cu păianjeni auzi din spatele lui o voce puternică care striga din răsputeri:

- Domnu' ce faci acolo? Alo... Chem poliţia... De ce rupi afişele? Vandalule! Şi se apropia în acest timp cu o mătură imensă în mână. Perviliu rămase încurcat şi părăsit de elanul distructiv pe care-l avusese, în numele ordinii şi disciplinei care trebuiau să caracterizeze locul peste care el va domni. Îşi dădu seama după mătură că în

timpul cât stătuse cu spatele femeia de serviciu intrase în clădire. Perviliu abordă o poziţie verticală de luptă, spatele drept şi capul înainte, aşteptând contactul vizual cu ochii inamicului. Poziţia corpului lui o făcu pe femeia de serviciu să se poticnească când ajunse la câţiva metri de el. Observându-şi umbra semeaţă pe pământ îşi dădu seama că era o bătălie câştigată. Îi era recunoscută supremaţia şi încă nici măcar nu-şi dezvăluise identitatea.

- Mă numesc Perviliu şi de azi sunt noul director. Apoi se îndreptă către scări într-o atitudine care trebuia să arate că este cât se poate de relaxat. Respiraţia trebuia controlată exact aşa cum citise într-o revistă. Pentru a părea cât mai impunător şi stăpân pe sine trebuie să inspire regulat. Respiraţia sacadată provoacă transpiraţie abundentă, semn reprezentativ al nesiguranţei, fricii şi tuturor emoţiilor.

- N-am ştiut, domnu' director, îmi pare rău. Şi femeia începu să plângă. Statura mătăhăloasă se cutremura sub faţa buhăită, invadată de un şiroi de lacrimi care lui Perviliu i se păreau mari cât nişte boabe de fasole. Femeia se bălăngănea ca şi cum părea a fi pe punctul de a-şi pierde echilibrul şi de a se rostogoli în braţele lui firave. De spaimă, acesta se dădu înapoi doi paşi, însă trupul imens venea după el cu mâinile împreunate în semn suprem de

iertare. Era un personaj primitiv transportat în timp aici, iar pe viitor va trebui disciplinat.

- Am copii acasă, trei... n-am ştiut cine sunteţi... acum îmi veţi purta pică. Ce prostie am făcut.

Bocetele fură întrerupte de un râs colectiv. Perviliu se întoarse şi observă un grup de oameni care asistau la scenă, probabil o parte din angajaţi, care priveau tăcuţi şi cu mâinile împreunate întregul spectacol pe care cei doi îl ofereau fără măcar să bănuie că sunt văzuţi. Simţi că trebuie să întrerupă acest moment jenant şi rosti:

- Bună dimineaţa, mă numesc Perviliu şi de astăzi sunt noul director. Toţi rămaseră cu un rictus pe faţă, neştiind cum să reacţioneze: toate privirile aţintite asupra lui îl măsurau cu fervoare din cap până-n picioare.

- Vă aşteptam. Sunteţi mult mai tânăr decât credeam noi. Poftiţi, poftiţi să vă arăt biroul dumneavoastră. Urmaţi-mă. Perviliu nu scoase niciun sunet. O privea stânjenit pe domnişoara care ţâşnise din mulţime şi i se aruncase efectiv în braţe. Ceilalţi stăteau şi se uitau fără să scoată un cuvânt, iar femeia de serviciu începuse să sughiţe spasmodic.

Perviliu nu ştia ce să zică şi pe ce ton. Ar fi vrut să se arate autoritar cu tânăra domnişoară care nu se prezentase, dar

mersul ei legănat îl făcea să tacă şi să o urmeze asemeni unui căţeluş obedient.

Trecură pe un hol slab luminat de un neon îngălbenit, până ajunseră la o uşă maronie capitonată, unde trona o plăcuţă scrisă cu litere aurii pe care erau trecute însemnele funcţiei lui.

- Am uitat să mă prezint, îmi pare rău, m-am emoţionat, sunt Ilenka, de astăzi secretara dumneavoastră. Şi acesta este biroul... E curat, totul este pregătit. Personal m-am asigurat că este curăţenie, am şi văruit înainte. Avem o maşină de scris nouă pentru când va trebui să dictaţi corespondenţa.

Perviliu se uită în jur la încăperea spaţioasă şi curată. Biroul era aşa cum l-ar fi proiectat el: lung şi solid, avea suport pentru cărţi de vizită şi stilou, iar pe suprafaţa lui era o mapă de piele vişinie. Culoarea se potrivea funcţiei ocupate în prezent. Dintotdeauna vişiniul i se păruse nobil, între celelalte culori. Îşi aminti de Petrov şi de felul cum se metamorfozase în urma avansării în funcţie. Aşezându-se pe scaunul de piele, simţi cum se afundă într-o plăcere profundă, atât psihică cât şi fizică. Viaţa lui cunoscuse o rupere de ritm şi asta îi trebuia. Rupere de ritm pentru a-şi dovedi că trăieşte, iar de acum încolo el va fi acela care decide pentru alţii. Corectitudinea deciziilor sale va face ca toţi angajaţii să-l iubească.

Primul lucru pe care-l făcu pe noul post fu să organizeze o şedinţă. Trebuia să-i cunoască personal pe toţi şi să puncteze problemele pe care aceştia le întâmpină în realizarea sarcinilor. Îi aşează ordonat, după funcţii şi competenţe. Contabilele erau lângă el, în spate factorii poştali, femeia de serviciu în marginea încăperii iar în cealaltă parte Ilenka. Erau prezente şi funcţionarele de la cele două ghişee. Singurul care lipsea era omul responsabil cu întreţinerea clădirii. Avusese o problemă medicală. Asta în mod oficial. Dar probabil trăgea chiulul, pentru că în orice instituţie există cel puţin un trântor. Iar trântorii vor avea de plătit.

Cunoscu întreg personalul. Încercă să le reţină numele şi funcţia, lucru greu de realizat datorită caracterului lor atât de şters. Toţi în afară de Ilenka, ai cărei trandafiri de pe bluză păreau să învioreze întreaga atmosferă. Prezenţa ei pe aceste culoare cu neoane care clipeau era pata de culoare. Hotărî pe loc că ea va fi cea care se va ocupa de corespondenţa zilnică. După ce schimbară câteva replici, situaţia se decongestionă un pic, chiar începură să mai şi zâmbească. Termină ziua fără ca nimeni să observe pata de pe pantalon, care între timp oricum se estompase aproape în totalitate. Acasă relată Anitei anumite pasaje de la serviciu, bineînţeles doar cele pe care le considera reprezentative pentru

un om serios, în plină ascensiune. Ea râdea în timp ce-i călca din nou pantalonii. Adormi gândindu-se la trandafiri şi la neoane.

În următoarele zile Perviliu vru să-şi intre în atribuţii, să se implice direct în rezolvarea problemelor Oficiului 6. Mai întâi hotărî că trebuia renovată clădirea al cărei aspect dezolant semăna pe moment cu imaginea de ansamblu a cartierului unde majoritatea locuitorilor erau nevoiaşi, pensionari şi şomeri. Gazonul şi o mică grădiniţă nu trebuiau să lipsească din faţa intrării principale. Apoi trebuia reparat şi vopsit avizierul, iar el să conţină informaţii folositoare despre instituţie. Trebuia conceput un plan de lucru laborios, astfel încât la sfârşit instituţia pe care o conduce să fie schimbată radical.

Ilenka îi zâmbea necontenit şi câştiga teren în faţa celorlalte, care păreau fiinţe reci, copleşite de griji şi probleme, învăţate să nu ridice ochii când directorul trece pe hol, ci doar să emită un simplu „’Neaţa, dom’ director” E timpul să înceapă activitatea prin refacerea organigramei. Ilenka va redacta toate actele pentru el, îi va aduce cafeaua şi îi va rezolva o parte din probleme. Cel puţin cele pe care el nu are timp să le soluţioneze în timp util.

Vineri organiză o şedinţă la el în birou cu departamentul contabil, secretara şi

femeia de serviciu. Responsabilul cu întreţinerea era tot absent. Se pregătise pentru acest eveniment cumpărând două sute de grame de bomboane asortate, pe care le aşeză cu multă delicateţe pe un vas de cristal adus special de acasă. Karina sosi cu o tavă pe care abureau ceştile de cafea, bolborosind ceva despre greutăţile traiului zilnic.

Perviliu le studie cu atenţie pe cele două contabile. A treia era bolnavă. Ceva legat de un icter mecanic mai vechi, sau melenă. Nu înţelese bine, dar nici nu dori să aprofundeze subiectul. Femeile se aşezară spăşite pe scaunele a căror căptuşeală era cojită de vreme. Erau frumoase ambele, deşi mult prea grase pentru vârsta lor. Hainele modeste, dar curate şi de bun gust, îl convinseră pe Perviliu de nivelul scăzut al salariilor. Le prezentă modificările care trebuiau aduse clădirii şi suma necesară realizării lor. După ce adunară valorile ce rezultau în urma calculelor de refacere şi modernizare, ele începură să zâmbească timid.

- Deci... ce părere aveţi? li se adresă la sfârşitul monologului, relaxându-se pe scaunul directorial. Sunt nişte sume aproximative, într-adevăr, trebuie să ne adresăm unor specialişti pentru calcule exacte.

- E bine tot ce spuneţi. Ar fi frumos. Dacă am avea şi mijloace, poate s-ar realiza.

- Păi chiar este realizabil. Se poate plăti şi în rate. Voi contacta mai multe firme şi vom organiza o licitaţie. Ne trebuiesc materialele de construcţie în primul rând, că apoi ne vom descurca. Văruiala nu e o problemă. Karina se va ocupa de exterior, adică de vopsit banca, avizierul şi gardul. Plus că vor trebui toaletaţi pomii.

Femeile se uitară una la cealaltă, apoi priviră în jos încurcate. Karina se uita în pământ de când intrase în birou. Entuziasmul lui Perviliu se mai potoli când le privi din nou pe cele două. Se ridică în scaun încruntând din sprâncene.

- Vă ascult. Ce părere aveţi şi de ce bani dispunem?

- Bugetul este raportat la Regională şi de acolo se decid toate cheltuielile care trebuiesc făcute. Nu puteţi beneficia de fonduri fără aprobarea forurilor superioare. Credeam că ştiţi toate detaliile legate de planificarea cheltuielilor.

Perviliu amână atunci reparaţia clădirii, hotărându-se să se ocupe mai întâi de celelalte probleme, care erau nenumărate. În zilele următoare stabili un program de audienţe în fiecare zi de la 9 la 12. Îi asculta pe oameni şi încerca să le rezolve doleanţele: de ce nu ajunsese

pensia, de ce nu au primit coletul, de ce au primit recomandata înapoi, toate probleme importante la care el avea soluţii. Îi plăcea să fie o personalitate caritabilă a cartierului, mai ales că oamenii îi mulţumeau. Şi se rugau pentru el la biserică. După cum i se zicea, nu era aşa scârbos ca cel dinainte, ci un om săritor, calm şi deloc îngâmfat. Toate aceste calităţi îl transformară într-o persoană publică la nivelul cartierului, aşa că în câteva săptămâni erau cozi zilnice în timpul orelor de audienţă. Lumea începuse să vină şi cu alte probleme, care nu erau legate de oficiul poştal. Credeau că îi putea ajuta, iar el chiar încerca. Se implica deoarece era nevoie de el. Veneau însoţiţi de cei mici să-l vadă pe *Domn' Director*. Îi ziceau că ar trebui să candideze la primărie. Două familii se oferiră chiar să vină la sfârşitul săptămânii să vopsească în faţa poştei trotuarul şi să repare banca. Karina deja se apucase de făcut mici reparaţii şi faţada clădirii arăta altfel. Omul cu întreţinerea era un bărbat glumeţ, trecut de şaizeci de ani, care servea zilnic diverse cantităţi de alcool. Dar era priceput şi chiar începuse procesul de reparaţie a tuturor încăperilor: bătea cuie, repara imperfecţiuni ale zidurilor şi chituia geamurile. Perviliu deveni din ce în ce mai entuziasmat de noua postură, mai ales de cea de restaurator al vechii clădiri şi al vechilor

oameni. Se gândi la lucrurile care se mişcă înspre bine, la viitorul lui când se va plimba pe stradă mândru alături de copilul lui, la oamenii care îşi vor scoate pălăria când el va zâmbi. Copilul îl va întreba cine sunt oamenii aceia, iar el îi va explica totul despre munca sa, despre cum s-a ajuns la noua uniformă şi la salariile care au crescut de două ori de când a fost numit el director. Apoi îl va ridica în braţe şi-l va strânge la piept. Toate aceste schimbări îl făcură pe Perviliu să creadă că este atins şi protejat de o forţă mistică ce îl călăuzeşte în activitatea sa profesională. Îşi schimbă imaginea, lăsându-şi părul mai lung şi mustaţă. Oglinda deveni pentru el o prezenţă mai mult decât necesară în viaţa zilnică, în special dimineaţa: petrecea minute întregi înainte de a pleca aranjându-şi părul şi sprâncenele, scrutând cu minuţiozitate anumite fire de păr rebele care se încăpăţânau să facă notă discordantă şi să nu se aşeze în ordine alături de celelalte, asemeni unor soldăţei docili. Pe faţa lui se citea o notă de încredere în propria persoană, încredere pe care o căpătase din momentul în care a început să fie respectat şi stimat de angajaţi. Consuma multe fructe proaspete pentru întreţinerea tenului, iar morcovii erau nelipsiţi de la masa de prânz. Beta-carotenul îl va ajuta să-şi menţină pielea netedă şi curată. Trebuia să se

întreţină, deoarece de sănătatea lui depindeau atâţia oameni. Începu un program riguros de întărire a musculaturii. După calculele lui, în câteva luni ar fi trebuit să arate ca un veritabil viking. Doar că în locul sabiei se va afla stiloul.

Anita observă schimbările prin care trecea soţul ei, dar le luă ca pe nişte metamorfoze ale viitorului cap de familie, care simte că este timpul să-şi îndeplinească menirea. Ba chiar începuse să-l admire pentru cât de preocupat este de felul în care arată. Era mult mai spilcuit decât atunci când ocupa un simplu post de funcţionar. Îl admira seara când făcea exerciţii, îi admira şi mustaţa care începuse să capete personalitate.

Treaba la poştă mergea cu precizia unui mecanism de ceasornic. Cel puţin aşa vedea şi înţelegea el situaţia.

După încă câteva zile de muncă asiduă în care luă nişte decizii vitale asupra sorţii unor colete şi telegrame returnate, deveni ferm convins de necesitatea achiziţionării unei perechi de ochelari. La noua poziţie pe care o ocupa, ochelarii trebuiau să facă parte din imaginea de intelectual cu atribuţii. Va acţiona rapid şi cu rezultate imediate. Îşi luă inima în dinţi şi i se adresă Anitei cu o voce îngrijorată:

- Ştii, Anita, au început să-mi obosească ochii foarte tare de la o vreme şi nu mai văd conturul literelor... Cred că am

nevoie de un control. Şi mai cred că este vorba şi de o conjunctivită cronică, pentru că îmi lăcrimează frecvent ochiul stâng, mă mănâncă şi am un fel de arsuri de parcă mi-ar fi intrat în el firicele de nisip. Perviliu aştepta reacţia soţiei care tăia în continuare imperturbabilă morcovii pentru supă. Stătea la distanţă de chiuvetă, burta îi crescuse enorm în ultimul timp şi căpătase o guşă total inestetică. Iar sexul probabil deja începea să i se caşte ca un hău organic, pregătind procesul ce va urma.

- Ai putea, fu răspunsul destul de evaziv al Anitei. Ea nu trăia cu aceeaşi intensitate toate transformările prin care el trecea de când cu schimbarea în funcţie. Ar fi dorit ca toată lumea să împărtăşească problemele care-l frământau şi îi tulburau existenţa. Oare gândea cineva în acelaşi timp cu el, vedea lucrurile şi situaţiile la fel? Înainte să adoarmă, se gândi la noua înfăţişare pe care o va adopta, la ce formă de ochelari îl va avantaja şi cum se va potrivi cu garderoba care se îmbogăţise în ultimele săptămâni cu două costume noi, luate de la cel mai cunoscut magazin. Adormi cu greu, cu imagini ale ramelor de ochelari succedându-se în minte.

Se prezentă la birou de la prima oră şi acuză dureri groaznice de cap, având grijă să se plângă tuturor, precizând că durerile persistă de mult timp şi nu ştie ce să mai

facă. Femeile se arătau foarte îngrijorate şi toate îi recomandau un consult oftalmologic, în timp ce el se prefăcea uimit de sfat, susţinând că nu s-a gândit la aşa ceva până atunci. În realitate, la orice control oftalmologic fusese, doctorii îi ziseseră că vede excepţional pentru vârsta lui. Ilenka îl privi de aproape în ochi pentru a vedea dacă îi are roşii. El îi simţi respiraţia caldă şi o rugă să se uite şi în celălalt, care-l ardea mai tare. În acest timp îi admiră fermitatea muşchilor regiunii toracice, care izolau atât de bine rotunjimea sânilor.

- Da, cred că aveţi dreptate, o să mă duc chiar mâine. O să văd dacă este de la ochi. Voi ajunge la serviciu mai târziu ca de obicei. Îmi fac o programare. Ştiţi vreun doctor mai bun? Şi începu să noteze tot felul de nume şi cabinete. Toţi recomandau doctorii pe care-i vizitaseră drept cei mai buni din oraş, cu rezultate imbatabile. Alese un nume pe care toţi îl sfătuiseră să-l ocolească, deoarece era incapabil şi dădea pacienţilor reţete greşite. Probabil îl va putea păcăli, astfel încât să-i recomande dioptrii pentru nişte lentile mai groase şi impozante.

Ziua următoare ajunse la cabinet înaintea medicului. Fu întâmpinat de o asistentă bătrână, mult peste vârsta de pensionare, care îl invită sec să ia loc şi îl întrebă dacă nu are somn de a venit la o

oră aşa de matinală. Neobrăzarea îl scoase din sărite, dar nu protestă, ci îi explică chinurile prin care trece zilnic din pricina ochilor slabi, roşii şi bolnavi, mai ales cel stâng care este mai solicitat. Asistenta tăcea uitându-se în registru şi îl întrebă unde şi pe ce post lucrează.

- Trebuie să trec în registru. Aici la ocupaţie. Vedeţi, e o rubrică mare. Domnul doctor a insistat să avem registru şi cât mai multe informaţii despre pacienţi. La ce i-or folosi numai el ştie, dar eu bănuiesc că doar aşa, ca să-mi dea mie de muncă. Că cică aş sta cam de pomană.

- La poştă.

- E clar. Avem mulţi clienţi de acolo. E un mediu nesănătos pentru ochi. Praf, hârtii, şi tuşul de la ştampile, toate au efect nociv asupra ochilor.

Perviliu dădea din cap în semn de aprobare. Bătrâna îşi aprinse o ţigară, molfăind în acelaşi timp un covrig uscat pe care-l extrăsese dintr-o sacoşă mototolită. Îi fu recomandată o revistă pentru a nu se plictisi până vine „dom' doctor", dar Perviliu o refuză politicos, motivând prin indispoziţia dată de ochii bolnavi. Într-un târziu apăru şi doctorul, care intră rapid în birou aruncând o privire fugară şi un zâmbet galeş babornitei ce tocmai nota numele lui Perviliu într-un caiet, după care îi ceru să achite consultaţia. Scoase tacticos suma cerută şi o oferi cu un

zâmbet cam trucat, după care fu introdus în biroul doctorului.

- Bună ziua, domnule. Poftiţi, luaţi loc.

- Da, mulţumesc. Aici?

- Da. Acolo.

- Ce problemă?

- Păi...

- Vă ascult. Ce vă supără de aţi venit?

- Multe. Cu ochii. Probleme diverse pe care le-am ignorat şi care în prezent îmi fac viaţa un calvar.

- Vă ascult.

- Am post de conducere. De aici cred că a pornit totul. Nu e uşor, să ştiţi. M-au lăsat ochii, domnule doctor. Toată ziua în hârtii, cifre mici în tabele multe. Le citesc, analizez şi decid. Apoi altele. Tot aşa, citesc, analizez şi decid.

- Dacă v-au lăsat ochii, punem ochelari. Cu tabelele şi cifrele nu vă pot ajuta. Şi eu mă confrunt cu tabele, cifre şi numere. Ştiţi doar că aţi fost trecut într-un astfel de tabel şi dumneavoastră când aţi venit.

- Da, şi vreau un consult complet. Cu picături şi toate cele aferente. E probabil şi o conjunctivită mai veche, netratată.

Doctorul se apropie şi-l privi drept în ochi.

- Nimic. Nu e conjunctivită. Sunt nişte ochi perfect sănătoşi din punctul ăsta de vedere.

- Credeţi?

- Sunt sigur, domnule. Lucraţi la Poştă şi într-adevăr acolo e un mediu propice bolilor din domeniul meu, dar dumneavoastră chiar nu aveţi nimic. Să ne uităm la panou.

- Nici la stângul? Am o senzaţie de mâncărime, de jenă şi de nisip în ochi.

- Nimic. Curat. Să trecem la panou.

- Unde? Acolo?

- Acolo.

Perviliu se conformă rapid, închise un ochi şi începu să pronunţe literele în ordinea în care se înşiruiau ordonate pe panoul luminat. Apoi se poticni:

- Păi da, nu văd bine, nici pe „c” nici pe „m”, nici curbura de sus şi nici pe cea de jos de la ultimul rând. E totul în ceaţă aici.

- Cum nu le vedeţi, dacă tocmai le-aţi pronunţat?

- Cunosc panoul. Am fost cu mama la alt medic şi am reţinut ordinea literelor. La ea a durat foarte mult consultul, aşa că am privit de aproape toate şirurile de litere.

- Atunci se explică.

Perviliu primi tot felul de lentile corectoare, diverse axe combinate, toate pentru lentile destinate suferinzilor de miopie şi astigmatism, apoi fu aşezat pe scaun şi privit în ochi cu un fel de lanternă, după care doctorul îi flutură pe sub nas o reţetă. De conjunctivită însă nu putea fi vorba.

- Vă prescriu totuşi o reţetă şi pentru senzaţiile de disconfort pe care le acuzaţi. Dacă lăcrimaţi, dacă ochii se înroşesc, puteţi folosi seara şi dimineaţa câte patru picături.

- În fiecare ochi?

- Nu.

- Deci două în fiecare.

- Exact. Iar dacă este într-adevăr ceva mai grav puteţi veni pentru încă un consult.

- Vă mulţumesc şi rămân îndatorat.

În concluzie terminase cu bine şi cu un rezultat satisfăcător. Achiziţionarea unor rame se dovedi a fi un proces migălos. Încercă toate tipurile: groase, cu braţe colorate şi rame cu un contur negru, mai tinereşti şi mai sobre. În final optă pentru o pereche care să combine naturaleţea şi spiritul practic cu dorinţa lui de a poseda un accesoriu care să-i întregească imaginea la locul de muncă. Problema era că lentilele nu-i erau de folos, ba chiar îl incomodau. Minţise în legătură cu dificultăţile întâmpinate în recunoaşterea literelor din ultimul rând. Dar pentru noua imagine va trebui să se chinuiască un pic. Încercă să meargă cu ochelarii pe ochi până acasă, lucru care se dovedi extrem de complicat, deoarece contururile erau disipate în nuanţe neclare care acum într-adevăr îl ameţeau. Se gândi la libelule şi la modul lor de a privi lumea... O arsură puternică în ambii ochi îl făcea să lăcrimeze şi să

clipească continuu. Găsi o soluţie de compromis prin aşezarea pe nas a ramei. Aşa putea privi pe deasupra. Puse şi nişte picături. Problema era rezolvată pe moment.

A doua zi se prezentă cu noua fizionomie şi fu felicitat de întregul personal pentru alegerea făcută. „Vai ce bine vă stă" sau „Vă face să păreţi aşa..." fură câteva din opiniile angajaţilor. Când îi văzu pe toţi adunaţi în jurul lui simţi că degajau un fel de căldură sufletească. Era într-un fel constrâns de aceşti ochi aţintiţi asupra lui cu atâta admiraţie şi respect. Obligat să-i ajute şi să le îmbunătăţească situaţia. Se uită la doi dintre ei: factorii poştali Berku şi Anadir. Erau slabi şi uniformele tocite şi mici de la atâtea spălări îi făceau să arate jalnici şi pricăjiţi. Berku avea un tic şi dădea spasmodic din cap în partea dreaptă. O dată la treizeci de secunde scutura capul şi un pic mâna stângă. Anadir era foarte scund iar geanta aproape că îi acoperea tot corpul. Stătea agăţat de ea şi fluiera printre dinţi.

Cei doi aveau feţele obosite, alergau de dimineaţa până seara, pe orice fel de vreme, apoi veneau şi triau scrisorile pentru a doua zi, multe cutii, în funcţie de zonă şi de importanţă. Toţi factorii de aici păreau posaci şi bolnavi, plini de varice, şi atât femeile cât şi bărbaţii îşi pierduseră trăsăturile pozitive distinctive, toţi aveau

aceleaşi frizuri regulamentare, aceleaşi chipie, aceleaşi uniforme spălăcite şi aceeaşi viaţă searbădă. Se plângeau de dureri insuportabile de picioare, de reumatism sau chiar hernie inghinală. Mult prea multe genţi cărate. Dar nu avuseseră alternative. Înţeleseseră că asta este calea ce le era hărăzită şi se văitau în prezent doar dintr-o plăcere perversă pentru a se simţi cât de cât importanţi şi băgaţi în seamă unii de ceilalţi. În plus, aceste probleme de sănătate le dădeau un aer grav şi serios, dar şi infinite subiecte de discuţie. Lui Perviliu i se părea că se mai poate schimba ceva, că programul este prea crud, prea multă muncă şi prea prost plătită. Trebuiau trataţi cu mai mult respect. Era armata lui şi trebuia să aibă grijă de ea: să o conserve cât mai bine cu putinţă, să o scoată din faza zdrenţuită în care se afla.

Trebuia să facă o adresă la Regională pentru a cere uniforme şi genţi mai trainice pentru cărat corespondenţa, din acelea cu buret pe exterior, perioade de concediu mai mari şi încă şi mai câte. Vorbise şi cu Anita. Aceasta însă nu mai părea preocupată de realizările lui prezente şi nici de cele pe care avea să le înfăptuiască. Era atât de placidă şi nu-i împărtăşea entuziasmul planurilor măreţe. Era numai cu gândul la copil şi se mângâia zilnic pe burtă. Mai era puţin.

- Dar ce s-a întâmplat? Eşti aşa de abătută...

- Păi cum să nu fiu... De când cu noul post eşti de nerecunoscut. Eu voi naşte în curând iar tu nu mai ai deloc ochi pentru noi. Parcă numai eu trebuie să particip la această treabă. Gândeşte-te că tu vrei să treci pe lângă aceste nouă luni când de fapt trebuia să fii alături de mine. Le-ai evitat cu toate aceste schimbări din viaţa ta profesională. Ţi-am oferit suport maxim, am trăit alături de tine toate aceste metamorfoze: costume noi de haine, schimbări de fizionomie, mers apăsat şi ochelari impozanţi. Probabil e cea mai importantă perioadă a vieţii noastre de cuplu. Iar tu... Numai poştă şi probleme legate de sistemul tău. M-am săturat. În fiecare seară îţi ascult poveştile. Şi ce trebuie să mai faci pe viitor. Şi ce ai făcut deja. Prognoze pe următoarele şase luni şi acum pe un an. Numai că în următorul an nu este nimic lăsat pentru noi doi, pentru noi trei de fapt. Şi până la urmă poate nu mă interesează. Dar la asta tu nu te gândeşti. Egoismul tău a atins cote îngrijorătoare.

Perviliu rămase pe fotoliu uitându-se în gol. El, care vroia numai binele, ajunsese la cote îngrijorătoare. Într-adevăr o ignorase în ultimul timp pe Anita. Fusese egoist şi prea îmbătat de energia constructivă pe care o distribuise doar în afara familiei lui.

Dar era prea obosit să mai caute vreo rezolvare. Adormi brusc şi totul se sfârşi.

A doua zi, pentru a se calma şi a-şi pune viaţa în ordine, redactă un referat prin care explica condiţiile grele de muncă, salariile neproporţionale cu munca depusă şi condiţiile în care este efectuată, insistând pe sănătatea precară şi pe genţile grele ce aveau curelele tocite. Şi o semnă alături de toţi angajaţii. Aceştia la început fuseseră destul de refractari, nu înţeleseseră sensul acestei semi-revolte, cine este Sistemul, ce înseamnă libertatea de exprimare şi drepturile la locul de muncă, ce înseamnă sporurile care ar trebui adăugate la salariu şi nici măcar nu ştiau prea bine cine erau vikingii de care Perviliu amintea dându-i exemplu pentru curajul şi verticalitatea vremurilor în care trăiseră. Nu înţelegeau de ce au nevoie de administrarea gratuită de vitamine şi minerale, de ce melatonina le prelungeşte viaţa, de ce să aibă mai mult concediu, în condiţiile în care viaţa lor în afara serviciului nu exista. Şi mai ales de ce trebuiesc schimbate genţile cu altele din material modern care rezistă la umiditate şi care au acea minunată căptuşeală de burete pe care Perviliu o lăuda. Ei aveau o legătură deosebită cu genţile pe care le cărau zilnic. Nu se puteau despărţi de ele aşa uşor, mai ales că nu-i interesa textura lor şi nici buretele. Era o simbioză pe care directorul nu o va înţelege în veci. Dar nu

ştiau cum să-i explice lui Perviliu când îl vedeau atât de entuziasmat, mai ales că înţelegeau totuşi că acum totul ar trebui să fie în favoarea lor, iar el le vroia binele. El, în schimb, considera că săvârşeşte nişte fapte nobile şi pline de curaj. Că el este cel care luminează calea acestor năpăstuiţi ai sorţii. Ei nu-şi dau seama dar el da, el poartă conştiinţa lor peste tot, iar dacă vor să rămână ignoranţi, această decizie le aparţine în totalitate.

Peste câteva zile primi răspunsul de la Regională într-un plic mare şi albăstrui:

Către Oficiul 6

În atenţia Domnului Director

Ca răspuns la adresa numărul 356 din 23.02.anul curent, înregistrată la Direcţia Regională a Poştelor, vă comunicăm următoarele:

Pe data de 05.03 se va deplasa un reprezentant al DRP la dumneavoastră pentru evaluarea condiţiilor de lucru ale salariaţilor din această circumscripţie. Măsurile ce vor fi luate în funcţie de procesul verbal întocmit în ziua respectivă, vă vor fi aduse la cunoştinţă în maxim zece zile lucrătoare.

De aceea, vă rugăm ca în ziua respectivă toţi factorii poştali să nu efectueze muncă de teren între orele 8 Şi 11.

Cu respect
Director General
Petrov Mihail

Rămase uimit când văzu că fusese luat în seamă. Îl ştia pe Krosky, el va veni. Era acru, dar serios în ceea ce priveşte serviciul. El se ocupa de referate, el va merge pe teren. Sobru şi imparţial ca o maşină bine reglată, în el nu sălăşluia nicio umbră de subiectivism. Nu avea personalitate proprie şi nici nu ştia ce înseamnă a avea una. Considera că orice deviere de la normalitate este lipsă de maturitate şi de seriozitate iar în consecinţă trebuie tratată ca atare. Era suma tuturor circularelor şi ordinelor de serviciu primite, fiind purtătorul de cuvânt al întregului sistem. Ştia ce şi cum trebuie să fie corect şi pe ce bază legală se poate proba. Nu-i păsa de nimeni şi de nimic, totul era în folosul instituţiei pe care o reprezenta. Făcea procesele verbale şi pleca. Nici nu îl interesau măsurile care se luau după trecerea lui. Nu intrau în aria sa de răspunderi. Nu avea niciun viciu şi nimeni nu îl avea la mână cu vreo neregularitate comisă. Perviliu îl aproba pentru verticalitatea deciziilor pe care le lua în orice circumstanţă, şi de aceea avea şi speranţe.

Trebuiau începute pregătirile. Organiză a doua zi o şedinţă cu toţi angajaţii. Poşta fu închisă, iar în interiorul ei Perviliu improviză un fel de pupitru de la care să li se adreseze. Pentru a regiza un cadru cât mai oficial îşi montă locaţia de unde avea să vorbească pe o cutie mare de lemn, care folosea de fapt la transportatul scrisorilor. Întâi o încercă pentru a-i testa rezistenţa cu ajutorul femeii de serviciu, care fu nevoită să se suie pe ea şi să efectueze câteva bălăngăneli în stânga şi-n dreapta. Proba fu trecută cu succes. Vădit mulţumit de calitatea oferită de ladă, o acoperi cu o perdea din depozit pentru a nu se vedea că stă cocoţat pe o cutie. Discursul fu ţinut cu aplomb şi dăruire pentru aproape douăzeci de minute. Îi instrui în tot acest timp pe angajaţi despre felul cum vor trebui să se îmbrace, despre necesitatea purtării insignelor pe care le aveau în dotare, iar cei care nu aveau vor trebui să stea în ultimele rânduri pentru a nu fi observaţi, iar Karina fu atenţionată în mod special să cureţe toate încăperile cu o soluţie specială cu proprietăţi dezinfectante deosebite şi care emană arome ce induc o stare de calm şi bună dispoziţie.

Urmă o pauză scurtă în care bău un pahar de apă, mai scrută adunarea un minut, apoi continuă pe un ton şi mai grav, arborând o mină somptuoasă:

- Ne-am adunat astăzi pentru a vă aduce la cunoştinţă materializarea, în sfârşit, a tuturor eforturilor noastre conjugate, eforturi ce vor grăbi izbânda ce se apropie.

Vocea lui Perviliu creştea iar ochii îi sticleau pe măsură ce le dezvăluia toate detaliile. Vorbi despre realizări, despre poşta ca instituţie, despre rolul controlului şi despre cum va influenţa el soarta tuturor:

- Şi va fi o zi de muncă normală. Dosarele trebuiesc aranjate în aşa fel încât să pară a fi în lucru, activitatea oamenilor să fie naturală dar în acelaşi timp lipsită de automatism, aşa că vom organiza totul asemeni unei piese de teatru în care voi veţi fi protagoniştii, iar eu regizorul. Orice creaţie teatrală trebuie să aibă un decor adecvat, aşa că am să vă dau indicaţii despre ce materiale să existe pe birouri şi ce să fie departe de ochii controlului. Mai mult rău poate face un dosar care nu este aşezat la locul lui decât bine dacă este la locul corect. Cunosc atenţia pentru detaliu a domnului Krosky, modul în care notează în acel carneţel cu liniuţă toate abaterile. Abia în partea a doua are o pagină dedicată aspectelor pozitive. Nu pentru că acestea nu îl interesează, ci pentru că sunt foarte rare. Se uită peste mulţimea adunată care-l privea, la ochii care îl urmăreau contrariaţi.

- Deci să începem. Voi doi sunteţi împreună şi treceţi aici în faţă. Veţi avea pe

birou nişte colete, cât de multe se poate, şi veţi sufla aşa greu ca şi cum tocmai le-aţi fi adus din spate. Şi apoi le luaţi şi le aşezaţi jos oftând. Asta când intră Krosky. Ceilalţi doi factori poştali, voi veţi avea două teancuri de fişe de completat în cele două extremităţi ale biroului. Cât mai multe, dacă se poate să le lipiţi uşor cu ceva pentru a forma două turnuri de aproximativ un metru. Şi multe pixuri pe birou. De diferite culori şi tipologii. Eventual vă puteţi şi mânji un pic pe degete de cerneală. Şi chiar pe faţă n-ar strica. De fapt trebuie neapărat făcut acest pas. Să se vadă că lumea aici munceşte din greu. Şi la fel când vedeţi că Krosky trece pe lângă voi să oftaţi şi să ridicaţi ochii milostivi spre el. Nişte ochi plini de amărăciune, dacă se poate şi o lacrimă în colţul ochilor ar fi şi mai bine. Asta femeile, pentru a spori efectul dramatic. Şi demontaţi ceasul cu cuc de pe perete. Nu dă bine deloc la imaginea pe care vrem să o construim. Afişaţi pe pereţi circulare de la Regională şi pe măsuţa de la intrare condica. Mototoliţi paginile pentru a părea că este foarte uzată.

- Karina, tu trebuie să te îmbraci în negru şi să porţi o basma pe cap. Vei plânge încet într-un colţ. Dacă te întreabă, îi spui că ţi-a murit soţul recent şi că ai trei copii acasă de întreţinut. Şi cu salariul tău nu-ţi ajunge nici de mâncare. Ăla mic are

multe boli, dintre care înşiri două. Nu foarte grave că pare exagerat. Eventual îi sari la picioare şi faci o criză de isterie în care anunţi că-ţi vei da foc. Pentru credibilitate să ai pregătită o sticluţă cu benzină diluată în geantă. După ce torni o cantitate suficientă pe tine eu voi sări să te imobilizez în timp ce tu exclami în urlete cumplite: „De ce ai fost aşa de crud şi m-ai lăsat cu copilaşii goi şi flămânzi?”. *Flămânzi* trebuie să sune sfâşietor şi să reprezinte apogeul scenei pe care va trebui s-o joci. Apoi vei leşina, iar noi te vom stropi cu apă din vaza de flori care se va afla în preajmă. Te vei trezi, dar instantaneu vei intra într-o stare aproape catatonică. Vei bolborosi doar cuvinte fără noimă, dar printre ele să inserezi totuşi şi „salariu”, ”copiii”, ”boule”. Udă şi bolborosind. Aici se încheie rolul tău. Mai rămâne ca pledoaria finală să o am eu şi să explic plin de emfază cum aţi ajuns cu toţii la capătul puterilor şi meritaţi o soartă mai dreaptă. Că trebuie să vină şi vremuri mai bune pentru voi. Şi atunci îi voi strânge mâna cu fermitate lui Krosky. Perviliu tăcu şi deschise ochii mari pentru a urmări reacţia auditoriului. Privirea îi căzu pe faţa plină de voioşie a Karinei care pufnea într-o batistă. Parcă trezindu-se dintr-un vis observă că era trădat. De fapt toţi chicoteau asemeni unor păpuşi mecanice de bâlci. Chicotitul se transformă într-un râs colectiv care îl făcu pe Perviliu

să îi pară rău că avusese o asemenea tentativă entuziastă cu nişte pămpălăi care nu găseau altceva de făcut decât să se amuze de planul care probabil dacă ar fi fost corect aplicat, le-ar fi îmbunătăţit viaţa.

- Deci să-nţeleg că totul vi se pare o glumă. O imensă glumă de care puteţi râde. Dar vai, am venit prea devreme. Nu sunteţi în stare să vă salvaţi. Perviliu părăsi încăperea instantaneu şi plecă acasă, unde nu vorbi mare lucru cu Anita, care îl privea oricum destul de suspect. Îi privi şi el burta şi se întristă. Avea nişte crăpături fine pe piele. Înţelese că probabil suferă şi că nu i se plânge. O văzuse aşa de puţin în ultimul timp. Apoi se aruncă în braţele ei şi începu să plângă isteric. Se simţea atât de prost, atâtea clipe de viaţă irosite pentru nişte străini. Când tot ceea ce trebuia să conteze era familia.

A doua zi ajunse la serviciu cu o întârziere de 20 de minute. Toţi plecau capul la vederea sa. El însă nu schiţa niciun gest.

Krosky a sosit a doua zi la prima oră. A venit cu transportul în comun şi era plin de noroi pe pantaloni, dar şi pe ambii pantofi.

- Ce mai faci, Perviliule? Au trecut câteva luni de când nu ne-am văzut. Am auzit că ai nemulţumiri. Nu s-a mai întâmplat demult să existe reclamaţii, mai ales aici unde nu au fost niciodată

probleme. La Oficiul 6 totul a mers relativ bine. Şi acum apare această adresă revendicativă. Dar să vedem cum stă treaba. Oricum dacă ai vrut să faci ceva vâlvă să ştii că ai reuşit. S-a tot vorbit pe la noi de tine. Chiar şi Petrov era cam nemulţumit de atitudinea ta. Eu voi face ce voi putea, dar nu se poate schimba mare lucru, pentru că orice izbândă a ta va antrena alte nemulţumiri la alte oficii, cereri de măriri a salariului, şi doar eşti contabil, ştii că suma alocată de la buget este mică şi că orice schimbare are nevoie de timp, nu cred că se va putea realiza aşa curând. Mai ales că ai sosit pe acest post de aşa puţin timp. Îţi trebuia o perioadă de acomodare. Dar acum adresa ai făcut-o, să vedem ce măsuri se vor lua.

Krosky vorbi cu fiecare factor în parte, apoi cu ceilalţi angajaţi, examină situaţia clădirii, apoi genţile vechi, iar în final încheie un proces verbal unde erau cuprinse într-o anexă salariile tuturor angajaţilor Oficiului 6, volumul de muncă săptămânal raportat pe factor poştal, fiind trecute şi alte aspecte cum ar fi curăţenia în clădire, aspectul angajaţilor, vorbise chiar cu câţiva bătrânei de la coadă pentru a la cere detalii referitoare la calitatea serviciilor oferite de doamnele de la ghişeu.

Scenariul pe care-l făcuse Perviliu nu fusese luat în serios, oamenii nu-i urmaseră indicaţiile.

La final, Krosky plecă în grabă, motivând că mai avea de făcut teren pe ziua respectivă, controalele trebuind a fi efectuate cu maxim de seriozitate.

Peste o săptămână primi răspunsul oficial. Salariile se vor majora de la întâi ale lunii următoare cu cinci procente iar el era numit înapoi la Regională pe un motiv oarecare, probabil născocit.

Deci pierduse încă o dată. Sistemul îl învinsese, iar el se sacrificase pentru un infim câştig al acelor amărâţi, care la auzul veştii nici măcar nu se bucuraseră atât de mult pe cât se aşteptase. La salariul lor mic, această creştere părea şi mai mică.. Reparaţiile clădirii erau amânate pentru o dată nespecificată. Nici măcar genţile nu fură înlocuite, deoarece unicul furnizor nu fabrica decât un singur model.

Perviliu rămase înmărmurit după citirea adresei. Nu ştia cum îi va aduce vestea Anitei, cum îi va face cunoscută izgonirea lui din regatul pe care-l condusese atât de puţin timp. Poate că aceasta se va bucura când va auzi. Nu reuşise să rămână în fruntea unui pâlc de oameni nici măcar trei luni. Cum va putea fi un bun tată? Care este drumul de urmat? Copilul lui se va naşte într-o lume pe care el nici nu o înţelesese în atâţia ani. Ce avea de făcut? Care vor fi sistemele de valori pe care va trebui să i le implementeze? Cum îi

va putea ascunde totul? Acum îşi dădu seama că de fapt nu se gândise la copil decât din perspectiva egoistă a omului subjugat de instinctul de conservare, şi constată că nu este deloc pregătit pentru ceea ce va urma. Aşa că în penultima zi de serviciu la Oficiul 6 rugă un factor să împrumute de la bibliotecă o serie de cărţi legate de tot ceea ce înseamnă copilul, în special nou-născutul. Peste o oră avea în faţă multe volume, toate având un singur punct comun: feţe de bebeluşi zâmbitori pe copertă.

Le răsfoi încet, cu o curiozitate specifică profanului într-un domeniu care se dovedea atât de vast. Avea cărţi despre viaţa intrauterină, despre nutriţia mamei în timpul sarcinii şi după naştere, despre primii ani de viaţă ai fătului, metodele cele mai eficiente de a învăţa bebeluşul să meargă şi alte aspecte care, din prisma omului matur, păreau nişte fleacuri. Fiecare carte era structurată în două părţi, ceea ce trebuia făcut şi urmat, apoi ceea ce nu. Dacă nu se respectau cele înscrise în paginile cărţilor, se ajungea la efecte negative demonstrate prin imagini color care prezentau bebeluşi malformaţi, rahitici, precum şi alte boli ce pot apărea. Odată cu depistarea sarcinii era recomandată stoparea consumului de cafea, alcool şi tutun. Cafeaua favorizează eliminarea calciului şi a oligoelementelor şi

împiedică o bună absorbţie a fierului în organism. De tutun ce să mai zică? Se uita în continuare la pozele copiilor mutilaţi. Apoi la mâinile lui care aveau o musculatură care mai mult se ghicea pe sub vinele roşiatice. Se sculă şi se duse la baie. Se privi în oglinda neclară şi se văzu cu alţi ochi, mai critici ca de obicei. Îşi examină ridurile şi firele de păr alb, observă cuta cearcănelor şi linia proeminentă a oaselor feţei. Avea trăsături îmbătrânite pentru un viitor tată. Iar privirea era neclară, aproape inexpresivă şi rece. Îşi aminti ceea ce tocmai aflase despre stresul prenatal, despre problemele de comportament ale copiilor, inclusiv sindromul Tourette. Perviliu se înspăimântă. Nu realizase până acum câte capcane îl aşteaptă pe micul lui nou născut. Se întoarse în birou şi continuă lectura. Cu cât înainta mai mult i se părea că viitorul lui moştenitor este din ce în ce mai ameninţat de zeci de pericole. Ba chiar îi păreau iminente. Zeci de malformaţii, de ticuri, de probleme neurologice, de riscuri apărute chiar de la naştere. Şi pe măsură ce unele se puteau evita prin profilaxie, altele apăreau, mai distrugătoare şi mai nemiloase. Erau prezentate în tabele aranjate într-o geometrie perfectă între paginile ce cuprindeau toate pericolele prezente de la naştere până la maturitate. Observă că în partea dreaptă era prezentat

gradul de gravitate al fiecărui risc. Lucruri aparent insignifiante pentru un adult puteau fi letale pentru mica fiinţă dotată cu un sistem imunitar precar.

Citi cu înfrigurare rândurile care prezentau pericolele unei naşteri cu forcepsul. Neapărat trebuia să vorbească cu doctorul să nu-l folosească. Ar trebui să insiste pentru o naştere naturală. Brusc nu se mai gândea la serviciu. Stătea speriat, înconjurat de cărţi, şi parcă toţi bebeluşii de pe copertă aveau acum feţe triste şi dezamăgite. Atâtea piedici în calea unei vieţi decente. Aştepta un ajutor, dar nu ştia din ce direcţie.

Găsi apoi un volum în care se explicau câteva trucuri despre cum puteau înţelege copiii din cele mai fragede vârste o serie de fenomene naturale ca apariţia vieţii şi extincţia ei, cum puteau fi prezentate de către părinţi cât mai *comercial* cu putinţă. Aceste cărţi de pseudopsihologie infantilă aplicată îl debusolară definitiv. I se părea că va trebui să-şi mintă copilul de la început. Se gândea la poeziile despre vârsta candidă a copilăriei lui, despre puritatea şi bunătatea specifică copiilor, acei copii nevinovaţi care suflă-n păpădii şi-şi pun dorinţe. Dar copiii trebuiau minţiţi prin metode dibace puse la cale de psihologi înzestraţi să făurească astfel de adevăruri fictive, să creeze convingeri false minţii tinere, acestea fiind inoculate prin

poveşti şi fabule care creează adevăruri de care la maturitate îşi vor aminti cu nostalgie, la fel ca el. Cum va face faţă tuturor „de ce?”-urilor pe care le va avea de înfruntat în următorii ani?

El, care niciodată nu se simţise copil, el care luase întotdeauna aspectele vieţii în serios şi le tratase cu o maturitate aproape maladivă, nu se simţea acum deloc pregătit pentru aşa o responsabilitate.

Fu întrerupt de un bătut nervos în uşa biroului. Era secretara care, cu o faţă înspăimântată, năvăli în birou şi se împiedică de dosarele care zăceau pe jos. Se lovi de colţul biroului, iar Perviliu se ridică în picioare pentru a o ajuta să îşi redreseze poziţia corpului.

Fusese aşa de brusc smuls din lumea dură a bebeluşilor încât nu prea realiza ce se întâmplă şi cum ar trebui să reacţioneze.

- A leşinat Martha. Trebuie să chemăm salvarea.

Perviliu sări de pe scaun şi alergă pe hol. O văzu pe Martha care zăcea lividă, sprijinită de un scaun. Avea ochii întredeschişi şi bâiguia frânturi de cuvinte. Colegii erau deja cu mâna pe telefon, dictând coordonatele clădirii operatoarei. În cinci minute Martha părăsea instituţia pe o targă cărată de doi tineri musculoşi. Imediat după plecarea ambulanţei Perviliu află că ea suferea de o tumoare inoperabilă la cap, lucru care fusese cunoscut doar

într-un cerc restrâns al funcţionarilor poştali, iar secretul fusese bine păzit. Avea copiii la şcoală şi nu vroia ca ei să o ştie bolnavă.

Perviliu se întristă. Era o situaţie delicată. La Regională nu se întâmplase nimic asemănător de când lucra el acolo. Oamenii ieşeau la pensie şi de abia apoi, peste câţiva ani se auzea că au murit. De obicei de cancer sau de inimă. În sistemul poştal morţile erau la fel de banale ca şi vieţile şi nimeni nu le acorda mai multă atenţie decât meritau.

Plecă acasă gândindu-se la Martha şi la teancul de cărţi pe care le lăsase pe birou, apoi extrapolă şi ajunse la familia lui şi la ceea ce avea de făcut. Dacă nu era prea târziu. Brusc se gândi la arborele lui genealogic şi la morbiditatea înaintaşilor lui precum şi la cauzele deceselor lor.

Avea antecedente de cancer. Câţiva unchi şi o mătuşă, doi bunici şi o verişoară de gradul doi. Probabil trebuia să facă şi el analize. Cât mai complete şi cât mai rapid. Oare de ce nu se gândise. Dacă se va îmbolnăvi? Nu putea să o lase pe Anita singură.

Cu aceste gânduri urcă scările blocului. Îi povesti Anitei ce se întâmplase la serviciu. Aceasta îl strânse în braţe încercând să-l îmbărbăteze.

- Totul o să fie bine. O să vezi.

Perviliu simţi că ceva se schimbă în interiorul lui, că nimic nu va mai fi bine de acum înainte. Cum stăteau îmbrăţişaţi i se păru că aude un râs sarcastic succedat de trei ecouri consecutive. Zgomotele se auzeau de undeva din bezna de afară.

Prima zi de serviciu la Regională fu groaznică. Nu se putea concentra. Reîntors între atâtea hârtii, trebuia să răsfoiască zeci de pagini pentru a găsi acte normative, apoi să redacteze adrese. Şi se gândea la analize şi la motivele pe care trebuia să le invoce pentru a obţine o gamă cât mai variată şi concludentă de rezultate pentru depistarea unei tumori sau posibilitatea apariţiei ei în următorii ani. Copilul mai avea puţin până se va naşte. Trebuia să ia atitudine, să se controleze temeinic.

Îşi aminti de secretara care năvălise peste el în birou urlând. Orice om care leşină, mai ales dacă pierderea din senin a cunoştinţei nu are cauze cunoscute, trebuie supus unor analize. Şi trebuia cumva să se lovească la cap, pentru că numai în acest fel i se vor recomanda nişte radiografii amănunţite. Erau bune pentru depistarea tumorilor craniene. Iar dacă ar scuipa şi puţin sânge va fi şi mai convingător, pentru că i se vor face verificări amănunţite ale tractului intestinal. Şi va lipsi cu această ocazie câteva zile bune de la serviciu. Oricum îi era ruşine pentru că revenise înfrânt şi toţi păreau că îl menajează şi se poartă frumos doar pentru că a eşuat, că

este un mare Nimeni în viaţa profesională. În consecinţă, acest plan trebuia pus la cale până în cele mai mici detalii pentru a ieşi totul exact cum îşi dorea. Nu îşi mai permitea să dea greş încă o dată.

Trebuia să-şi forţeze imaginaţia să lucreze la randament maxim în următoarele zile. Prima etapă definitorie pentru bunul mers al planului consta în alegerea scenei unde se va desfăşura întregul spectacol. Vroia să fie un spectacol reuşit, prin care el să fie transformat într-o victimă a Sistemului, un erou al Poştei.

Studie clădirea şi mai ales scările. După testări amănunţite timp de câteva zile, cu perechi diferite de pantofi, concluzionă prin alegerea locului căutat: scările de la etajul unu către parter ar fi fost perfecte. Va ajunge din căzătură exact la intrarea principală, va putea fi admirat de zeci de perechi de ochi curioşi care se vor mări de uimire şi spaimă când el se va rostogoli neajutorat. Îi şi vedea adunaţi în jurul lui, cu mâna la gură, împietriţi lângă trupul chircit de durere.

Dar cum să scape nevătămat din această cascadorie şi să fie şi credibil în acelaşi timp?

Consultă seara un atlas de anatomie, reperă zonele cele mai sensibile pe care va trebui să le ferească în cădere, citi cu atenţie despre organe şi despre vătămările produse prin şocuri mecanice, despre

vertebre şi tasarea lor în cadrul unui impact. Hotărî că succesul operaţiunii necesită un plan concret, bazat pe multă documentare şi antrenament. Cumpără o carte despre tipurile de cascadorii demonstrate prin exemple şi un manual pentru întărirea musculaturii. Anita se uita cu o curiozitate speriată la el, pentru că practica cu regularitate exerciţii fizice complexe şi se documenta în domenii care până atunci nu prezentau interes. Odată studiul şi pregătirea fizică începute, se adresă unui magazin ce comercializa articole sportive, de unde îşi luă protectoare pentru genunchi şi coate, dar şi o centură pentru spate care să-i amortizeze căderea. Ziua următoare deja pregătea o repetiţie generală.

Se îmbrăcă de probă acasă cu toate aceste dispozitive şi pe deasupra puse un costum gros şi mai mare cu două numere, achiziţionat special pentru evenimentul care avea să urmeze.

Dimineaţa se trezi mai devreme pentru a se echipa cu toate accesoriile pe care le ţinuse ascunse de ochii curioşi ai Anitei. Obţinuse un mers natural datorită probelor pe care le făcuse seara precedentă în baie. La început a fost destul de jenant deoarece simţea că este îmbrăcat într-un echipament de scafandru, iar pe deasupra purta costumul de serviciu.

Ajuns pe scările instituţiei, începu să le cerceteze cu atenţie. Le numără şi le observă colţurile ascuţite. Parcă rânjeau la el. Se făcu că scapă un pix pentru a le pipăi. Reci şi murdare. Urcă până când ajunse în locul de unde stabilise că va fi punctul de lansare. Se uită în jos şi i se păru departe capătul scărilor. Şi-ar putea fractura coloana şi va rămâne infirm pe viaţă. Dar nu putea să dea greş. Va cădea cu mâinile în faţă şi numai când va ajunge jos se va atinge la cap, semn că este lovit, iar apoi se va bâlbâi puţin.

- Bună dimineaţa Perviliule, ce ai rămas aşa în capul scărilor? Ai de terminat situaţia cu factorii restanţi la plata cotizaţiilor şi diagrama de concedii. Le vreau până la ora zece.

Perviliu se uită la director ca trezit dintr-un vis frumos şi nu reuşi decât să strângă balustrada mai tare şi să dea din cap. Nu se putea deplasa. Parcă toţi muşchii îi rămăseseră ficşi, contemplându-l pe Petrov.

- Te simţi bine, eşti cam palid... Alo... Perviliule, ce s-a întâmplat? Răspunde! Ţi-e rău?

Perviliu se simţea captiv în propriul corp. Nu putea să-şi mişte muşchii. Auzise de cazuri asemănătoare, dar nu trăise pe pielea lui un blocaj generalizat al tuturor funcţiilor motrice ale corpului. Urmă un murmur şi o ceaţă care îi acoperi faţa. Îl

percepea din ce în ce mai slab pe director, care îl zgâlţâia cu putere, apoi simţi doar o uşurare plăcută.

Se trezi peste un timp, nu ştia cât trecuse şi nici ce se întâmplase. Plămânii şi creierul i se irigau din nou, putea mişca ochii, iar toate formele şi culorile reînviau pe rând. Apoi începu să facă conexiuni între feţele care se agitau îngrijorate şi identitatea lor. Femeia de serviciu îi aruncă în faţă conţinutul unei căni. Era apă. Apoi urmară un şir de palme zdravene cărora Perviliu cu greu le ţinu piept. În final simţi ceva moale în coate şi-şi aduse aminte tot ce se întâmplase: cum apăruse directorul şi i se înceţoşase mintea, sentimentul neputincios de asfixie, faţa lui Petrov deformată, senzaţia de beatitudine şi calm. Acum totul se terminase: motoarele porniseră pe rând şi el îşi simţea din nou toate extremităţile. Sângele parcă năvălea din exterior în corpul lui mototolit iar venele pulsau ca şi când nu ar mai face faţă volumului şi vitezei cu care nu erau obişnuite până atunci.

Perviliu se ridică în picioare şi se uită calm la toţi cei din jurul lui. Privirea i se opri la director, şi auzi cu un ecou straniu vorbele lui:

- Trebuie să-ţi faci neapărat nişte analize. Şi să-ţi iei câteva zile de concediu. Tocmai te-ai trezit dintr-un leşin.

- Dar... rapoartele... până la zece... e sarcina mea.

- Lasă-le că le face Parkin. Era şi el acolo. Dădea din cap afirmativ. Ai nevoie de un consult specializat momentan.

Apărură doi indivizi îmbrăcaţi în alb şi o targă. Perviliu vru să refuze şi să pornească pe propriile picioare. Dar ambulanţa era la uşa instituţiei şi tot personalul oprise lucrul pentru a asista la eveniment. Îi deschiseră calea către maşină ca unui personaj important:

- Daţi-vă din calea lui. Are nevoie de aer. Treceţi înapoi la muncă. Directorul dădea din mâini, alungând parcă nişte roiuri de insecte potrivnice.

Perviliu fu aşezat împotriva voinţei lui în salvare, după care urmă o injecţie, apoi nu mai simţi nimic. Se trezi pe un pat de spital iar Anita era lângă el şi ţinea strâns în mână o batistă mototolită.

- Dragul meu, ce frică mi-a fost când m-a sunat domnul Petrov. Nu e nimic grav, a fost o comoţie. Efectiv inima nu a mai pompat sângele pentru a ajunge la creier iar tu ţi-ai pierdut cunoştinţa. M-a întrebat dacă ai avut probleme în ultimul timp, acasă sau la serviciu. Au zis că ai nevoie de linişte câteva zile. Ai trecut prin mari emoţii, ştiu ca ai fost stresat...

- Şi analizele? Mi-au făcut analize? M-am lovit la cap. Trebuie o analiză a

sângelui, să nu fie vreo tumoare sau deja semnul unei metastaze, trebuie cercetat.

- Stai liniştit că ţi-au făcut toate analizele. Mai ales după ce te-au dezbrăcat şi au văzut ce ai sub haine, acele apărători pentru mâini şi picioare, s-au gândit că nu este pentru prima dată şi vrei să ţii ascuns acest eveniment. A sunat domnul Petrov şi a insistat şi el pentru analize. Nu ai nimic nici la cap, analiza sângelui este din cele mai complexe, nu a ieşit nimic. Mai este un set al cărui rezultat ni-l dă în cursul zilei de azi. Dacă vrei îţi poate examina urina şi fecalele.

- Ar fi bine.

- De ce nu mi-ai spus că ai mai leşinat? De ce purtai toate acele apărători pe sub haine? Şi centura pentru spate...

De pe hol se auzea din ce în ce mai aproape un zgomot cadenţat al unor pantofi de damă. O infirmieră tânără apăru în cadrul uşii şi îi zâmbi. Lui i se păru un gest deplasat în condiţiile actuale ale sănătăţii lui şubrede. O privi întrebător până când ea, printr-un arcuit al sprâncenelor, sparse gheaţa:

- Mă numesc Amanda. V-am adus fişa de externare şi restul analizelor. Să ştiţi că nu este nimic grav. A fost un simplu leşin datorat probabil stresului, oboselii sau pur şi simplu faptului că nu aţi mâncat dimineaţa. Aveţi înscris pe biletul de externare şi câteva recomandări printre

care se numără repaosul sporit acasă însoţit de o cură de vitamine.

Primele zile acasă le petrecu citind şi documentându-se despre ce avea de făcut pentru a-şi întări organismul slăbit. Deveni brusc convins de şubrezimea sănătăţii sale: se afla pe marginea unei prăpăstii, un colaps al tuturor viscerelor sale fiind iminent. Sau cel puţin aşa se vedea el uitându-se în oglindă. Distrus şi supt de boli. Unde erau muşchii? Proteine, multe proteine. Va trebui să se îndoape cu fibre de muşchi proaspăt dar şi multă carne de peşte. Un înotător slab de apă dulce împrejmuit de morcovi fierţi. Beta-caroten pentru piele. Trebuia început un proces de restaurare pentru organele slăbite care reprezentau centrii vitali. Urmă o listă cu produse ce trebuiau cumpărate în primă fază, pentru drenarea răului primordial din vintrele sale. Plecă şi colindă magazinele de profil, iar după trei ore şi îndelungate discuţii *tehnice* cu diverşi comercianţi care îl convinseseră să achiziţioneze multe tubuleţe cu pilule şi şase săculeţi cu prafuri, se întoarse acasă. Lăsase pentru a doua zi anumite suplimente sub formă lichidă, adevărate panacee de sănătate, după cum susţineau vânzătorii. Toţi însă îi recomandaseră curele coroborate cu multă

mişcare, sport şi odihnă. Va trebui să aibă un program bine pus la punct pentru a atinge ceea ce-şi propusese, adică să devină un om care să respire sănătate prin toţi porii.

Anita se sperie când reveni acasă şi găsi toate flaconaşele întinse în ordine pe masă, asemeni unei armate de soldăţei pregătiţi pentru cel mai aprig atac. Şi apoi deschise frigiderul şi văzu că era burduşit cu morcovi gigantici şi două sacoşe pline de diverse ierburi proaspete sau congelate. În tot acest timp Perviliu stătea cuminte pe pat aşteptând reacţia ei. Îşi pregătea răspunsul care trebuia să demonstreze viabilitatea tuturor acţiunilor lui de acum, dar şi a celor viitoare. Anita îl privi contrariat după care îl fixă cu duioşie şi începu să plângă în pumni asemeni unei şcolăriţe emotive.

- Ce s-a întâmplat? Unde ai fost? Şi de unde ai toate tuburile şi tubuleţele de pe masă? Doctorii au zis că ai nevoie de odihnă şi să nu iei deocamdată pastile până nu mergi la control. De ce te simţi rău? Ce îmi ascunzi? Ce ţi-a zis doctorul în lipsa mea? Ce era cu acel echipament pe tine? De ce a apărut brusc această prăpastie între noi, tocmai acum?

Perviliu se uita la ea, observând lipsa beta-carotenului care-i făcuse faţa atât de palidă.

- Sunt bune şi pentru tine. De-aia am luat atâtea. Pentru copil să fie sănătos. Am întrebat în mod special. Şi de morcovi ai atâta nevoie în perioada asta. Nu vezi că parcă eşti de ceară? Nu sunt medicamente, sunt suplimente alimentare care se pot ingera în orice cantitate pentru că nu au efecte adverse. Mă simt slăbit şi îmi tremură mâinile. Nu e nimic serios, trebuie doar să fac ceva să mă pun pe picioare. Şi trebuie să previn un nou leşin pentru că nu se poate ca un tată să fie bolnav şi atât de slăbit precum am fost eu.

Nici nu ştii tu efectele melatoninei, cum acţionează această nobilă substanţă chimică secretată de glanda pineală. Şi acum o putem asimila în cantităţi sporite doar prin ingerarea unei pilule. Şi Perviliu puse mâna pe un flacon aşezat în grămada de pe masă.

Anita se uită mai atent lângă tuburi şi văzu şi câteva reviste, prospecte şi chiar şi o carte.

- Poate ai dreptate. Trebuie să te îngrijeşti. Ai nevoie de relaxare şi de vitamine. N-am auzit niciodată despre melatonina asta. Dar dacă zici că ajută...

- Este *hormonul întunericului*. De la efectul de puternic antioxidant sau adjuvant al sistemului imunitar, până la creşterea frecvenţei somnului cu vise.

Totul se găseşte aici, în acest recipient.

Îl privi uşor încurcată, neştiind cum să curme discuţia.

- Da, tu ştii mai bine. O să iau şi eu probabil. Mai ales dacă dormi bine.

- Şi elimini în somn toxinele.

Fu mulţumit de faptul că în toate acţiunile sale nu fusese privit ca un om iraţional şi cu probleme psihice, deşi era conştient că anumite idei încolţiseră în capul lui mult prea mult şi mult prea repede pentru vârsta sa, ceea ce putea să-i creeze anumite neplăceri cu lumea din jur, inclusiv cu Anita. Pe moment însă acţiunile lui aveau o acoperire logică aproape totală. Un procent bun pentru un individ care tocmai s-a confruntat cu anumite probleme de sănătate, confirmate de medici specialişti.

Zilele următoare studie prospectele tuturor pilulelor şi-şi pregăti numeroase sucuri de fructe, care în cele din urmă îi dezechilibrară flora intestinală şi-l făcură să parcurgă de multe ori drumul la toaletă, până când apariţia melenei îi creă un nou motiv de nelinişte, iar sucurile fură înlocuite cu ceaiuri medicinale însoţite de pâine uscată. Problema digestiei şi a gazelor intestinale înlocui în capul lui celelalte deficienţe ale sănătăţii suspectate iniţial, iar “era pesmetului şi a anitidiareicelor” sfârşi după o săptămână şi jumătate. Apoi se simţi relativ bine şi continuă terapia susţinută cu pastile,

eliminându-le pe cele bănuite de efectele nefaste pe care trebuise să le înfrunte. Totul fu completat de exerciţii fizice istovitoare care la început îi oferiră surpriza unei hipertensiuni, continuate de o severă aritmie cardiacă. Dar nu se lăsă învins: urmară cântăriri succesive şi analize minuţioase în oglindă. Simţea că renaşte, iar presiunea sângelui împingând venele obosite îl făcea să sufle asemeni unui adolescent excitat. Timpul liber îl făcea să observe lucruri cărora înainte nu le dădea atenţie. La început a văzut pata imensă de pe tavanul de la baie, despre care Anita îl informă că provenea de la vecinul de sus, deşi acesta nega de săptămâni întregi vehement existenţa unei defecţiuni la instalaţia lui sanitară sau măcar pe coloană, între apartamente.

Va trebui să ia măsuri zilele următoare, să meargă şi să-l înghesuie pe individ puţin, să-l facă să-şi remedieze problema, şi apoi să-şi ceară scuze. În caz contrar îşi va asuma corecţia pe care i-o va oferi.

Tot din cauza timpului liber pe care-l avea din abundenţă, remarcă schimbările prin care Anita trecuse şi pe care până acum nu le observase în detaliu. Fizicul ei suferise transformări majore, în special sânii crescuseră mult, pielea lor devenind întinsă iar circulaţia venoasă evidentă. Sfârcurile îşi schimbaseră culoarea şi erau totodată mai proeminente, ca o pregătire

pentru alăptare. La fel şi areolele. Pielea feţei căpătase o culoare închisă iar pistruii se accentuaseră. Creşterea în volum a burţii cauzase apariţia pe suprafaţa epidermei a unui fel de rupturi care făcea să arate abdomenul ca după o operaţie nereuşită. Tot bagajul diform în care odată erau intestinele şi cele aferente unui sistem digestiv normal acoperea acum cărnurile atât de feminine înainte, transformând-o într-una din milioanele de viitoare mămici din lumea întreagă care inspiră doar sentimente de ocrotire. O ţinea în braţe şi o săruta cu tandreţe. Puteau fi fericiţi. Sănătoşi şi fericiţi toţi trei.

Noile standarde de viaţă impuse în prezent constau în eliminarea tuturor poţiunilor nocive pe care le folosise în trecut, mai ales cafeaua. Acum descoperea că motorul întregii instituţii pe care o părăsise fusese cana de cafea. Şi probabil peste tot era la fel. Ajuta oamenii să devină mai vioi şi să dea randament mai ales în primele ore ale dimineţii. Lunea mai ales, toţi îşi dublau porţia faţă de celelalte zile ale săptămânii, umblând dintr-un birou în altul cu recipientul aburind într-o mână. Cafeaua cu mult zahăr oferea energia matinală angajaţilor. Ţigara era şi ea un remediu împotriva stresului şi plictiselii, folosit de peste jumătate din colegii lui. Doi câte doi, angajaţii Poştei se înfăşurau în norişorii formaţi lângă toaletă. Şi el avea nevoie de pauze, ca orice angajat. Aşa că ieşea din birou şi se plimba încet pe hol. Privea culoarul lung, tavanul înalt, apoi urca până la terasă. Se prostea cu o ţigară în colţul gurii doar pentru a câştiga privilegiul de a sta singur câteva minute în aer curat. Ridica capul către cer, unde vedea doar porumbei. Acolo sus cineva probabil creşte porumbei. Se relaxa, făcând rotocoale de fum şi lăsându-le să se

dezintegreze. Nu trăgea fumul în piept ci doar admira rotocoalele, din zece fumuri aproape terminând ţigara. Sorbea cât putea pentru a putea elibera fumul în diferite forme. Schimbase mai multe mărci pentru a vedea diferenţa dintre culoarea şi densitatea produsului finit. Până la urmă descoperise unele fără filtru cu ajutorul cărora pentru câteva secunde dădea viaţă unor adevărate tablouri. Reuşi într-o singură zi să fabrice un norişor cu formă de rechin şi unul de porcuşor. Apoi urmară formele ceva mai complexe, conţinând mai multe detalii. Dar într-o dimineaţă geroasă de iarnă fu surprins de un coleg când tocmai terminase de compus un căluţ cu o minunăţie de codiţă. Era Klimt, care începu să râdă instantaneu. Râsul frenetic parcă îi răsuna şi acum în urechi, după atâta timp. Se simţise ruşinat cu adevărat. De atunci nu mai făcea rotocoale. Se mulţumea pur şi simplu să se uite la ţigară, cum este devorată şi cum începe să simtă căldura între degete. Era cel mai intim moment pe care-l petrecea zilnic acolo pe terasă.

Dar erau vremuri trecute şi demult îngropate. Acum era un om nou, cu preocupări noi şi care avea timp liber pentru a-şi efectua exerciţiile fizice. Apoi putea să hoinărească în voie ore în şir prin parcuri sau mahalale de care se simţea atras. Începuse să meargă la cimitir pentru a-şi vizita morţii. Calmul lumii de acolo îl

liniştea. Dincolo de zidurile cimitirului se simţea mai în siguranţă, departe de vâltoarea şi vânzoleala vieţii. Morţii erau tăcuţi şi aveau timp oricând să asculte problemele celor vii, care sunt nenumărate. Erau calmi, inofensivi şi tăcuţi. Aşa că aceste excursii curând deveniră zilnice, timpul petrecut acasă fiind foarte scurt, egal cu cel petrecut la hotel de un turist. Peregrinările fură descoperite de Anita, care privi cu îngrijorare această nouă preocupare.

- Ar trebui să te gândeşti la serviciu. Au trecut trei săptămâni de când s-a întâmplat accidentul. Nu ai mai avut probleme de atunci. Ba chiar arăţi mult mai bine. Mai este foarte puţin şi voi naşte. Nu o să putem sta amândoi acasă. Măcar să anunţi la serviciu, pentru că deja ţi-a expirat concediul medical. Ar trebui să vorbeşti cu Petrov. Chiar a sunat într-o seară când erai plecat şi ţi-a urat sănătate, transmiţând că te aşteaptă înapoi. A sunat şi colega ta de birou, Maşika, m-a întrebat de tine şi de copil, când nasc, cum mă simt. Pare o femeie foarte interesată, sufletistă. Iar tu baţi străzile, mahalalele şi mai nou cimitirele.

Perviliu privea în tot acest timp spre Anita, vedea burta mare în care probabil deja se zbătea fiul sau fiica lui. Se sculă de pe scaun şi o sărută pe Anita ca de adio. De când păţise accidentul, soţul său se

schimbase, câteodată părea că nu mai are nimic în comun cu vechiul Perviliu. Vorbea puţin, strictul necesar doar, se culca noaptea târziu, hoinărea ore în şir. Apoi devenea din nou afectuos.

- Ştii... mi-ar plăcea să plecăm. Să vedem lumea. Acum cât suntem tineri. Am citit lucruri deosebite despre Australia. Şi despre jungla amazoniană. Anita privea omul din faţa ei. I se părea aproape un străin. Nu-l auzise niciodată vorbind decât despre lucruri pragmatice, despre probleme şi despre soluţionarea lor, niciodată însă despre jungla amazoniană şi nici altă zonă exotică mai apropiată sau mai îndepărtată.

- Păi... poate când va mai creşte copilul. Acum nu. Fu tot ceea ce putu ea să adauge.

Peste câteva zile, Anita începu să simtă un disconfort puternic în partea de jos a abdomenului. Perviliu contactă doctorul şi o transportă la spital imediat. Rugă asistentele să-i dea o cameră spaţioasă şi fără zgomot. Plăti pentru rezolvarea problemelor administrative o sumă importantă de bani, apoi se ocupă de toate cele necesare, se informă despre ceea ce avea nevoie şi o aşeză pe Anita cu grijă în pat, având în vedere obţinerea unei poziţii cât mai confortabile pentru viitoarea mămică, după ce în prealabil verifică dacă fuseseră luate toate măsurile de siguranţă care să nu-i pună în pericol atât pe făt, cât şi pe ea. Veni asistenta şi-i administră calmante pentru stoparea presiunii. În curând ea se simţi obosită şi înainte de a adormi îl sărută şi-i zise că-l iubeşte. Mult, mult de tot.

El insistă să aibă o discuţie cu doctorul, care era obişnuit cu toate tipurile de taţi, Vroia să-i explice ceea ce se petrece cu soţia lui şi dacă se poate ca el să asiste la naştere.

- Ce naştere, nu este vorba de naştere deocamdată. Sunt doar nişte dureri, fătul se mişcă, se zvârcoleşte, se agită, capătă

personalitate, începe să aibă tot felul de trăiri, de doleanţe, de nelinişti chiar. S-ar putea zice ca a sosit vremea ca el sau ea să-şi definească personalitatea. Dar mă miră că nu aţi dorit până acum să vi se precizeze sexul viitorului copil, majoritatea părinţilor sunt foarte preocupaţi de acest aspect al sarcinii.

- Nu ştiu ce să zic, eu m-am gândit la alte aspecte, nu neapărat la acesta, ba chiar mi s-a părut a fi puţin important. Credeţi că sexul contează în viaţă? Aşa pentru mai încolo?

- Întotdeauna sexul a contat şi va conta. Ştiţi, din punct de vedere statistic, un băiat este mult mai bine primit la naştere de către familie, are o mulţime de avantaje faţă de o fată, dacă stăm să ne gândim. Nu credeţi?

- Da, probabil aveţi dreptate. Sunteţi în domeniu. Şi Perviliu îi strânse mâna doctorului pentru a finaliza discuţia. Anitei i se administrară câteva injecţii şi fu trimisă peste câteva ore acasă. Perviliu insistă să i se reţină rezerva. Plecară acasă într-o ambulanţă murdară, cu un şofer plictisit şi o asistentă acră.

- Aveţi grijă. O să se mai întâmple. Crizele vor fi mai violente pe viitor. Să nu vă alarmaţi. Încercaţi nişte analgezice înainte de a chema salvarea.

Ambulanţa se opri şi cei doi coborâră. Soţul o susţinu până ajunseră sus. Ar fi vrut

să-i dezvăluie ceva, dar nu ştia cum să facă pentru a suna cât mai puţin şocant.

- Ştii Anita, nu doresc să mai frecventez Poşta. De fapt nu mai pot, imaginea mea este compromisă acolo. Perviliu cel plin de hârtii şi de acte contabile practic nici nu mai există. Am nevoie de o schimbare. Mâine îmi voi depune demisia.

- Ce să faci? Demisie? Acum?

- Mâine.

- Cum mâine?

- Din ce vom trăi? La aspectul ăsta nu te-ai gândit?

- Nu. Şi prefer să nu o fac deocamdată. Ştiu că este o problemă destul de complexă, la a cărei rezolvare voi reflecta încă din primele zile. Dar crede-mă, nu se mai poate continua aşa. Nu-ţi pot da mai multe amănunte momentan.

Anita nu mai zise nimic. Nu ştia ce, nici de ce şi nici cum se ajunsese la această situaţie. Dar va aştepta să vadă ce se întâmplă, indiferent de rezultatul final.

- 'Neaţa Perviliule, cum te mai simţi?

- Bine, fu răspunsul scurt şi destul de lacunar pe care îl dădu de circa zece ori, până ajunse în faţa uşii secretariatului. O deschise şi o salută cu gravitate pe Maria. Se simţea intimidat de prezenţa ei, mai ales în situaţia de faţă. Îi transpiraseră mâinile pe coala albă.

- Ce aveţi acolo? întrebă ea pe tonul drăgălaş atât de plăcut lui Perviliu.

- Ceva pentru domnul Petrov. Aproape că aruncă hârtia pe biroul plin de lucruri personale al Mariei. Apoi se întoarse şi ieşi în grabă. Când cobora pe scări auzi vocea panicată a secretarei rostindu-i numele. Rămase un pic nemişcat şi ruşinat de gestul pe care-l făcuse, dar îşi reaminti că drumul pe care trebuia să apuce era altul de acum înainte, aşa că se puse din nou în mişcare cu o viteză mai mare decât a vocii Mariei. Ajunse în câteva secunde la uşa mare a instituţiei care-l adăpostise atâţia ani. Întoarse capul şi văzu vacarmul de oameni şi de voci care nu-l observau, deşi el trecea printr-un moment crucial al existenţei. Îl privi pe contabilul Perviliu cum rămâne întins, cu ochii sticloşi aţintiţi asupra lui, cu o mână ridicată ca într-un tablou.

Ajunse acasă şi îi povesti totul Anitei, care începu să plângă violent, necrezând parcă întorsătura pe care viaţa lor tocmai o luase. Deci până la urmă nu a fost o glumă. În următoarea oră ea părăsea apartamentul, doar cu hainele de pe ea, însoţită de batista în care-şi sufla tot amarul pricinuit de decizia asta cu efecte dezastruoase asupra viitorului tuturor. Copilul lor nu se va naşte într-o casă unde tatăl nu este încadrat în muncă, şi asta din propria voinţă. Ea avea planuri de viitor pentru el. Pentru toţi. Pentru copilul lor, al cărui viitor începuse să îl contureze, deşi încă nici nu devenise mamă. Dar instinctul exista şi simţea ce avea de făcut. Se săturase de teoriile pe care de la un timp Perviliu i le perora. Ajunge cu sistemele lui birocratice, clasificate după numărul de scări pe care le au instituţiile în care se aplică. Ea nu se simţea nedreptăţită de soartă, nici nu ar fi schimbat nimic în viaţa ei de până atunci. Ce rost ar avea? Era liniştită. El de ce nu înţelegea că secretul este să urmezi calea, şi numai când este imperios necesar şi ai motive întemeiate să te abaţi câte un pic pentru a ocoli pericolele iminente? Au fost aşa de mulţumiţi, oare ce avea tocmai acum, ce s-o fi întâmplat cu el? De ce se schimbase aşa de mult în aşa de puţin timp? De ce nu i-a împărtăşit şi ei problemele pe care le avea? Nu înţelesese povestea cu vitaminele şi

criza de pe scări, dacă suferea într-adevăr de o boală şi de ce ţinea ascuns acest fapt. Şi nici nu credea în povestea cu visele şi melatonina.

- Bună ziua doamnă, se auzi o voce piţigăiată. Anita însă nu se opri şi nu răspunse. Ieşi în stradă, alergând spre primul taxi, unde stătu puţin pe gânduri apoi rosti spre şofer adresa la care stăteau părinţii ei. Şoferul demară în trombă spre locul menţionat. Aveau de traversat întregul oraş, aproximativ douăzeci şi cinci de minute. Simţea că lumea ei se prăbuşeşte, iar ea avea să fie îngropată sub ruine.

În acest timp, Perviliu stătea calm în camera de zi. Parcă scăpase de toate grijile. Se întinse pe canapea şi adormi. Visă că s-a întors la serviciu şi este primit de director, cu un nou contract de muncă pe care Petrov i-l întinde să-l semneze, iar el lungeşte gâtul pentru a vedea postul pe care era încadrat. Directorul îi întinde pixul şi face semn unde trebuie să semneze. Toţi angajaţii bat din palme în acelaşi ritm. Este şi Maria care îi face cu mâna şi îi zâmbeşte trimiţându-i bezele. Buzele ei sunt roşii şi îi provoacă o stare plăcută. Ea nu este mămică deocamdată. Când atinge pixul, brusc se trezeşte în camera lui, realizând că totul nu fusese decât urmarea a ceea ce se întâmplase în ultimele ore. Îşi aduce aminte de Anita, de faptul că totul era

stabilit deja şi nu mai există cale de întoarcere. Analizând cauzele şi efectele, costurile şi beneficiile, nu ajunse la o finalitate mulţumitoare. Se ridică de pe canapea, se bărbieri, îşi aranjă părul, îmbrăcă un costum gri deschis şi părăsi locuinţa.

Toată ziua o pierdu hoinărind prin locuri în care nu fusese niciodată. Vizită mahalalele, văzu tipuri de oameni de a căror existenţă nu ştia, spre seară ajunse pe o stradă îngustă cu clădiri înalte de o parte şi de alta. De la geamuri se auzeau voci stridente, certuri şi sunete suspecte. Vremea, care între timp devenise ploioasă, nu-l împiedică să-şi continue turul prin aceste zone de perdiţie. Ajunse în cel mai rău famat cartier al oraşului, unde intră cu o curiozitate amestecată cu frică. Erau feţe pe care nu le întâlnise până acum în locurile pe care le frecventase. O lume pe care o bănuia, dar pe care nu avusese ocazia să o descopere. Era un cartier necercetat deloc de el până în clipa de faţă, nu se gândise niciodată că va păşi prin locurile unde se afla acum. Simţea ochi aţintiţi spre el, care îl pândeau de la balcoanele murdare, aşa că iuţi pasul şi îşi ridică gulerul pardesiului pentru a-şi ascunde mai bine faţa, până ajunse în faţa unei clădiri impunătoare, cu etaj şi grădină de flori albăstrii, dar şi mulţi arbuşti. Totul era bine îngrijit. Citi pe plăcuţă numărul.

68 bis. Din spate se auzi o voce feminină care părea să i se adreseze:

- Poftiţi domnule, vă rog. Intraţi. Şi îi înşfăcă braţul ca într-o menghină. Prea multă forţă pentru o femeie, ceva nu era în regulă, probabil iar visa din cauza mustrărilor conştiinţei şi avea să se trezească pe canapea. Îl împinse de la spate spre o poartă metalică purtând un blazon gotic deasupra mânerului, apoi puse mâna pe clanţă. Ce să facă? Imaginea Anitei îi apăru ca într-un film prost. Brusc simţi nevoia să fie acasă, alături de ea, în confortul oferit de căminul conjugal. Se uită înapoi şi fata nu mai era. Inima îi bătea atât de tare încât trase mâna de pe clanţă şi o rupse la fugă. Nu se opri decât când depăşise de mult zona dubioasă. Stătu la un colţ de stradă şi se gândi. Peste zece minute telefona Anitei şi în aceeaşi noapte dormea alături de corpul ei călduţ în patul lor. Dimineaţă înaintă Direcţiei o cerere de reangajare.

Directorul îl chemă în birou şi începu să citească:

Către Direcţia Regională A Poştei

În atenţia Domnului Director General

Subsemnatul Perviliu M. fost angajat al Departamentului Contabil în cadrul Direcţiei Regionale A Poştei, doresc reangajarea în cadrul aceluiaşi departament sau într-un post asemănător. Menţionez că prin prezenta cer a mi se anula demisia depusă anterior şi că problemele ce iniţial mă determinaseră să iau respectiva hotărâre au fost rezolvate.

Vă mulţumesc anticipat.

- Deci, Perviliule, vrei să te întorci. Te joci cu hârtiile. Ştii doar că eu consider hârtiile a fi ceva nobil, aşa cum alţii fac mese şi scaune noi facem hârtii. Ăsta e adevărul, hârtiile au fost şi vor fi necesare. Orice hârtie greşită, orice revenire la altă hârtie, reprezintă timpi morţi, muncă în zadar sau ineficientă. Dacă fiecare ar veni cu demisii şi cereri de reangajare ce s-ar întâmpla? Suntem o instituţie serioasă, avem probleme importante de rezolvat. Nu ştiu ce stă la baza dorinţei tale de a te reîntoarce la muncă, dar în ultimul timp ai fost cam bolnav şi probabil ai avut motivele tale să renunţi ieri. Nu comentez şi nu vreau să intervin în viaţa privată a vreunui angajat. Dar ştii foarte bine, serviciul e serviciu, programul e program şi sarcinile pe care le avem de îndeplinit nu suportă amânare. Îl mai ţii minte pe Suic? Cel care s-a autogazat în garsoniera lui alături de întreaga familie?

Nu cred că l-ai prins… Era un tânăr exemplar, iar când s-a hotărât să termine cu tot şi cu toate inclusiv cu amărâţii ăia ai lui, la serviciu s-a comportat exemplar, chiar înainte să comită fapta sa abominabilă. Dar aici a lăsat totul în ordine, ba şi-a terminat situaţiile pe care le avea de făcut şi pentru săptămâna următoare, a redactat şi procesele verbale de predare-primire cu ceilalţi şi le-a pus în birou, astfel că le-am găsit imediat. Semnate. Tot biroul era pus la punct, actele în lucru la acte în lucru iar cele terminate aranjate separat, cronologic, cu bileţele pe luni. Fiecare lună o culoare. Te şi gândeşti cum de un individ capabil să-şi omoare familia într-o singură noapte putea fi atât de ordonat şi serios la locul de muncă, cu aşa de multă aplecare asupra sarcinilor de serviciu atribuite. Am înţeles ulterior că dânsul făcea parte dintr-o sectă sau ceva asemănător, chestii filozofice care pe mine mă depăşesc şi nu am căderea să vorbesc despre ele, dar la serviciu s-a comportat ca toţi ceilalţi până la sfârşit. Sfârşitul lui mă refer. Şi-a lăsat problemele şi pasiunile acasă, sectele şi alte preocupări ciudate au fost întotdeauna în afara orelor de program, niciodată nu s-au intersectat cu sistemul poştal. Probabil te întrebi de ce aceste discuţii fără sens la mine în birou cu tine de faţă? Vroiam să-ţi zic că noi aici nu suntem o mare familie, ci o instituţie rece şi

fără suflet. Se poate vorbi de Poştă ca de un tot unitar, într-adevăr circulă repede informaţia. Despre toţi, inclusiv despre tine. Unii ziceau că ai fi grav bolnav şi că te duci în străinătate să te tratezi, alţii au spus că intenţionezi să te muţi la munte undeva, ce să zic... tot felul de zvonuri. Nu ştiu acum... noi deja ţi-am desfăcut contractul de muncă. Acum trebuie să vedem unde se poate să-ţi găsim un post... Poate la registratură... asta dacă accepţi. Acolo ar fi un loc. Este o muncă mai specială. Şi nici nu este salarizată ca la contabilitate. O să fii colegul domnişoarei aceleia noi. Nu prea se descurcă singură. Nu ştiu ce să zic... Nu am altceva să-ţi ofer.... La contabilitate este acum în locul tău Merkin de la registratură. A avansat. Imediat ce ai plecat a venit şi m-a implorat. Se pare că ai avut un post râvnit de mulţi, pentru că în aceeaşi zi a apărut şi Alain cu aceeaşi doleanţă. Poţi să te gândeşti...Dar rapid...Eu m-aş bucura să te avem iar printre noi. Dar nu uita, problemele personale nu primează în faţa celor de serviciu. De aici vine leafa şi implicit restul. Doar vei fi cap de familie în curând.

Monologul îi fu întrerupt de sunetul strident al telefonului. Era un apel intern. Directorul fu chemat până la parter. Despărţirea de Perviliu fu scurtă, cu promisiunea acestuia din urmă de a se

gândi şi de a da un răspuns cât mai rapid, în cel mult două zile.

Părăsi biroul şi apoi clădirea. Mergea cu ochii în pământ, gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi acceptat propunerea domnişoarei. Probabil nu ar mai fi ajuns înapoi. Fusese o tentativă de evadare eşuată.

Merse încet, neştiind ce să facă. Îşi aminti felul cum vroise să schimbe lumea poştei, să o revoluţioneze, să facă acei funcţionari mai fericiţi. Avusese idealuri şi mai multe în tinereţe. Credea că lumea i se va deschide, lăsându-i loc să se manifeste, să-şi exprime opiniile şi să-şi satisfacă orgoliile. Proiectul eşuase şi totul se năruise. Învăţase atâtea lucruri în şcoală, crezând că le va folosi într-un viitor care a întârziat să apară. Citise cărţi, se documentase şi acum tot ce va avea de făcut va fi înregistrarea într-un dosar a unor numere furnizate de toate oficiile poştale. Ştia în ce va consta munca la registratură. Statistici cu privire la numărul de telegrame şi scrisori trimise, câte au ajuns la destinaţie, câte şi mai precis în ce oficii poştale s-au împotmolit, apoi mai erau şi coletele. Aici situaţia se dramatiza din cauza proastei manipulări. Astfel că tot la el ajungeau reclamaţiile cu privire la deteriorarea produsă pe drum. Ştia de când lucrase la Oficiul 6 cum lucrează manipulanţii care vin să ridice seara şi

dimineaţa corespondenţa. Erau nişte brute fără pic de conştiinciozitate pentru locul de muncă, pentru tot ceea ce înseamnă corectitudine şi disciplină. Regulile pentru ei erau ceva care exista numai în hârtia pe care o semnaseră la angajare. De atunci lucrau nu după fişa postului, ci după regulile lor nescrise. Degeaba îi vorbise directorul despre Suic şi despre modul lui exemplar de a obţine melanjul desăvârşit între dorinţa de extincţie şi meticulozitatea executării sarcinilor de serviciu până în ultima clipă.

Ajuns în sfârşit în faţa scării, privi blocul în care locuia. Nu era tentat să urce. S-ar mai fi plimbat. Avea nevoie să-şi adune gândurile. Trebuia să se eschiveze cumva. În depărtare se auzi un sunet de clopot ca de biserică. Se uită în sus...parcă nu mai văzuse cerul...Aşa de aproape de blocul lui...

- Bună ziua, vecine.

- Bună ziua.

- Cum vă mai simţiţi?

- Bine. Aproximativ. Adică bine. Din moment ce mâine încep serviciul.

- Asta e bine. O zi bună în continuare.

Oare cine vorbise pentru el? Care dintre ei. Cine hotărâse deja? Nu mai avea de ce să se întrebe din moment ce calea era trasată. El doar o va urmări. Dacă fusese ceva spontan sau poate chiar ceva divin îi poruncise să o facă, nu mai conta acum.

Urcă scările, intră, o sărută maşinal pe Anita şi îi spuse că de a doua zi va fi din nou angajat al Poştei.

- Extraordinar. Mă bucur enorm pentru tine. Şi pentru noi toţi. Accentuă aceşti „toţi”, luându-i mâna şi aşezând-o pe pântecul asemănător unei mingi.

- Şi eu. A fost o mare prostie ce am făcut. O luă în braţe dar în faţă îi apăru imaginea fetei de la casa înconjurată de verdeaţă. Atâta frumuseţe într-un cartier aşa de bolnav. Şi hainele îi păreau a fi din altă epocă, iar felul aproape supranatural în care s-a apropiat de el şi modul cum l-a strigat de parcă ar fi fost aşteptat...

- Chiar de mâine mă duc. Pe alt post, la registratură. La parter după colţul de la casierie au birourile. E mai bine şi sunt camerele spaţioase. Activitate este mai mult la începutul şi sfârşitul lunii. E o muncă fluctuantă, tot acte multe, dar asta e Poşta. Anita privi în ochii lui şi văzu tristeţea, dar i se aruncă în braţe în semn de apreciere şi ca semn suprem al consolării.

- Ce este cu tine? De la un timp te-ai schimbat aşa de mult. Copilul este aşa de aproape şi tu pari din ce în ce mai îngrijorat. Am citit despre asta într-o revistă, despre depresiile care se pot întâlni la taţi, deşi în majoritatea cazurilor femeile sunt cele afectate. Uite, aşteaptă să vezi. Şi scotoci în cămară prin teancul de ziare şi

reviste de unde ieşi triumfătoare cu o publicaţie colorată, care avea un bebeluş rozaliu pe copertă. Chiar tu ai cumpărat revista. Îţi mai aminteşti?

- Da. Ai cerut-o într-o sâmbătă seara de la chioşcul unde ne–am adăpostit când ploua.

- Corect. Scrie aici. Uite să vezi. E o chestie pe care o păţesc taţii din lumea întreagă. Dar trece. Uite, citeşte la pagina 16 despre stresul prenatal prin care trec toţi bărbaţii.

Perviliu deschise la articolul respectiv, care se întindea pe patru pagini mari. Scrisul era încadrat de poze înfăţişând bărbaţi îngrijoraţi şi disperaţi, cu ochi înduioşători de care ţi se făcea milă chiar şi dacă nu citeai rândurile vinovate. Începu lectura, împotmolindu-se în cuvinte lungi şi fraze alambicate al căror conţinut părea propagandist şi puternic feminist. Află că şi el participă la procesul de naştere, dar că transformările care se produc nu se localizează decât în plan psihic, putând apărea în unele cazuri respingerea mamei de către soţ şi chiar a copilului, existând multe divorţuri care s-au produs în aceste circumstanţe. Depăşirea emoţiilor negative se poate face prin consiliere psihologică sau cu ajutorul unor tratamente naturiste constând în tot felul de amestecuri de plante cu proprietăţi curative.

- Dragă, cred că este exagerat ceea ce scrie aici, toată această panică este întâmplătoare. Este într-adevăr un stres, dar nu cred că se merge aşa departe până la depresii şi medicamente ori ceaiuri de buruieni. Eu ştii că deja consum vitamine, minerale, deci nu poate fi cazul meu.

- Dacă-ţi zic. Sunt bărbaţi care au prezentat chiar o creştere în volum a abdomenului, cu acelaşi aspect ca al unei femei însărcinate, bărbaţi care s-au plâns medicului de familie de acest lucru, însă, in urma unui consult, s-a constatat că nu există o cauză fizică a simptomelor. La majoritatea tăticilor au început să apară aceste semne încă de la debutul sarcinii partenerei, dar au existat şi cazuri în care simptomele de sarcină au debutat abia în apropierea momentului naşterii. În toate cazurile, simptomele au dispărut odată cu venirea pe lume a bebeluşului. Aşa că, şi în cazul tău, această posibilitate se poate lua în calcul. Dar să ne gândim mai bine la nume. Am câteva propuneri. Vreau să ştiu şi de la tine la ce te-ai gândit. Până acum am ocolit acest subiect, dar sunt foarte curioasă.

- Sincer nu m-am gândit, pentru că numele i-l putem stabili abia după ce se naşte, în legătură cu personalitatea şi fizionomia lui.

- Te gândeşti la copil ca la o marfă. Bine că nu vrei să facem şi un studiu

asupra denumirii lui după ce se va naşte. Sau poate ar fi bine să nu-l botezăm până când îşi poate decide propriul nume. Cel puţin aşa ar fi mai corect.

- Aici ai dreptate. Aşa ar trebui procedat, dar din păcate nu se poate. Oricum nu sunt de acord cu toate porcăriile astea scrise în reviste.

Toată noaptea însă Perviliu s-a zvârcolit gândindu-se la noul lui post şi la vremurile ce or să vină. Cum o să fie tată, care va fi noua lui relaţie cu Anita pe post de mamă şi câte şi mai câte. A doua zi se trezi devreme şi plecă rapid spre serviciu. Nu trebuia să întârzie. Ajunse la condică, fusese mutat pe ultima pagină în josul listei. Ultimul venit. Prima semnătură pe noua funcţie. O aplică cu simţ de răspundere, de parcă ar fi semnat o condamnare la moarte.

- Da, şi eu mă bucur că vă revăd. Într-adevăr este bine să te întorci.

- Şi ea este bine. Aşteptăm să nască. Mai are puţin.

- Da, se simte bine.

- Nu ştim ce o să fie, nu am fost de acord să ni se zică. Aşteptăm să vedem atunci. Oricum suntem bucuroşi orice ar fi.

- La registratură sunt acum.

Perviliu răspunse calm la toate întrebările, majoritatea aceleaşi. Se prefăcea vesel şi încântat de reîntoarcerea

în sânul comunităţii unde a fost primit cu braţele deschise.

Îşi luă biroul în primire şi semnă procesul verbal prin care recepţiona în bune condiţii mobilierul aferent împreună cu un computer plin de praf. Construcţii ca *am predat*, *am primit* îi erau atât de familiare. Era oarecum reticent la schimbări ce implică tehnica, calculatorul reprezentând pentru el un mijloc de alienare şi o sursă de distrugerii a sănătăţii. Când se angajase el, nu exista un astfel de dispozitiv în clădire, acum apăreau încet în cadrul tuturor departamentelor. Cu un an înainte fusese trimis la un curs unde a învăţat secretele stăpânirii unei astfel de maşinării complexe. Acolo întâlnise oameni asemeni lui, reticenţi la orice formă de schimbare, care încet au ajuns să se împrietenească cu maşinile albe ce emiteau sunete infernale de cum le porneai. Perviliu observase cum toţi ceilalţi se simţeau din ce în ce mai apropiaţi de noii lor companioni mecanizaţi. Toţi în afară de el. El vedea în ecranul cu scris verde un instrument pentru leneşii care nu sunt în stare să realizeze o situaţie contabilă pe hârtie doar cu ajutorul cunoştinţelor de specialitate. După ce cântări avantajele şi dezavantajele, Perviliu conchise că nu mai avea nevoie de continuarea cursurilor. Şi iată că după atâta timp se confrunta cu acelaşi duşman, care va trebui să-i devină

aliat în lupta cu greutăţile ivite în noul departament.

Se aşează cu sfială pe scaun. Era mai mare şi mai impunător decât ce avusese până acum. În jurul lui cele două colege mai tinere se uitau la el cu respect şi cu admiraţie sfioasă. Perviliu ar fi vrut un loc unde să fie înconjurat doar de bărbaţi. Femeile i se păreau bune pentru muncile mici dar care necesită multă atenţie. Şi el ajunsese într-un loc unde va avea colege două femei şi pe deasupra mai tinere, una dintre ele cea mai nouă angajată a instituţiei. Deci drumul lui era descendent şi probabil că nu mai avea multe stadii de parcurs până când va ajunge la umilirea finală.

- Mă numesc Marta, iar ea este Dima, viitorii colegi.

- Perviliu, cred că mă ştiţi de la contabilitate. Se pare că într-adevăr pe viitor vom fi colegi. Şi se mai pare că voi avea de învăţat de la voi ce înseamnă de fapt registratura în practică. În viziunea mea era ceva destul de pragmatic unde orice hârtie capătă un număr şi îşi caută drumul spre alte departamente unde va fi din nou înregistrată şi tot aşa...

- Într-adevăr actele în general au un drum sinuos, surâse Dima. Perviliu îi văzu faţa dintre şuviţele blonde. Era frumoasă dar avea un aspect uşor neîngrijit, de fată care locuieşte singură într-un apartament

mic la periferie. Şi cu o pisică. Părul fin de pe haine trăda această realitate. El ar fi interzis pisicile în apartament. Păr mult şi reacţii alergice multiple. Se uită apoi la mâinile care păreau muncite şi aveau cute adânci în jurul încheieturilor. Fată de ţară care a primit un post bun la oraş şi încearcă să reînvie atmosfera de acasă aciuind pe lângă ea un motan blănos. Şi să scape de singurătate. Bărbaţii bineînţeles că o decepţionaseră. Colegă cu Perviliu, care provenea dintr-o familie cu pretenţii, un nume în oraş, care a absolvit şcoala terminând cu o diplomă plină de 10 şi cu mulţumirea părinţilor, care l-au considerat un om realizat. Îşi aminti iarăşi cum îl vizitaseră toţi în baie, in jilţurile lor verzi.

- Drumul sinuos poate fi simplificat, se poate ajunge la un circuit strict şi fără atâtea ocolişuri. Dar să nu intrăm în amănunte, aşa din prima zi. Să ne cunoaştem mai bine pentru că vom avea de împărţit zile lungi în acest birou.

Observă un fir de păr care se desprinse uşor de pe marginea maletei ei şi naviga spre biroul lui.

- Activitatea la biroul nostru este structurată pe două perioade ale zilei: dimineaţa primim toate adresele care au sosit la secretariat în ziua precedentă şi le introducem în calculator, completând câteva câmpuri pentru fiecare document în parte. Introducem data primirii la Poştă,

cine este expeditorul, departamentul căruia îi este destinată adresa, apoi un indicativ al gradului de prioritate, iar în partea a doua a zilei sosesc adresele de la noi către exterior, şi la fel le introducem în calculator folosind aceeaşi aplicaţie informatică. La o săptămână scoatem rapoartele şi verificăm situaţia adreselor de răspuns, care au venit şi care nu, apoi contactăm personal pe cei de la care nu a ajuns nimic înapoi, şi tot aşa. Practic suntem mai importanţi decât pare la prima vedere. Nu introducerea datelor este problema, ci întreţinerea relaţiilor cu alte instituţii şi firme.

- Este vreo problemă? Vă simţiţi rău?

- Nuuuu. Mă gândeam la ce povestiţi. Drumul documentelor... sinuos... dar oarecum simplificat, şi cu perioadele zilei. În tot acest timp nu slăbea din câmpul vizual firul de păr ucigaş. Îl şi vedea cum intră şi i se cuibăreşte în plămânul cald şi moale. Şi cum în timp chistul hidatic creşte şi el este nevoit să meargă la spital. Raze, poze la plămâni, o intervenţie nereuşită urmată de o septicemie. Şi gata. Totul de la o amărâtă de pisică a unei colege inconştiente. Dacă ar fi avut şi ea un bărbat ca toate celelalte nu ar fi zburat părul de mâţă prin birouri. Va trebui să-i atragă atenţia cumva. Nu era adeptul toleranţei.

- Aveţi o pisică?

Marta se opri din explicaţiile pe care Perviliu oricum nu le mai urmărea. Zâmbi încurcată şi dădu din cap afirmativ.

- Dar de unde ştiţi? Mă uimiţi. Nu am zis nimănui de existenţa vreunui animal. Dar într-adevăr am două pisici. Se numesc Leo şi Disco.

- Ştiţi, eu sunt alergic. Si Perviliu se chinui să întărească afirmaţia printr-un strănut care să-l facă cât mai credibil. Şi apoi încă unul. Şi ultimul.

- De mic simt pe oricine a atins vreun animal. Câine, pisică, orice este acoperit de păr. Chiar am păţit odată cu un arici care era în iarbă iar eu eram pe o bancă în parc. L-am adulmecat de la geam. Toţi acei ţepi îmi făceau rău.

În tot acest timp Dima îl cântărea din ochi pe Perviliu, care observă privirea acuzatoare şi stopă monologul.

- Chiar este adevărat, să ştiţi.

Marta crezu întreaga poveste. Ea ştia ce înseamnă să fii alergic de la un frate ce suferea de o bronşită astmatiformă.

- O să încerc să nu iau contact cu ele înainte de a veni la serviciu.

- V-aş fi recunoscător. Pentru că ceea ce aţi văzut este doar începutul. Atunci când se agravează mă sufoc şi îmi apar pe corp pete roşii ce-şi mută locaţia. Totul începe de la buric şi se extinde spre zonele periferice, apoi dispare şi se localizează în

alte locuri după fix douăzeci şi două de minute.

Perviliu se uită fix la Dima, care îşi întoarse ochii instantaneu spre monitor. Văzu că biroul ei este populat cu tot felul de obiecte ce în mod normal nu ar avea ce căuta acolo. De fapt asta i-a şi atras atenţia. Era postat pe birou un ursuleţ de pluş, dar şi două icoane micuţe, o poză înrămată înfăţişând doi copii grăsuţi, un desfăcător de conserve şi o carte de bucate. Pe monitorul calculatorului era un teanc de dosare care măsura cel puţin 30 de centimetri şi care erau sortite din moment în moment să se prăbuşească, dar totuşi erau ignorate, de unde deduse că erau puse acolo de mult timp. Pe birou se afla şi un set de creioane groase şi o ascuţitoare în formă de hipopotam. Dima continua să se prefacă că studiază atent ceva pe ecranul calculatorului.

- Ce groaznic. Totuşi Dima nu-şi lua ochii de la monitor, tastând fără oprire, probabil nu o convinsese. Dacă Marta demonstra prin expresia feţei că era speriată de efectele nefaste ale simpaticelor animăluţe asupra noului coleg, Dima părea că este absentă la discuţia lor, fiind parcă transportată în altă lume.

La un moment dat, aceasta zise pe un ton rece:

- Vă puteţi aşeza biroul la geam. Astfel nu veţi mai avea probleme. Şi eu am un

câine şi nu pot renunţa la el din cauza problemelor dumneavoastră de sănătate. În plus, toţi avem probleme diverse. Alergiile îşi au remediile lor. Alopate sau homeopate, ori prin acupunctură. E decizia dumneavoastră acum, ce alegeţi. Să ştiţi însă că alergie la arici nu cred să existe. Părinţii mei au fost medici, spuse ea ridicându-şi după ureche o şuviţă de păr ce-i intrase în ochi.

- Cu câinii nu am probleme. La păr mă refer.

Perviliu privi birourile aşezate aidoma unor bănci de liceu... Şi el fusese pe vremuri la un liceu cu pretenţii. Puţine amintiri mai avea din acele vremuri... Mai era ceva care să fi rezistat trecerii timpului şi acumulării de informaţii? Rememoră panoplia de colegi pe care-i avusese de-a lungul anilor de studiu. Lungii şi plictisitorii ani de studiu, plini de ambiţii şi renunţări repetate. Avea banca lui, câţiva colegi mai retraşi şi alături de care aborda diverse subiecte, deşi în sinea lui nu-i simţea ca făcând parte din aceeaşi colectivitate, ba mai mult, îi ura considerându-i inferiori şi superficiali. Nemaizicând de cei mult prea zgomotoşi, pe care-i privise de la început cu un dezinteres total, o adunătură imbecilă de fanfaroni excitaţi de fustele scurte şi chiar mai puţin scurte ale colegelor. Nici ele nu au reprezentat pentru el imagini clare şi cu personalităţi distincte. Figuri

şterse, majoritatea fiinţe abjecte pline de fantezii înăbuşite cu maimuţoiul ăla de matematică care ştia să-şi pună în evidenţă musculatura bine întreţinută, aplecându-se special şi numai în anumite poziţii peste catedră şi deasupra primelor bănci, de parcă ar fi fost la o reprezentaţie de culturism.

Totuşi Nadina, fata care făcuse lucrul acela în ultimul an de liceu îi marcase existenţa. Îşi amintea şi acum felul cum o studia în timpul orelor de matematică şi fizică, materii lipsite de orice undă de simţire umană, a căror povară o simţea zilnic. Iar el făcea abstracţie de ambianţă şi o fixa cum îşi lua notiţe, cu o seriozitate tipică pentru fetele care ştiu ce drum au de parcurs în viaţă. Îşi ţuguia buzele atunci când se concentra, astfel încât linia lor se arcuia pe măsura creşterii ritmului dictării îl fascina. Şi când nu înţelegea îi apărea un rictus pe faţa plină de pistrui aruncaţi printre trăsăturile ordonate şi bine întreţinute ale chipului luminos, care nu ascundea urme de ură sau răutate. Îşi amintea de ochii ei albaştri întrebători, care niciodată nu se îndreptaseră spre el, şi de puful fin şi blond care strălucea în lumina soarelui atunci când mâna subţire ţintuia cu fermitate semnele matematice pe caietul gros.

Cum a venit vestea în dimineaţa de iarnă... Cum s-a cutremurat totul în

existenţa lui când zvonul a erupt în toată şcoala. Ce nebunie a fost şi cum i-a cuprins iureşul în zece minute pe toţi, de la elevi până la profesori şi apoi la director. Cum a ascultat şi el totul cu ochii mari, clipind cadenţat. Câte amănunte i s-au spus. Şi cu câtă plăcere i-a fost relatat tabloul de către colega cea urâtă şi grasă: Arkania. Setea cu care arunca detaliile macabre ca nişte condimente peste firul epic şi aşa destul de dramatic. Cum a relatat cu lux de amănunte şi alături de toţi colegii adunaţi în jurul ei felul în care funia îi lungise gâtul câţiva centimetri, cum ochii albaştri prezentau o roşeaţă datorită vaselor de sânge ce explodaseră şi cum deveniseră atât de mari încât păreau că pot părăsi orbitele devenite neîncăpătoare. Şi cum limba îi era ieşită pe partea stângă de parcă ar fi murit strâmbându-se, ceea ce Perviliu socoti aproape ca fiind imposibil datorită faptului că Nadina avea o limbă destul de micuţă. Observase acest amănunt la o petrecere de sfârşit de an când ea băuse un cocktail exotic amestecat cu lămâie şi miere. O privise cum se juca involuntar lovind cu paiul marginile paharului şi atunci îi zărise pentru prima dată limba. Era verde datorită culorii lichidului, care părea un amestec nefast de chimicale frumos mirositoare. Noroc că era lămâia naturală. Chiar încercase să intre cu ea în vorbă atunci, să fie drăguţ şi

comunicativ, dar eşuă după primele două fraze. Acum auzea despre ea că se sinucisese în acest mod atroce pentru o fată, alegând mutilarea definitivă în defavoarea unei metode mai gingaşe şi fără semne aşa de evidente, cum ar fi fost ingerarea unui amestec letal de pilule care altădată o trataseră de insomnie.

Fusese doliu mare în şcoală şi apoi înmormântare cu fast şi urlete. Mersese şi el împreună cu toată clasa: se apropiase cu sfială de corpul inert îmbrăcat şi dichisit, haine de culori vii, pentru a contrasta cu destinul straniu pe care şi-l alesese. La gât purta o eşarfă roşie. Perviliu privi în special gâtul, pentru a se convinge de spusele cutrei ăleia hidoase. La prima vedere părea un gât normal, probabil bestia aia minţise, moartea survenise brusc şi nu aşa violent şi lent cum prezentase ea scena. Auzise şi el povestea cu sfincterele care se deschid, cu relaxarea totală a muşchilor corpului defunct, auzise despre noile tipuri de sinucidere prin îngheţ, care practic sunt cele mai curate din toate punctele de vedere. De ce nu preferase măcar injectarea unei doze de ulei în carotidă? De ce trebuia să se născocească toate aceste legende murdare despre ultimele ei crâmpeie de viaţă însângerată? Se gândi la toţi factorii care au determinat-o pe mica Nadina să nu mai fie în stare niciodată să se joace cu paiul într-un pahar cu lichid

verde plin de esenţe chimicale. O distruseseră iremediabil. Ce cauze coroborate închiseră zidul în jurul ei? Anotimpul fusese de vină oare? Planetele sau predispoziţie din familie? Cine putea da măcar un indiciu? Lucrul cert era că gâtul nu părea modificat, nu era asemănător unui acordeon, aşa cum susţinuse piticania imbecilă de Arkania. Probabil era doar schimbat la culoare şi un pic tumefiat, cum este orice gât de adolescentă care trece prin aşa ceva. Niciun bilet ori notiţă care să anunţe gestul ce avea să urmeze. Perviliu păstrase imaginea Nadinei ca aceea a unei martire hipersensibile, pe care lumea asta rea o doborâse. După mulţi ani, la întâlnirea de zece ani de la terminarea liceului, unul din colegii lui, băiat „la modă” în vremea adolescenţei, recunoscu că ieşise de câteva ori cu ea în acea perioadă, iar acum se simţea vinovat pentru decesul ei prematur.

Perviliu schimbă radical imaginea iconoclastă pe care i-o construise Nadinei în anii precedenţi, o înlocui cu cea a unei fete cu idei şi idealuri joase, care îşi plătise cu viaţa propria nimicnicie.

- Adunăm datele, multe date şi din toate departamentele. Le cumulăm în registre şi pe dischete. Nu putem avea încredere doar în informatică, datele pot dispărea foarte uşor.

- Într-adevăr nici eu nu aş avea încredere în colectarea datelor numai în maşinăriile astea. Se poate întâmpla ceva şi se pot pierde toate. Ce este scris pe hârtie aici rămâne. Ştiu că acum există tendinţa asta de modernizare şi că pentru simplificarea birocraţiei în cadrul poştei introducerea calculatoarelor este un progres evident. Însă consider că tehnica ne depărtează de adevăratele valori, de necesitatea contactelor interumane. Dacă vreţi să ştiţi, cred că oamenii deja au pierdut legătura cu divinitatea. Dumneavoastră văd că aveţi pe birou aceste simboluri, şi Perviliu îndreptă mâna spre cele două icoane de pe birou. Defila în acest timp prin încăpere cu mâinile la spate asemeni unui orator de vocaţie, fiind foarte convins de ceea ce susţinea. El nici măcar nu-l aprecia pe Dumnezeu, mai ales în ultimul timp. În ultimul timp al lui Dumnezeu, acesta era total dezinteresat şi probabil nici măcar mort nu era. Doar într-o mică vacanţă, unde se odihnesc cei ca el, sătui să tot eşueze.

Marta începu să râdă chicotind şi punându-l pe Perviliu într-o situaţie jenantă ce îl făcu să se oprească din mersul în cerc prin camera îngustă.

- Probabil trebuie să mă apuc de aranjarea biroului, şi începu să tragă de un colţ pentru a clinti structura lemnoasă destul de masivă pentru corpul lui firav.

Dima se ridică de pe scaun pentru a-l ajuta să deplaseze mai uşor piesa de mobilier care părea destul de încăpăţânată şi nedornică a-şi schimba poziţia. În cele din urmă biroul se lipi de peretele de la geam. Imaginea Nadinei care agonizează şi limba care se desprinde de corpul muribund îi persistau în minte. Mai ales limba care se învârte în toate părţile, vrând să evadeze din corpul ce-şi pierde vlaga şi sucombă sub funia tăioasă. Oare ce fel de funie folosise? Auzise că cea de pescuit ar fi cea mai indicată.

Nadina ar fi trebuit să trăiască. Poate ar fi fost prietena lui. Ar fi dus-o în tabăra de vară, s-ar fi împrietenit poate acolo. În mijlocul naturii totul decurge mult mai natural decât în oraş. O declaraţie de dragoste pare mult mai în context dacă este spusă într-un luminiş din pădure decât pe bancă în parc alături de o groază de mitocani moderni.

- E bine aici. Perviliu se aşeză şi puse mâinile pe birou asemeni unui copil timid în clasele primare. Se simţea încolţit de privirile celor două şi nu ştia ce atitudine să afişeze pentru a nu părea ridicol.

Mai îl despărţea o singură oră de sfârşitul programului. Perviliu se gândi ce ar putea face în acest timp pentru a înfrunta trecerea leneşă a timpului şi în acelaşi timp să nu se apropie de inamicul cu tastatură. În final se ridică de pe scaun

şi dispăru în direcţia în care se afla toaleta. Intră şi se aşeză în faţa oglinzii sprijinit de chiuvetă.

Nu va putea să facă faţă acestui post. Va trebui să găsească o scăpare.

Perviliu se gândi şi privi oglinda. Aştepta un potenţial răspuns.

A doua zi dormi mult şi ajunse la serviciu după prânz. Se aşează la birou după ce salută cele două colege, apoi le împărtăşi o serie de probleme gastroenterologice pe care le folosi ca scuză pentru absenţa la primele ore. Ziua decurse calm şi Perviliu chiar efectuă la calculator câteva înregistrări, sub atenta supraveghere a celor două. La ora trei părea foarte concentrat la efectuarea unei duble înregistrări, când se auziră în şoaptă din spatele calculatorului lui nişte sunete joase asemănătoare unor incantaţii. Marta şi Dima la început au crezut că este un zgomot venit de afară, Marta se ridică chiar şi închise geamul. Peste câteva minute însă scâncetul chinuit răzbătu din nou, pe aceeaşi tonalitate şi având aceeaşi cadenţă.

- Domnu' Perviliu, vă simţiţi bine? Ce vor să fie zgomotele astea într-un birou?

- Şi mie mi s-a părut că aud ceva. De la un timp aud multe voci, diverse dialecte şi limbi care nici măcar nu există. Mă doare burta şi mi se pare că se umflă. Probabil este stresul prenatal, aşa cum am citit în reviste, sindromul Couvade. Se produc tot felul de perturbări care deocamdată nu au

fost demonstrate decât prin exemple concrete.

Marta şi Dima se sculară de pe scaun şi ieşiră afară pe hol. Se întoarseră peste câteva minute şi-l găsiră pe Perviliu stând cu calculatorul închis şi fixând un păianjen de deasupra biroului. Perviliu rămase aşa cu mâinile încrucişate şi privirea fixă până când, la un moment dat, se mişcă brusc şi dădu drumul la calculator reluându-şi activitatea.

Pentru a elibera atmosfera de tensiunea acumulată, Marta şi Dima începură să vorbească despre salarii şi oportunităţi de avansare. Apoi despre cele de la Resurse Umane care stau degeaba şi ultimul subiect atins fu preţul unui anumit sortiment de ciuperci delicioase pe care Dima nu prea le agrea.

- Nu trebuie să aveţi încredere în ciuperci. Oricum ar fi, prezintă anumite riscuri pentru sănătate. Nu-i aşa uşor să ştii când cele comestibile suferă mutaţii şi devin otrăvitoare. Feriţi-vă de ciuperci, atât vă pot zice.

Afirmaţia le făcu pe cele două să nu mai deschidă alt subiect de conversaţie.

A doua zi urmă împerecherea exemplarelor roşii cu verzi. Cel pe care se completează şi cel care se imprimă pe hârtia autocopiantă. Cele roşii la roşii şi verzi la verzi. Şase bibliorafturi până seara. Perviliu privi cu ciudă spre teancurile

aşezate pe birou. Îl aşteptau să le răsfoiască şi să le împerecheze. El care fusese atât de responsabil în ceea ce priveşte executarea sarcinilor de birou, va trebui şi acum să-şi demonstreze încă o dată ataşamentul faţă de instituţie. Va trebui să nu sară niciun formular. O singură greşeală l-ar compromite în faţa Directorului şi a celor două fufe. Va demonstra că este capabil să-şi exercite încă atribuţiile. Începu lent, dar cu atenţie maximă. Ochii lor erau aţintiţi asupra lui şi le simţea presiunea, dar continua să răsfoiască dosarele arcuind sprâncenele, de parcă înăuntru s-ar fi aflat înţelepciunea întregii omeniri. Mânuia hârtiile cu abilitate, citind cu voce tare numărul existent în josul paginii, tonul devenindu-i din ce în ce mai grav odată cu înaintarea spre un număr întreg. Pe geam se auzeau ciripituri de păsări. Perviliu număra în continuare. Numără aşa ore întregi, până ajunse într-un final la 12643. Numărul îi sclipea cu reflexii gri şi argintii. Fufele stăteau şi probabil îl observau cum dă paginile, studiindu-i imperfecţiunile şi chicotind în lipsa lui, în special când plecau amândouă. Exemplare roşii şi verzi. Avea ochii înlăcrimaţi, dar nu se lăsa. Va munci până cele două cutre vor dispărea şi va putea lua o pauză. Dar ele continuau să se prefacă absorbite de lumina monitorului.

Sfârşitul celor opt ore de muncă îl găsi extenuat, dar triumfător. Terminase.

- Unde e?

- Acolo sus, rosti Dima cu satisfacţie.

- Deasupra domnului Perviliu, vedeţi... acolo are pânza.

Se auzi un zgomot înfundat provocat de atingerea în plin a ţintei şi păianjenul ateriză zdrobit pe o notă de pe birou. El îl luă de un picioruş, îl aşează în palmă şi-l analiză. Încă mai mişca.

- L-am terminat. În plin l-am nimerit.

- Mulţumim.

- L-aţi aruncat la coş, domnu' Perviliu?

- Normal.

În realitate îl avea în palmă. Îi simţea mişcările, încă mai era viu. Cele două îl crezuseră.

Femeia de serviciu era încă în uşă. Cerceta tavanul în căutare de noi arahnide. După un minut de scrutat toate laturile peretelui, concluzionă că singurul posesor de mai mult de două picioare din birou fusese eradicat.

Perviliu avea sub birou cutia de agrafe, îl postă acolo pentru moment şi aşteptă. Cele două trebuiau să meargă la masă, ceea ce se şi întâmplă în jumătate de oră.

Atunci luă cutiuţa, coborî în grabă scările, ieşi din clădire şi la primul pâlc de

verdeaţă aşează păianjenul pe o frunză lată. Încă se mai zvârcolea în ciuda abdomenului stâlcit care elimina un lichid verzui lipicios. Agonia sărmanului îl îndârji şi mai tare. Avea să-l răzbune. Trebuia să ia o măsură împotriva lor. Aşa că primul pas fu să se întoarcă înapoi cu zâmbetul pe buze în mijlocul criminalilor.

Se concentră pe tot parcursul zilei să rămână calm şi să-şi efectueze sarcinile de serviciu, ba chiar le ajută pe cele două să termine situaţiile kilometrice pe care le începuseră şi apoi, când treaba fu terminată, le zâmbi. Propuse subiecte de discuţie, spuse câteva bancuri picante pentru a destinde atmosfera, astfel încât ambele domnişoare ajunseră la finalul zilei să se distreze copios, dând drumul la aparatul de radio şi fredonând melodiile la modă, ba chiar Dima începu să schiţeze un soi de dans pe scaunul de birou, arcuindu-şi şoldurile în ritmul melodiilor săltăreţe şi balansând capul întâi pe direcţia înainte-înapoi, iar pe măsură ce ritmurile se încingeau, stânga-dreapta.

Când termină programul, el coborî şi verifică starea micuţului animal. Era chircit şi nu mai mişca. Acasă Perviliu se comportă ciudat. Repetă la culcare două propoziţii într-o limbă necunoscută. La început Anita crezu că se roagă. Încercă să le memoreze pentru a se interesa ce anume semnifică. „Krim, Filosofem Ish El Kaled” apoi pe o

tonalitate mai joasă şi cu accent străin de vreo cinci ori „Impir Perviliu Ok Bunget”. El nu citise niciodată despre alte civilizaţii şi nu studiase vreo limbă sau dialect exotic. Era prea bine ancorat aici, cel puţin aşa crezuse ea până acum. Să fie vorba tot despre sindromul Couvade? Sau intrase în vreo sectă de ciudaţi perverşi? Prea se adunaseră multe simptome pe care el le prezenta şi care făceau din el un om deviat de la axa normalului.

- Ştii Anita, am început să aud nişte voci. De ceva timp nu mă simt în regulă. Poate e legat de copil, cred că ai dreptate. Mă simt ciudat. Sunt vizitat de Ottis. A apărut marţi şi joi săptămâna trecută, dar ieri m-a vizitat la birou. Am de îndeplinit o sarcină urgentă. N-am zis nimic nimănui, dar acum simt că tu trebuie să ştii.

- Ottis… şi Anita izbucni într-un râs demonic, strângându-l la piept. Era transpirat şi avea ochii pierduţi, transfigurat undeva în alt spaţiu decât dormitorul lor. Anita îi duse mâna la burtă, dar Perviliu o retrase.

- El mi-a zis că nu e bine ce am făcut şi că mă voi căi mai încolo. Este căpitanul Elliott Specer. Ultima dată a venit în uniforma impecabilă plină de decoraţii. Mi-a promis că voi fi în curând cineva important. Scap de Poştă.

Anita avea deja un sughiţ spasmodic. Plânsul îi contorsionase faţa şi deja emitea urlete sincopate.

- Plec... ne despărţim. În câteva zile o să nasc. Merg la mama.

- Pleacă. Şi rapid. Nu aş vrea să te găsească Căpitanul. Nu-i plac plângăcioşii. S-ar supăra probabil, mi-ar reproşa că nu ştiu să liniştesc o femeie.

Perviliu începu să cânte într-o tonalitate joasă: „Tu, când vei pleca, mângâierea mea cu tine o vei lua, pe valurile mării mă vei vedea.” Era o melodie pe care Anita o aprecia, de fapt le-a plăcut amândurora atât de mult. Perviliu cânta, dar pe un ton milităresc, lipsit de orice urmă de lirism. Apoi tăcu şi se ridică, se duse în bucătărie şi începu să pregătească un ibric de ceai.

- Te servesc cu un ceai de gălbenele? Este foarte potrivit în gastrite hiperacide, ulcer gastric, ulcer duodenal, colecistită, icter infecţios, inflamaţii ale colonului, hemoroizi, vermifug, boli de ficat, cicatrizant intern şi chiar dismenoree. Anita însă deja îşi împacheta bagajele cu o mână şi cu cealaltă se chinuia să-şi sufle nasul într-o batistă roz.

- „Tu ai să faci din mine zbor, am să cad şi-mi este dor de-al tău surâs”... parcă aşa era... Poate Ottis ştie. El e expert în tot şi-n toate. M-a uimit câte ştie chiar şi despre sistemul poştal. L-aş asculta toată

ziua. Niciodată n-am avut un mentor. Simţeam eu că nu este de la sindromul Couvade. Tot drumul pe care l-am parcurs până acum, toate zbaterile astea cu slujba, cu poziţia socială, totul putea fi evitat. Dacă îl cunoşteam mai devreme... Însă vocile au prefigurat apariţia lui. Doreşte să nu fie uitat, chiar crede că ar fi un al doilea Diogene, dar unul cu altă sferă de activitate, un Diogene care va schimba totul.

Mă va învăţa, va trebui să muncesc alături de el... Poate vom reuşi.

Anita se opri privindu-l fix. Îl bănui de consum de alcool, deşi nu era genul lui. Apoi de substanţe cu efect halucinogen folosite în cadrul unei secte. De sindrom clar nu mai putea fi vorba. Manifestările erau prea radicale. Ea fusese preocupată de copil, de ceea ce avea să se întâmple şi nu avusese timp să se gândească la el. Ştia că bărbaţii pot avea şocuri psihice în această perioadă, dar nu credea că poate fi aşa de grav. Şi clar nu era vorba de un şoc.

Perviliu se ridică şi plecă spre baie. Anita rămase privind cum trânteşte uşa şi apoi începe să ridice tonul şi să rostească sunete ciudate între care unele se repetau. „Rim, rim” apoi „krim, krim” răsunau din spatele uşii. Şi zgomote de paşi şi tot felul de bubuituri pe care le făceau obiectele din jurul lui.

Ea privea pierdută spre uşa de la baie, neştiind ce avea să se întâmple. Ceva o reţinea ţintuită de canapea. Nu avea forţa necesară pentru a se implica în tot acest vortex. Nu ştia unde şi cu ce să înceapă. Gândurile se amestecau şi deciziile nu reuşeau să se construiască. Cel puţin pe moment, nu putea decât să aştepte ca totul să înceteze.

Deodată zgomotul se opri, Perviliu tăcu. Secundele se succedau fără prea multă grabă pentru Anita, care aştepta să vadă consecinţele tumultului de zgomote. Uşa se deschise şi Perviliu apăru cu o faţă relaxată şi bonomă cum nu avusese niciodată.

O lacrimă se clătina pe bărbia împietrită a Anitei.

- Totul este din cauza ta. Va trebui să ne despărţim. De azi înainte mă voi muta. Sau vei pleca tu. Eu nu sunt de acord să naşti copilul. Este şi părerea lui Ottis că am comis o mare greşeală când l-am conceput. Gândeşte-te la ce îl aşteaptă. Căpitanul ştie mai bine. Mi-a explicat clar zecile de motive pentru care nu trebuie perpetuată viaţa. Deja se pregăteşte de Marele Război. Şi gesticula cu mâinile, marcând parcă genialitatea Căpitanului. Numai să vezi ce va putea păţi micuţul. Zi de zi alte şi alte pericole de care noi va trebui să-l ferim. Iar dacă vom eşua nu ne vom putea salva niciodată.

Anita se ridică şi hotărî ce avea de făcut. Se năpusti spre şifonier şi smulse aparent la întâmplare încă o mână de lucruri, creând pe pat un morman pe care îl compactă pentru a încăpea în geamantanul folosit în trecut la excursiile montane. Perviliu perora în continuare, gesticulând şi arătând spre puncte şi forme imaginare. Cuvintele se rostogoleau ca un şuvoi. Verva aceasta îi era necunoscută ei, soţiei lui. Nu-l văzuse niciodată atât de înfocat, niciodată nu atinsese un subiect cu venele umflate ca acum, cu părul zburlit şi împroşcând atâta salivă când rostea cuvântul „Ottis" sau „Căpitanul".

Anita înşfăcă geamantanul, îl ocoli pe Perviliu şi ieşi în grabă pe uşă. El tăcu instantaneu, iar pe chipul său se aşternu o expresie plină de mulţumire sadică. Începu să strângă restul lucrurilor Anitei şi să le aşeze ordonat pe pat. Se uită la ele puţin timp şi nu ştiu ce reacţie ar fi trebuit să aibă. Le strânse cu grijă şi le puse într-o parte a şifonierului pe care-l închise cu cheia. Apoi ieşi afară şi colindă străzile. Se opri de câteva ori să privească anumite feţe ale trecătorilor, apoi cumpără două batoane şi un iaurt de fructe. Le consumă încet, uitându-se pe un perete şi analizând soarta păianjenului şi pe cea a Anitei. Adormi gândindu-se la mopul ucigaş.

A doua zi merse la serviciu în costumul procurat în momentul investirii sale în înalta funcţie de Director. Se achită de sarcinile de serviciu cu migală şi cu dăruire, exact aşa cum îl sfătuise directorul. Cele două colege păreau încântate de faptul că vor fi degrevate de o parte din munca zilnică. Ziua trecu rapid, între adresele noi şi cele mai vechi. Cele două erau liniştite, iar partea de muncă pe care i-o atribuiseră lui Perviliu le făcea să se simtă foarte lejere. Chiar începură să i se adreseze pe un ton imperativ, mai ales Dima. Aceasta avusese încă de la început o atitudine ostilă faţă de sosirea lui în birou. Trebuia cumva să-i cucerească încrederea, aşa că luă două buchete de flori cu măiestrie alese de la o florărie dichisită.

- Vreau două buchete superbe, pentru o ocazie specială, să fie ceva frumos, de bun gust, pentru două doamne distinse.

- Distinse, ce frumos sună, domnu'. Şi mie mi-ar plăcea să-mi aducă cineva flori de *distinsă*. Alegeţi dumneavoastră, eu mă ocup de aşezare şi ornamente. Le voi aranja într-un model cât se poate de elegant.

- Vă rog pe dumneavoastră. Am încredere.

Efectul obţinut fu cel scontat, ambele devenind brusc radiante la vederea buchetelor de flori aşezate pe birou. Sosise înaintea lor special pentru acest scop.

- Dar de la cine sunt?

- De la mine.

- Cum adică? Noi nu prea primim flori.

- Adică vrea să zică că am primi noi, dar nu ni le oferă nimeni. Este un gest frumos, dar din păcate nu s-a mai întâmplat aşa ceva la noi în birou.

- Dar sunteţi nişte doamne distinse şi eu consider că trebuie să fiţi tratate ca atare.

- Ce domn respectabil, acum chiar că ne-aţi convins. Nu ştiu de ce acest gest, bărbaţii oferă flori cu un motiv bine întemeiat, dar dumneavoastră se poate să fi făcut o excepţie. Eu aşa simt.

Orele trecură în chicoteli şi o întreagă atmosferă de plenitudine plutea în biroul lor. Iar se dădu drumul la aparatul de radio şi se ascultară şlagăre. Perviliu se uita sus, acolo unde fusese cândva singura fiinţă serioasă ce merita respect.

La plecare ele îl pupară şi îi mai mulţumiră încă o dată. Probabil le făcuse să se simtă femei.

Seara Perviliu vizită un important centru comercial de unde-şi cumpără două sticle de parfum fin şi un recipient de încălzit apa pentru prepararea infuziilor.

„Cât mai fierbinte” fuseseră exact cuvintele pe care i le adresase vânzătoarei.

- Pentru cafea, ceai? Cu alimentare la priză avem doar aceste trei modele. Cel mai interesant este acesta. Are un volum mare şi poate fi folosit atât pentru încălzire, cât şi pentru răcire. Atinge 120 de grade. Cel puţin aşa scrie aici. Şi vânzătoarea îi întinse lui Perviliu foaia cu instrucţiunile de folosire. Poate fi transportat în concedii, la serviciu, datorită volumului mic pe care-l ocupă. Are şi o husă elegantă, priviţi.

„Pericol de arsuri grave” fură cuvintele din prospectul de funcţionare care îl făcură pe Perviliu să achite contravaloarea aparatului. Privi satisfăcut spre cutia voluminoasă şi o înşfăcă cu amândouă mâinile. Se duse acasă si o instală pe masă după care îl porni la maxim. Vroia 120 de grade. Îl încântă funcţia care nu lasă aburii să se vadă şi îi aspiră, convertind toată căldura degajată de rezistenţa din interior. Apă fiartă şi arsuri. Începu să fredoneze nişte versuri aparţinând unei formaţii foarte la modă pe care o auzea zilnic la nesuferitul de aparat din birou.

A privit apa cum trece prin tot procesul de încălzire, cum începe să apară acele mici bule pe geamul recipientului, care încet-încet se desprindeau şi se îndreptau spre partea de sus a vasului, iar în câteva minute tot conţinutul începu să fiarbă efectiv. Geamul pe care era prezent şi un

termometru începuse să se aburească. Proba era terminată, efectul obţinut fiind cel scontat.

Aşează cu grijă recipientul în cutia lui şi, mulţumit de achiziţia făcută, se îndreptă spre baie, unde-şi sortă hainele murdare. Trebuia să spele rufe. Apoi se gândi la Anita şi la felul în care se eliberase de toată povara. Îşi aminti de Ottis, de acele tije mici de metal asemănătoare unor cuie care îi străpungeau toată faţa. Şi expresia cinică. Oare nu-l păcălise şi el ca toţi ceilalţi? Merită această nouă religie îmbrăţişată? Urmară întrebări obscure care îl făceau să se îngrijoreze, provocându-i reacţii organice: greaţă şi o senzaţie de ameţeală surdă.

A doua zi cana fierbătoare trona pe biroul lui. Cele două s-au uitat la început ciudat, dar Perviliu le-a demonstrat utilitatea produsului pe care-l achiziţionase preparându-le o infuzie de ceai din plante cu multiple proprietăţi curative şi detoxifiante pentru organismul lor tânăr. Păreau încântate de oferta colegului şi gesticulau emiţând tot felul de „mmm” uri pentru a-l convinge pe acesta de talentul lui de amestecător de ierburi. El chicotea, savurând victoria ce se prefigura.

Următoarele zile fură liniştite şi calde. Perviliu lucra, şi fetele la fel. Nu mai auzise nimic de Anita, practic nici nu-l mai interesa pentru că totul părea atât de

departe, deşi după calculele lui trebuia să nască.

Îşi aduse aminte de Ottis şi de ultima lor discuţie. Lipsa sprâncenelor, albeaţa feţei şi ochii exoftalmici precum şi tatuajul compus din cele 102 pătrate ale căror linii intersectate punctau tijele inserate în piele, având încrustat modelul de spirală, îl făceau pe Perviliu să-l vadă ca pe un element supranatural, a cărui înţelepciune avea să-l ghideze pe viitor. Mai era şi alfabetul straniu pe care Ottis susţinea că-l inventase acum mult timp şi în care îl va iniţia şi pe el în curând, atunci când va parcurge toate etapele necesare. Alfabetul era bazat pe geometria pătratului, care era combinată cu semne matematice, unele cunoscute de Perviliu, altele nu.

- Literele nu sunt totul, zicea el. Oamenii sunt prea superficiali să se exprime doar cu ajutorul lor. Superlativul trebuie disecat în diverse forme. „Foarte” şi „cel mai” nu este de ajuns. Oamenii vor vedea pe pielea lor. Când trompetele vor suna marşurile mele infernale, numai cei aleşi se vor putea bucura de spectacol. Când toţi ceilalţi vor testa din plin sensurile nebănuite ale cuvintelor. Atunci când „chin” şi „durere” nu vor mai fi suficiente, atunci se va folosi alfabetul meu, mult mai detaliat şi mai complex. Când sensurile cuvintelor „iubire”, „tandreţe”, “mulţumire” vor dispărea. Într-o lume care tinde să-şi

simplifice şi să-şi restrângă trăirile şi sentimentele, vom veni noi, cu această revoluţie. Chinul şi durerea vor fi cheia salvării, vor desăvârşi procesul mântuirii. Umilirea şi disperarea vor fi uneltele noastre în primă fază. Până atunci cuiele înfipte în piele vor trebui purtate de toţi membrii noii societăţi, dar totul trebuie să fie atent pus la cale şi acţionat numai la îndemnul meu. Nu aşa anarhic şi fără urmarea coordonatelor unui plan elaborat în prealabil de mine. Lumea actuală trebuie depersonalizată total, boala trebuie să fie generală, până când vor rămâne doar nişte epave ce se vor decima unele pe altele. Fără ajutorul nostru procesul se va desfăşura de la sine dar mult mai lent, trebuiesc accentuate anumite etape prin generarea în masă a unor sentimente de vinovăţie, lipsa puterii de decizie sau a forţei morale şi psihice. Lovind puternic acolo jos, în ceea ce acum se numeşte familie, destabilizăm tot sistemul. Apoi vom folosi tensiunile rasiale şi religioase. Dar pentru asta avem nevoie de un individ învrăjbit, speriat, slăbit psihic şi dezorientat. În concluzie, un proces de castrare morală şi spirituală trebuie să ne aducă în final câştigul. Dar necesită un efort comun şi de durată pentru a avea exact efectul scontat. Bineînţeles că sistemul trebuie coroborat şi cu lovituri puternice în sănătatea fizică a individului.

Aici eforturile sunt mult mai mici, doar trebuie „plantaţi” nişte catalizatori în anumite puncte strategice, restul vine de la sine. Pentru început trebuie avuţi în vedere indivizii revendicativi, cei care îşi doresc să trăiască şi să iubească, extrovertiţii cărora viaţa li se pare a fi o parabolă sinusoidală, cu bune şi rele. Aceştia trebuiesc anihilaţi şi coboraţi în genunea spirituală e cultului efemerităţii şi deznădejdii. Perviliu simţi că se sufocă în vâltoarea ideilor proclamate de Ottis. Oxigenarea creierului probabil nu funcţionează la parametrii normali. Ştiind că avea să leşine, se lăsă în jos pentru a nu se lovi în cădere. Ultimul lucru pe care-l simţi fură mâinile osoase ale lui Ottis care-l prinseră şi îl aşezară pe canapea. Visă revoluţii şi execuţii în masă, oameni care jeleau şi alţii care luptau împotriva sistemului conceput de Ei. Luptau neştiind că tocmai el fusese cel care le oferise un motiv de a continua lupta, el si Ottis. El oferise ceva nou, furia şi poate toată deznădejdea din lume, dar măcar era ceva concret şi palpabil: era confruntarea cu adevărata natură umană şi cu Noua Ordine. Pregăteau moartea omului şi restabilirea Ordinii.

Se trezi în două ore aşezat în pat. Îşi aminti discuţia în cele mai mici amănunte. Apoi detaliile se estompară şi rememoră vag drumul către pat. Îi rămăsese întipărită plecarea lui Ottis şi felul cum pelerina neagră din piele lucioasă atingea covorul.

Se sculă şi se aşeză la birou. Planul trebuia să reuşească. Îl stabili în cele mai mici detalii. Dacă coordonarea era perfectă, nu avea ce să nu iasă bine. Nu era acum interesat de revoltele în masă, va avea tot timpul.

Dimineaţă se trezi încet, cu acelaşi tonus pe care-l prezenta în fiecare zi la ora respectivă. Îşi făcu toaleta cu minuţiozitate. Mai ales sprâncenele avu grijă să le pieptene. Grija pentru detaliu... această scurtă propoziţie era repetată obsesiv de către Ottis. Cele trei fire de păr de pe obrazul drept fură tăiate cu precizie şi fermitate. Lavajul bucal fu complet, trei minute de mişcări precise care garantau periajului calitatea, iar dinţilor sănătatea şi lipsa plăcii bacteriene. Se îmbrăcă calm cu aceleaşi haine din ziua precedentă, iar pe drum adoptă un mers degajat, chiar ştrengăresc, balansând servieta. Ajunse şi scoase în grabă din sertar o serie de dosare

nelucrate, sub pretextul că nu găsea dosarul cu numărul 411. Un dosar destul de important de altfel. Avea să pună multă lume în alertă cu dosarul ăsta. Îi sugeră Martei că poate a fost dus la arhivă. Ea se ridică instantaneu şi ieşi pe uşă cu o privire îngrozită. Perviliu tot scotea dosare până umplu biroul. Privi la instrumentul de făcut ceai. Atinsese 100 grade şi avea volum maxim. O rugă pe Dima să-l mute pe dulapul din faţă pentru a poziţiona teancul pe biroul lui. Ea îl luă cu grijă de mâner şi-l transportă spre locul indicat, deşi era foarte sus.

- Aaa, uite-l. Şi Perviliu ridică din sertar dosarul pe care stătea inscripţionat 411.

- Ufff... în sfârşit. Mă duc să-i spun şi ei să nu-l mai caute. Perviliu se sculă şi trase mai aproape de margine recipientul încins. Slăbi un pic lăcaşul în care se afla dispozitivul ce conţinea lichidul fierbinte apoi verifică temperatura. 112 grade. Îndeajuns. Întinse firul până la el sub birou şi-l prinse în mână. Încordat luă poziţia pe care o studiase atât acasă. Cablul era strâns în mâna transpirată. Avea emoţii cu toată planificarea. Şi cât exerciţiu. Se gândi la Ottis şi la calmul lui infailibil. Deschise dosarul cu cealaltă mână şi aşteptă. Inima îi forţa pieptul iar secundele păreau atât de lungi. Nu se gândise ce va face dacă va intra pe uşă altcineva.

Aşteptarea luă sfârşit când cele două intrară in birou, ambele afişând o expresie de bucurie fără margini. Prima era Dima. Perviliu ridică într-o mână dosarul buclucaş iar cu cealaltă trase un pic de cablul ce făcea legătura la priză a recipientului de ceai. Cele două aţintiră privirile vesele spre Perviliu şi Dima făcu pasul fatal. Perviliu închise încet ochii, mulţumit de sincronizarea perfectă, deşi ar fi vrut să-şi astupe cumva şi urechile, dar nu avu cum. Dorinţa îi era perfect justificată, deoarece imediat se auzi un urlet urmat şi de al doilea. Vasul se golise în parte pe faţa primeia, pe a doua împroşcând-o în cădere pe picioare. Dima urla şi se ţinea de faţă cu palmele iar Marta plângea uitându-se la picioarele care căpătaseră reflexii roşiatice. Ciorapul se topise datorită lichidului fierbinte ce acţionase în zona afectată. Perviliu sări imediat şi el cu grimasa pregătită, începând să strige „Ajutor!”.

Ieşi din birou şi se duse direct la uşa Directorului. Atât îi zise secretarei:

- Repede la Salvare. Avem o urgenţă în birou. Nu mai sta.

- Domnule Director. O nenorocire. Fetele de la mine. Ştiţi aparatul de făcut ceai... S-au ars. 120 de grade, atât avea. Repede. Am zis să cheme ambulanţa. Directorul holbă ochii şi se mobiliză în timp ce el alergă înapoi spre birou. Era deja acolo o adunătură de colegi care gemeau şi

chiar plângeau uitându-se la nenorocirea ce cuprinsese instituţia. Şi el începu să ridice mâinile pentru a puncta starea de profundă durere şi neputinţă, în timp ce Marta şi Dima plângeau. Atmosfera grotescă fu întreruptă de apariţia medicului şi a asistentei de pe salvare. Aveau o targă lungă şi o perfuzie agăţată după umăr. Urletele se opriră. Nu era timp de boceală şi trebuiau luate măsuri. Ritmul era alert şi toţi forfoteau.

- La o parte. Vă rog pe targă imediat. O asistentă dădu rana Martei cu un spray apoi o acoperi cu un pansament antiseptic.

Doctorul examină faţa celeilalte cu un fel de lupă apoi concluzionă:

- Domnişoară, te-ai cam ars. Cine ţi-a făcut surpriza asta ar trebui să te ceară în căsătorie. Era probabil o glumă, aşa sunt toţi medicii: nişte cinici zeflemitori. Dar Dima se întinse în final pe targă, sughiţând încă. Procesiunea se mută pe hol şi cele două fură conduse până la ambulanţă. Perviliu privi din urmă cum se îndepărtează mulţimea în timp ce biroul rămase gol. Doar uneltele de scris mai erau mărturii ale prezenţei celor două. Ottis era pe scaunul Martei şi se uita spre monitor, balansându-se.

- Cum puteţi să vă descurcaţi în debandada asta nu ştiu.

Rămase mut. Apariţia neaşteptată a lui în acest mediu îl lăsă fără replică, doar cu o privire care aştepta un verdict.

- Ai făcut progrese, domnule Perviliu. Ai ajuns să-ţi opăreşti colegele pentru un păianjen. Cam pueril, nu crezi? Avem nevoie de acţiuni mult mai virulente în viitor, cu rezultate devastatoare asupra rasei umane actuale. Nu doar o arsură. Nu doar pielea vrem să o vătămăm. Vrem să intrăm mai în profunzime. Procedura trebuie să fie complexă şi să vizeze pentru început cel puţin un eşantion reprezentativ al populaţiei. Nu ai început bine, nici cu cine trebuia şi mai ales ai aplicat metode punitive inadecvate.

Sistemul trebuie demolat încet şi cu răbdare prin lovituri strategice. Trebuie acţionat şi la temelie dar şi pe exterior, la faţadă. Care a fost raţionamentul care te-a determinat să-ţi foloseşti energia atât de importantă pentru viitorul acţiunilor ce le vom întreprinde pentru a răni două angajate ale poştei? Să nu înţelegi că am vreo urmă de compasiune, aceasta lipseşte în totalitate din sistemul meu de valori în ceea ce priveşte oamenii, dar ai început de unde nu trebuia. Înţeleg că vrei să le faci rău. Eu sunt cel mai în măsură să înţeleg acest aspect. L-am înţeles şi pe Kleist când înainte de a se sinucide a notat în jurnalul său o frază care m-a urmărit ani de zile: „Adevărul e că nimic nu-mi putea conveni

pe acest pământ.” Dar nici cu el nu am fost de acord şi nici cu tine. Acţionaţi sub impulsul momentului, ca nişte copii care vor să arate lumii că nu au primit destulă afecţiune de la părinţi.

- Dar am răzbunat păianjenul. Urmează femeia de serviciu. Am să-i dau foc. Trebuie. M-am gândit deja la ce frumos o să ardă învârtindu-se ca un titirez.

- Nuu, clar nu mai trebuie să stai mult aici. Te vei transforma într-un simplu terorist şi cel mult vei ajunge să fii prezent la ştiri, iar apoi încarcerat şi în următoarele zile sodomizat de un malac cu mădularul încins datorită poftelor provocate de posteriorul tău drăgălaş. Tu îţi dai seama că am avut grijă de tine, te-am instruit, ţi-am insuflat anumite valori şi principii, nu mă vei lăsa singur. Va trebui să participi alături de mine până la final. Eu trebuie să reuşesc să fac tot ceea ce a imaginat Diogene. Distrugerea trebuie să fie amplă, efecte în masă, singurul care poate distruge definitiv omul este tot un seamăn de-al lui, aşa că avem de lucru mult. Eu ţi-am deschis capul, ţie care până acum erai un amărât de funcţionar care te bucurai că vei da naştere unui plod. După ce am făcut copilul, am fost complet dezgustat de ceea ce comisesem. E acel sentiment de lehamite combinată cu milă pe care-l simţi privind bebeluşul urlând. Piticania vicioasă, urâtă şi speriată. Şi toate

acele urlete spasmodice pe care le emite pentru a-ţi arăta suferinţa. Nu ştiu exact motivul acestor urlete, probabil nu este vorba de nimic profund, ci doar de ceva fizic legat de fenomene termice. Pur şi simplu îi este frig din cauza lipsei blănii. Şi probabil lumina îl supără. Omul şi porcul sunt singurele mamifere care se nasc cu ochii deschişi, şi destinul ambilor este destul de tragic. Măcar porcul nu se poate spune că duce o viaţă nefericită, numai sfârşitul este un pic mai zbuciumat. Dar omul, această podoabă a mamiferelor, clar nu este fericit şi nici nu este făcut pentru aşa ceva. Singurul lui scop este, cred, să fie nefericit şi să provoace chinuri celorlalte vieţuitoare. Să lăsăm peroraţiile şi să revenim la ce avem de făcut, dar mai ales de nefăcut, domnule arhivist frustrat. La început m-am gândit că mai merită salvat ceva, că va trebui să prezint omenirii un alt sistem care aduce anumite beneficii şi oferă mai multe avantaje decât cel actual. Dar îmi dau seama acum că nimic nu mai este de salvat, probabil este prea târziu pentru remodelări. Uită-te la tine.

- Întotdeauna am crezut că va veni o zi când toate speciile de creaturi oropsite vor fi răzbunate. Păianjeni, şerpi, şobolani şi gândaci de bucătărie. Eu am intervenit. Dacă vor urma şi alţii... Ştii, păianjenul nu pricinuia nimănui vreun rău. Ba chiar îşi exercita intens munca lui, o făcea cu

profesionalism şi dăruire. Doar simpla lui prezenţă nu le-a convenit. Am fi putut trăi în simbioză toţi trei în acel birou.

- Omul nu trăieşte în simbioză cu nimic. Eu, rememorând majoritatea clipelor copilăriei, constat că acei copii plini de candoare din cărţi nu există, măcar dacă la vârsta aceea omul ar fi fost totalmente inocent... probabil acum încă m-aş fi gândit la proiectarea noului sistem şi susţinerea lui pentru aprobare.

- Şi eu am cunoscut copiii răi despre care spui tu, cei care calcă după ploaie pe melci şi râd copios, copiii care chinuiesc toate lighioanele ce nu se pot împotrivi: câinii, pisicile, şoarecii. Cu cât mai mare suferinţa, cu atât mai mare satisfacţia. Cu cât panoplia de onomatopee pe care le emană în momentul agoniei este mai diversificată, cu atât senzaţia de plenitudine e mai mare. Perviliu îi are bine păstraţi în amintiri. E un sector pe care nu vrea să-l acceseze. Nu vrea să revadă broscuţele cu intestinele în vârful unui băţ învârtit de doi puşti frumos îmbrăcaţi, aplecaţi ca doi chirurgi sârguincioşi asupra micii creaturi. Reflexele pielii verzui se combinau cu sângele purpuriu, iar mai apoi cu reflexele solare. Cei doi mici torţionari aveau breton şi obraji îmbujoraţi. Erau colegii lui, colegi care aprofundează toate materiile şi care fac compuneri frumoase despre natură şi despre soare şi tot felul de

gâze. Copii care fac socoteli complicate şi care mai apoi au ajuns oameni importanţi, cu o familie iubitoare şi o viaţă plină de realizări. Gândurile îi fură suprimate de senzaţiile organice. Căldura îi invadă picioarele şi urcă în grabă spre intestine împingându-le parcă să iasă prin stomac în timp ce o presiune mare îi acceleră respiraţia. Probabil va vomita. Nu cunoştea cauza, dar căldura îi cuprinse şi gâtul, parcă paralizând întreaga mobilitate a muşchilor. Îi era teamă ca va muri sufocat când lipsa oxigenului îl făcu să caşte gura şi să-şi umple plămânii. Melcii striviţi după ploaie pentru a impresiona bunicuţele care dojenesc cu zâmbetul pe buze micii pui de oameni refuzau să dispară. Materia cleioasă li se lipeşte de încălţări şi seara ele sunt nevoite să cureţe resturile organice de pe tălpile micilor cavaleri. Din ce în ce mai puţin aer până când capul îi căzu greu şi căldura îl făcu să leşine.

- Uitaţi-vă că mişcă pleoapele.

Perviliu se trezi într-o cameră de spital, înconjurat de un aparat prevăzut cu un terminal având beculeţe roşii şi verzi. Anita era lângă el şi îl ţinea strâns de mână dreaptă, plângând. Se uită la burta ei şi simţi un şoc puternic sub forma unei dureri localizate în spatele craniului. Instinctiv, se întinse să pună mâna, dar nu ajungea. Ea înlocui brusc plânsul spasmodic cu sughiţuri ce alternau cu un tremurat al bărbiei incontrolabil. Plângea de când o anunţaseră că soţul îi leşinase după ce suferise încă un accident în birou. Se simţea răspunzătoare pentru că îl lăsase în starea aceea şi plecase. Regretase de multe ori. Şi când vorbiseră la telefon, iar el o asigurase că totul este bine, să nu-şi facă probleme, ea nu crezuse, dar totuşi se mulţumise să asculte toate minciunile şi inepţiile pe care i le înşirase Perviliu.

- Suferi de o formă de meningită bacteriană provocată cel mai probabil de *streptococus pneumoniae* sau *neisseria meningitidis*, pe care ai dus-o pe picioare. Dacă nu ajungeai la spital probabil ai fi murit. Ai fost într-o comă profundă timp de două săptămâni.

- Burta ta, ce s-a întâmplat? Ai născut?

- E un băieţel. Avem un copil. Eşti tătic. E dolofan şi sănătos. A fost uşor, nu prin cezariană.

- Adică chiar s-a întâmplat. Acum totul este tardiv. Va trebui să-i spun. Nu mai pot participa alături de el la nimic. Toate planurile noastre nu se mai pot realiza.

Lui Perviliu îi răsuna în cap o fanfară. Auzea glasul lui Ottis rostind sintagme stranii...

- M-a întrebat medicul de tine, dar n-am ştiut ce să-i zic. Am găsit o scuză pentru faptul că nu m-ai însoţit: am dat vina pe problemele pe care le-ai avea cu inima. Că de curând ai făcut o tahicardie destul de serioasă, şi că de la emoţii puternice se poate declanşa din nou. Încă sughiţa, dar era mai calmă şi împăcată cu soarta lor, a tuturor. Îi luă mâna şi o aşează pe burta ei. În acel moment o asistentă corpolentă deschise uşa. Îi săltă cu brutalitate mâna în care îi înfipse un un ac prin care lichidul verzui se infiltră cu repeziciune sub epiderma decolorată.

Anita dispăru şi el se trezi în alt decor, într-un deşert cu nisip arămiu, urcat pe un suport înalt, sprijinit de cocoaşele a două cămile. Fotoliul improvizat era învelit în material brun, asemănător celui folosit de armată, de camuflaj. În faţa lui era o impresionantă paradă condusă de Ottis care dirija o orchestră, îmbrăcat în

uniformă militară şi bocanci cu pinteni, capul fiindu-i încadrat de un chipiu cu semnul unei explozii de tip ciupercă, precum cea produsă de bomba nucleară. Acelaşi simbol se regăsea pe costumele celor din orchestră, costume albe dintr-o stofă lucioasă. Bărbaţi şi femei, în acea uniformă ciudată, înconjuraţi de foarte multe instrumente, interpretau o arie fastuoasă, cu uşoare accente de muzică rock. O întreagă familie de de corzi şi clape asezonate cu percuţii triumfale trăia prin mişcările lui Ottis. În faţa lor, la câţiva metri, se afla un recipient asemănător unei cuve acoperite de un giulgiu brodat, păzit de doi indivizi îmbrăcaţi în costume negre şi al căror aer grav îi insuflă teamă lui Perviliu. Aveau ochelari negri şi un dispozitiv cu antenă legat de ureche, al cărui fir era inserat în costum. Ar fi vrut să se ridice mai sus, dar îi era frică să nu se dezechilibreze şi să se prăbuşească. Aria melodică era complexă, tonurile se schimbau şi tot alaiul se apropia în pas alert, până când Ottis se opri. Făcu un semn şi toate instrumentele tăcură, mai puţin secţia ritmică care îi bombarda auzul cadenţat, anunţând un eveniment impotrant. Tonul manifestaţiei deveni grav şi solemn când interveni un trombon gigant, asemeni cornului folosit în vremurile îndepărtate de vikingi. Ottis ridică recipientul şi îl întinse spre Perviliu,

dezvelindu-l încet şi arătându-i conţinutul: o placentă şi un cordon ombilical. Simţi o presiune internă şi nici nu apucă să deschidă gura că un jet verzui îi împroşcă de sus pe cei doi indivizi cu ochelari negri, care nu apucaseră să se retragă din calea dejecţiilor ce părăsiseră deja sistemul lui digestiv. Cămilele se speriară din cauza agitaţiei generale şi începură să forţeze legăturile, făcându-l pe Perviliu să îşi piardă echilibrul şi să cadă în braţele unuia dintre cei doi musculoşi. Acesta îl aşeză cu multă grijă pe nisip, lângă cutia cu placentă. Larma generală atinsese cote maxime, Ottis dirija întreaga procesiune spre locul unde se afla Perviliu. Urechile îi surzeau, pe măsură ce întreaga orchestră se aşeza ca într-un cerc, cu el în mijloc, probabil ca actor principal. Duse mâinile la urechi şi Ottis ridică braţul drept. Toate se opriră şi Perviliu rămase uimit şi plin de întrebările pe care va trebui să i le adreseze lui Ottis.

- Poate ţi se pare ciudat, însă toţi aceşti oameni au venit pentru tine. Inclusiv cele două cămile au fost aduse de foarte departe şi cu anumite costuri destul de ridicate. Cât despre orchestră, ce să mai zic... Sunt probabil pe locul secund în lume în materie de interpretare a partiturilor avangardiste. Şi sunt prezenţi toţi instrumentiştii, chiar şi cei care au contactat un virus de gripă destul de puternic. O întâmpinare fastuoasă

pentru un oaspete de seamă. Apoi Ottis se depărtă, iniţiind un dialog într-o limbă străină cu toţi cei de faţă, inclusiv cămilele păreau că înţeleg şi aprobă spusele lui. Cei doi indivizi corpolenţi ce i se păruseră ostili la început priveau acum cu admiraţie şi respect către el.

- Acest spectacol îţi este oferit ţie, celui care a reuşit să-şi înfrângă instinctele paterne şi care s-a lăsat călăuzit de principiile mele pentru reuşita cauzei noastre, una nobilă şi neînţeleasă de majoritate. Tu eşti cel care te vei afla de acum înainte în dreapta mea. Prin gestul tău ai dovedit că ai învins Sistemul în cele din urmă, că strădania ta nu a fost în zadar. Ottis vorbea cu profundă convingere şi cu o mână la inimă, audienţa aproba din cap, tensiunea creştea, lucru observat după mimica feţei lor, după venele care începeau să se contureze pe faţa fiecăruia, mai ales pe a celor doi indivizi musculoşi cu ochelari. Dar să-l auzim şi pe el, să vedem ce are de transmis tuturor celor prezenţi azi aici, deşi poate e surprins de această primire, îl văd că ne priveşte încurcat şi neştiind cum să reacţioneze.

- Eu, ce să zic... m-am gândit să răzbun păianjenul... Dar acum sunt ferm convins că Ottis are dreptate... La început am fost reticent, dar ideologia asta radicală m-a pătruns şi pe mine, nu-mi mai este străină deloc, mi-a adus destule argumente încât

pot urî toţi oamenii, în toate formele şi stadiile de dezvoltare. Îi pot urî de la distanţă sau de aproape, vecini sau persoane necunoscute, pot cina cu ei şi apoi i-aş putea împuşca, nu am remuşcări legate de suferinţa lor fizică sau morală. I-aş suprima oriunde, pe străzi sau în casele lor, câte doi, trei sau o mie, la servici sau în plimbările lor de duminică prin parcuri. Am conştientizat că rasa umană se află într-un punct în care nimeni şi nimic nu o mai poate salva.

- Este corect cum gândeşti, dar ura nu este un cuvânt potrivit. Ura este un sentiment izvorât din experienţe personale, deseori doar o dejecţie a organismului uman, care apare la fel cum dispare, fiind înlocuită de trăiri aparent mult mai *nobile*. Eu doresc să adopţi cu o viziune mizantropică profundă, care să fie rodul unei judecăţi imparţiale, puterea trăirilor să emane din convingeri bazate pe teoreme şi nu pe crize trecătoare. Nu doresc ca azi să fii mânat de cele mai aspre porniri, iar în cazul unor evenimente pozitive survenite în viaţa ta, totul să se schimbe. Dar să lăsăm discursurile... De azi înainte vei fi investit în funcţia de Organizator Grad I în cadrul Mişcării Mondiale Pro Colmatare. Prima măsură pe care o vei lua va fi pedepsirea aspră a unor criminali. Ne-am chinuit să-ţi aducem nişte vechi cunoştinţe ale tale.

Componenţii orchestrei se retraseră în două părţi în timp ce Ottis, flancat de cei doi indivizi corpolenţi, se deplasa către un punct situat în planul îndepărtat, unde se opri şi făcu un semn cu mâinile. Apăru într-un nor de nisip un camion de mare tonaj, cu roţi gigantice, ce avea arborat la un geam steagul ce prezenta acelaşi însemn de pe uniforma lui Ottis, ciuperca atomică.

- În ce lună suntem de este căldura asta?

- Nu mai este nicio lună stimabile. S-au terminat lunile. Şi anii. Acum avem timp destul să-i pedepsim pe toţi.

Camionul reduse viteza şi trase cu spatele la câţiva metri de ei. Musculoşii deschiseră uşile şi traseră afară o cuşcă de metal plină de zăbrele în care erau doi indivizi.

Tremurau şi aveau îmbrăcămintea pătată de noroi, haine serioase care arătau că deţineau o anumită funcţie într-o instituţie. Ambii aveau ochelari şi cravată cu dungi. Costumele le erau terfelite iar unul din ei avea nasul deteriorat destul de serios, sângele i se închegase deja într-o dâră ce se prelingea pe cămaşa ruptă în dreptul pieptului.

- Ei sunt cei doi, ei au ucis melcii. Va trebui să-i pedepseşti.

Perviliu îi recunoscu, erau oameni importanţi, unul dintre ei lucra în

Ministerul Apărării, iar celălalt era profesor universitar. Erau cei mici care decimaseră în ploaie zecile de suflete purtătoare de cochilie.

- Acum?

- Da.

Cei doi priveau năuciţi când la Perviliu, când la cămile, când la Ottis.

- Păi şi ce să le fac?

- Ce consideri că merită. Acum tu iei decizii

- Eu nu prea am luat decizii. Mai ales bune.

- Să-i omorâm?

- E cea mai bună alegere.

- Alta care ar fi?

- Nu e. Le-am adus şi progeniturile. Stai liniştit, sunt în camion, într-o cuşcă mai mică. Ottis făcu un semn spre cei doi care împinseră cu piciorul o chestie de nuiele în care scânceau doi copilaşi cu părul în dezordine şi năpădiţi de lacrimi. De fapt când se apropiară destul de mult, Perviliu văzu că aveau şi ei hainele murdare, iar pe faţă erau mânjiţi cu nisip întărit datorită lacrimilor de pe obraji. Sughiţau şi aveau lângă ei probele care îi inculpau şi pe ei: cochilii sparte din care încă se mai scurgea viaţa. Practicau probabil acelaşi tip de amuzament ca şi seniorii lor. La picioare aveau defunctele creaturi care nu se întrebau de ce incursiunea lor în această lume fusese

brusc curmată. Îşi acceptaseră soarta cu demnitate şi propria carne combinată cu cochilia nu părea să-i mai deranjeze câtuşi de puţin. De ce acum şi adulţii şi copiii lor erau atât de terifiaţi?

- Domnilor torţionari, li se adresa Perviliu cu gravitate. Până la urmă sunteţi toţi culpabili, pot să mă adresez şi celor mari şi celor mici. Văd că i-aţi moştenit pe părinţi în ceea ce priveşte pofta pentru sadism. Atrocităţile pe care le-aţi săvârşit cer o pedeapsă exemplară din partea noastră. Nu cred că veţi fi apăraţi de nimeni şi de nimic. Nu văd să existe legi, din moment ce s-a suprimat numărătoarea anilor, a lunilor.

- Dar sunt nişte copii. Nu e corect. Nu aveţi dreptul.

- Vă rog frumos să nu vorbiţi. S-au încălcat reguli grave de morală. În consecinţă, de ce modalităţi dispunem pentru a suprima vieţile acestor patru domni?

- Metodele sunt multiple. Deţinem un arsenal deosebit de instrumente mai mult sau mai puţin letale, mai mult sau mai puţin dureroase, cu efecte devastatoare locale sau care acţionează asupra întregului organism. Pot fi de scurtă sau de lungă durată. Aduceţi vă rog trusele din camion.

Cei doi traseră din cabina maşinii două serviete mari pe care le deschiseră în faţa lui Perviliu. Nu era ceea ce s-ar fi aşteptat

el. Niciun instrument care să stârnească groaza celui ce-şi imaginează scopul folosirii lui. Doar câteva seringi de diverse mărimi şi un garou într-un compartiment, iar în celalalt zeci de flacoane conţinând soluţii de diverse culori.

- Aici e totul sintetizat. Senzaţiile trăite de milioane de oameni care au agonizat datorită diverselor metode de tortură folosite în diverse perioade ale existenţei omenirii. Am aici tot: de la şocuri electrice până la smulgeri de unghii, trecând prin chestii banale cum ar fi injecţia letală care declanşează la nivelul creierului o întreagă panoplie de senzaţii plăcute, nemaiîntâlnite până atunci, festinul durând exact până combinaţia chimică ajunge în cantitate suficientă la mai multe organe vitale. Atunci se termină totul. Dar se finalizează într-o stare plăcută. Eu apreciez sincer acest elixir. Şi Ottis luă tacticos una din sticluţe şi i-o puse în palmă lui Perviliu.

Este o neurotoxină care elimină rapid instinctul de autoconservare, înlocuindu-l cu cel de autodistrugere. Acţionează relativ rapid, persoanele afectate având ca prime simptome stări de confuzie şi ameţeli după care se instaurează dorinţa de nimicire a propriului corp, folosind orice obiect aflat în preajma subiectului. Când am testat pe şoareci prima dată substanţa, aceştia s-au lovit minute în şir de geamul recipientului unde vieţuiau. Pentru că nu am ştiut exact

ce se întâmplă i-am mutat într-un loc mai mare unde existau anumite căţărători, am simulat un mediu înconjurător mai variat, asemănător celui din natură. Aici s-au suit în cel mai înalt punct de unde şi-au dat drumul unul după celălalt. Distanţa nu era foarte mare, nu a murit nici unul, continuând această plimbare neîntreruptă sus-jos până au rămas extenuaţi. Doi dintre ei au sfârşit din cauza efortului prelungit, iar pe restul după câteva ore i-am transferat într-un alt recipient mai mare unde se afla şi un bol de apă. Aici s-au aruncat toţi şi s-au înecat. Apoi am încercat cu un vas înalt de unde alţi şoareci cărora li s-a administrat substanţa şi-au dat drumul şi au murit striviţi unul peste celălalt. Am schimbat decorul şi într-o cutie orizontală şi lungă am montat diverse obiecte ascuţite. Toţi indivizii s-au înfipt în tijele respective până când şi-au cauzat răni destul de severe, hemoragia aducându-ţe în câteva ore decesul. Ultimul test şi anume cel efectuat pe un subiect uman a fost făcut într-o încăpere complet goală unde celui în cauză i s-a montat un costum foarte complex rezistent la orice şoc şi care nu ar fi putut să provoace traumatisme posesorului său. Testul a durat trei ore şi subiectul în tot acest timp s-a chinuit să-şi facă rău, dar nu a reuşit să-şi provoace nici măcar o julitură. Ulterior a fost împuşcat. Serul respectiv distruge anumiţi centri din

creier, chiar dacă efectul ar fi fost eliminat după patru-cinci ore, ceea ce ar fi rămas ar fi fost o legumă.

- Nu, cred că nu este potrivit totuşi. Vreau ceva care să meargă bine în familie, ceva pentru toate vârstele.

- Ştiu exact de ce ai nevoie. 10 mililitri din acest elixir şi aceşti domni vor avea o poftă nebună de mâncare. Vor devora orice conţine carne până vor muri. Dar noi îi putem izola într-o cameră, să vedem ce iese. Îi putem închide în camion şi vom putea privi de afară carnagiul.

- Pare mai mult decât promiţător. Cei doi adulţi se uitau îngroziţi, iar puştii deja se strângeau unul pe celălalt în braţe. Perviliu le remarcă mâinile prinse la spate. Adulţii au început să urle iar profesorul a încercat să-l atace. A fost pus la pământ de unul dintre cei doi responsabili cu siguranţa, printr-o lovitură precisă la nivelul toracelui. Celălalt prizonier profită şi el de momentul creat, încercând să participe la revoltă, dar fu imediat culcat la pământ de bocancul celuilalt posesor de muşchi.

Copiii începură să urle şi primiră un set de palme zdravene peste faţă.

- De ce trebuie să existe aceste disensiuni între noi? Nu înţelegeţi că acum asta este menirea voastră şi a noastră? Nu mai există cale de întoarcere. Situaţia în care vă aflaţi în momentul actual poate fi

schimbată în orice moment, raportul de forţe se poate inversa prin prezenţa la faţa locului a unor suporteri de-ai dumneavoastră. Dar eu cred că nu vom fi deranjaţi şi totul se va termina în aceeaşi manieră şi în acelaşi raport de forţe în care s-a început. Suntem o echipă, fie că vreţi să acceptaţi sau nu. Ştiu ceea ce credeţi şi ceea ce gândiţi chiar în acest moment, dar încercaţi să priviţi situaţia imparţial şi veţi constata că nimic nu este tragic, am adaptat doar legile existente în natură situaţiei în care ne găsim.

- Nu cred că existaţi cu adevărat, nici tu şi nici individul de acolo. Sau camionul ăsta. Cred că este doar imaginaţia unuia dinre noi care lucrează. Iar puştii nu sunt copiii noştri. De unde aţi scos şi melcii? Eu nu recunosc nimic, nu mă simt un criminal. Şi sigur e un vis, nu este nimic logic în această înscenare. E doar o înşiruire de personaje, nu se va întâmpla nimic. Suntem în mod clar o plăsmuire a minţii unuia dintre noi.

- Aduceţi 30 de mililitri. Trei recipiente sunt suficiente. La copii le vom administra jumătate din doza necesară unui adult. Va fi de ajuns pentru că vor ceda primii.

- Domnilor, vă rog să vă suflecaţi mânecile. Până la nivelul cotului este bine. Veţi primi injecţia, iar apoi urcaţi în camion. Cel mai puternic dintre voi va scăpa. Serul îşi pierde din intensitate în 40

de minute. Va urma o oră în care veţi sta separaţi pentru a contracara eventualele efecte nedorite. La acest ser există chiar şi un antidot. Priviţi.

Ottis scoase un flacon roşiatic şi-l flutură pe sub nasul fiecăruia.

- Primii vor fi injectaţi copiii iar apoi adulţi?

- Cum doreşti.

- Cred că nu contează.

Operaţiunea decurse fără mari incidente. Fură injectaţi, apoi urcaţi în camion sub atenta supraveghere a tuturor participanţilor. Unii dintre ei începură să aplaude şi să-i încurajeze. În câteva minute cei din camion deveniră agitaţi, în zece minute îl consumau deja pe unul din cei mici. Adulţii erau înfipţi în membrele superioare iar celălalt copil trăgea de carnea din piciorul stâng. Priveliştea macabră era greu de suportat, dar nu exista drum de întoarcere. Urletele şi toată hărmălaia proveneau de la toţi patru, deşi cel care devenise victimă doar mai bânguia nişte horcăieli sinistre.

- Cât durează?

- Măcelul ăsta va dura până vor muri trei. În vomă şi sânge. Mănâncă şi elimină, apoi din nou. Unul câte unul. Va dura probabil o zi întreagă.

- Va trebui să plec, îmi pare rău.

- Nu se poate, îţi vei dezamăgi supuşii.

- Suntem doar noi. Este prea grotesc.

- Toţi sunt prezenţi. Au venit să te vadă. Este şi Nadina. Şi bunica ta. Şi ceilalţi.

- Vreau să plec. Nu cred că am făcut alegerea potrivită nici de data asta.

- Dar ofranda pe care ai făcut-o a fost pentru noi gestul suprem. Nu se mai poate renunţa. Nu are logică, totul trebuie să aibă un sens, să urmeze un algoritm. Cei patru vor face ceea ce au început pentru o perioadă limitată. Nu poate dura o veşnicie. Trebuie să ai o perspectivă, ei au, sunt foarte ocupaţi, am crezut că şi tu ai dobândit un ţel.

- Plec. Nu mă poţi obliga.

- Dar bunica ta a venit de departe. Nu ne poţi dezamăgi. Eşti aici cu un scop. Ottis îl strânse în braţe cu putere într-un gest de afecţiune profundă.

- Dă-mi drumul. Vreau să nu vă mai văd.

- Domnule Perviliu, vă rugăm să fiţi cooperant. S-a terminat. Într-adevăr aţi avut ceva probleme. V-am administrat tranchilizante. Bănuim că starea se va ameliora. Din păcate aţi întârziat prea mult. Trebuia să vă prezentaţi la medic de la primele semne. Halucinaţiile de care ne-au povestit atât soţia dumneavoastră cât şi colegii de serviciu sunt semne clare ale bolii. Perviliu se uită la Anita, a cărei faţă cadaverică îi inspira milă. Îşi aduse aminte de câteva versuri dintr-o poezie citită în tinereţe: „Nu te vreau plângăcioasă, maternă doar o păcătoasă."

- Copilul, îmi vreau copilul.

- Eşti bolnav. Deocamdată nu. Este în siguranţă. Şi tu eşti. Nimeni nu-ţi face rău aici. Suntem toţi buni. Ai să vezi.

- Va veni. Oricum o să ajungă aici în cel mai scurt timp. Trebuie salvat. Am văzut, Anita, va distruge tot, sigur şi-a trimis emisarii deja, dacă nu apare chiar el.

- Ştiu, Ottis, cel de care mi-ai povestit.

- Are un plan terorist pus la cale în cele mai mici detalii. Subminarea şi descentralizarea puterii e ultimul obiectiv. Primii sunteţi voi, şi ei. Cu toţii. Vă veţi ucide, ne va corupe copilul, se va mânca cu

alţii, nu e bine. Deja a început. Îmi pare aşa de rău. Poate l-aş fi putut opri, poate l-aş fi sfătuit să mai reflecteze... există întotdeauna o a doua opţiune.

- Ai transpirat, te rog linişte-te. Te implor, copilul este bine. Şi eu sunt bine, iar tu ai trecut de ce era mai greu. Nu există deocamdată un complot recunoscut oficial. În lume totul e calm. Am urmărit la ştiri. Doar morţile colaterale unei existenţe aşa ample. Ici-colo câte un mort. Se mai ucid între ei, dar nu cred să fie planul cuiva.

- Ba da, şi-a infiltrat oamenii în toate zonele. Sigur el este răspunzător pentru toate inflamaţiile sociale.. Cu ideile lui despre purificarea prin suferinţă şi depăşirea instinctului de conservare. Îmi pare atât de rău că l-am crezut un mare îndrumător, un idol, dar am fost atât de gol până să-l întâlnesc. M-a vrăjit talentul lui oratoric, puterea de convingere şi carisma pe care o poartă în spatele cuielor. Ştiu că a avut şi el o viaţă normală, o familie şi tot angrenajul aferent. Apoi au apărut cuiele şi carisma. Nu cred că a avut dreptate atunci când a zis că ori urcăm suferinţa la rang de fericire, ori acceptăm totul aşa cum ne-a fost explicat de mici şi ne sinucidem în pragul vârstei de optsprezece ani. Sună foarte trist, am înţeles de la el ce înseamnă cicatrizarea inimii. Dar sufletele au fost vii, s-au bucurat, au iubit şi au tresăltat de

exaltare, cel puţin pentru o perioadă. Unde sunt acum ruine, cândva au fost temple. Pe tot ce este dărâmat acum se caţără şi prind puteri sentimentele purtătoare de vină şi păreri de rău. Conştiinţa, acest judecător neobosit care stă asemeni unui paznic şi ne supraveghează necontenit, trebuie alungată cât mai departe. Este spinul care stă în calea multor realizări ale noastre, este practic uşa închisă în permanenţă. Iar dincolo este libertatea. S-ar putea să funcţioneze prin ingerarea unei pastile la care tot Ottis s-a gândit. Dar nu dă rezultate decât atunci când se administrează cu o jumătate de oră înainte de săvârşirea faptei care va da naştere remuşcărilor. Conştiinţa împiedică profund actul de a alege. Uşa este deschisă, dar nu poţi pătrunde dincolo. Ăsta este motivul pentru care opreliştea trebuie înlăturată. Conştiinţa este obiectivă, nu te poţi juca ori jongla cu ea. Voi avea nevoie de crearea unui prototip de om, unul inteligent şi fără conştiinţă. În sensul unei inteligenţe artificiale, care nu comentează ori de câte ori trebuie luată o decizie. Dar totul va fi distrus în sfârşit, ne raportăm la o divinitate, nu la viaţa de aici, nu se poate să ne raportăm la ceea ce este aici, căci religiile s-au născut din mizantropia şi dezgustul oamenilor pentru cei asemenea lor.

Anita privea, năucită de bombardamentul filosofic bolborosit şi însoţit de o gestică bogată. Avea în faţa ei un Perviliu care declama livid şi plin de ace de perfuzii. Nu înţelegea nimic, toate frazele erau rodul unei minţi maladive şi întinate de prea multe substanţe ce-i invadaseră corpul în ultimele zile.

- Dragul meu, eşti bolnav. Stai liniştit, totul va fi bine. Voi fi alături de tine, voi veni să te vizitez şi mâine. Mă bucur că ţi-ai revenit, totul va reveni la normal. Ai vrut să ştii de copil, mă gândesc că vrei să-l vezi, să-l ţii în braţe... Îţi promit că atunci când va sosi timpul...

Perviliu nu mai ripostă şi se uită spre Anita. Se gândi dacă ea mai prezenta sau nu interes pentru el şi pentru planurile lui viitoare. Se uită în încăperea în care era cazat. Austeritate totală, rece şi curată, exceptând aparatul. Suportul pentru perfuzie era aşezat la capătul patului. Se mai liniştise. Pulsul şi avântul, dar şi teama îi scăzuseră. Ei nu înţelegeau, treaba lor. Pe el poate aici nu-l va găsi, era totuşi înconjurat de personal specializat.

- Da, ai dreptate, eu sunt un om bolnav ce are nevoie de îngrijire, de odihnă. Dar totuşi ai grijă de copil. Păzeşte-l, chiar şi de bunica. Nu mai este de încredere, este cu El.

- Care bunică?

- A mea. Despre ea vorbesc.

- Este decedată. Ştii că am mutat-o în săculeţul ăla cenuşiu. Bunica nu-i poate face rău.

- Ştiu despre ce vorbesc. Se foloseşte de morţi pentru a-şi atinge cauza.

- Te vei face bine, sunt sigură de eficacitatea tratamentelor moderne. Dacă vei avea încredere te vei însănătoşi. Medicii speră că nu vei rămâne cu sechele, că nu vor mai apărea halucinaţiile.

- Dar nu e numai asta.

- Se poate. Mi-au explicat şi ei, în special medicul Krucin, că bănuieşte şi o schizomanie mai veche. Poate dacă comunicam şi ne-am fi adresat unui specialist nu s-ar fi ajuns aici. Eşti bănuit şi de colegi că intenţionat ai fi vărsat lichidul din aparatul acela pe cele două, au găsit firul la tine sub birou. Dar se pare că nu se va depune plângere. Cu toate astea mă tem că acum chiar nu te vei putea întoarce acolo.

- Îmi aduc aminte de fir, de Marta şi de Dima, îmi pare rău. Şi de cei din cuşti, cum muşcau din ţesuturile şi rănile deschise. Cum fuseseră plini de noroi şi loviţi.

- Acum trebuie să plec, mă voi întoarce, nu trebuie să depui mult efort.

- Bine, dacă nu trebuie, nu depun.

Îl sărută, îi strânse puţin mâna într-a ei şi plecă. Închise uşa cu grijă, apoi se auziră timp de zece secunde tocurile pe hol. Şi atât.

Transpirase. Se atinse pe păr şi îşi aduse aminte de felul cum era tuns de mic, cu breton la acelaşi frizer an de an, pe aceeaşi scândură. Ploile erau calde pe vremea aia, avea teme multe, mai ales la istorie şi chimie. Făcea pauze de zece minute la două ore de studiu, trebuia să se concentreze mult, în special la Revoluţia Franceză şi la formarea catenelor. Avusese mari probleme în a promova cu note maxime aceste două materii. Dar totul urma o cauză nobilă, pentru a ajunge un om „de seamă“, cum îl sfătuise mama sa cu lacrimi în ochi de atâtea ori, să înveţe cât poate, chiar cu preţul unor sacrificii majore. În consecinţă, renunţase la jocurile copilăriei şi la restul. Prefera să iasă la fereastră să admire obiectele statice. Când ploua, a văzut pentru prima oară jocul celor doi. Ploaia scotea la iveală zeci de melci care începeau marşul greoi spre cine ştie ce puncte ştiute doar de ei. Aici interveneau ei în viaţa lor searbădă. Îi adunau pe toţi într-o linie de-a lungul aleii din faţa blocului. Apoi se retrăgeau încet trei paşi, închideau ochii şi se învârteau de câteva ori până erau cuprinşi de ameţeală. Cu ochii închişi, mergeau până se ciocneau de bordură. Se redresau din senzaţia de vertij. După cel mult 20 de paşi sub picioare începeau să se audă scrâşnind cochiliile tari. Erau admise la participare doar exemplarele adulte, care posedau

forţa de a se împotrivi cizmuliţelor care curând deveneau cleioase. Senzaţia era maximă. Seara bunicuţele le curăţau ghetele. În scurt timp îşi găsiseră adepţi ai acestui joc, de a cărui invenţie erau foarte mândri. În câţiva ani distracţia era practicată în tot cartierul după fiecare ploaie. Iar el se uita de la aceeaşi fereastră la masacrul ce rămânea în urmă. Acum lupta cu materii mai grele şi începuse să pună unele adevăruri sub semnul întrebării.

Anita avea dreptate. Trebuiau să discute. Si Petrov îl sfătuise să plece să se relaxeze. *Perviliule, ai nevoie de o vacanţă. Una lungă, în insule.* Care insule? Nu călătorise foarte departe nicăieri în viaţa lui, nici măcar când era mic nu agrea sentimentul de a se depărta de locurile cunoscute, lumea nouă îi crea un sentiment de incertitudine şi pericole iminente pe care nu va şti să le biruiască.

Observă pe măsuţa de lângă el nişte fructe proaspete care îi completau atmosfera de spital. Toţi aduc bolnavilor citrice. Chiar şi cei cu meningită au nevoie de multe vitamine, cresc imunitatea, corpul trebuie să devină asemeni unui samurai războinic.

Uşa se deschise brusc şi apăru domnul Ottis cu o moacă exaltată.

- Bună seara convalescentule. Văd că ţi-ai revenit. Am venit după tine. Sper că nu

ai uitat conversaţia în mijlocul căreia eram. Nu avem timp de pierdut.

- I-am zis că vei veni. Le-am zis tuturor, dar nu cred. Ştii, nu cred că Lumea se va schimba şi nici că noi o vom putea distruge măcar. Totul este deja tardiv din moment ce eu sunt părinte. Am un copil frumos şi sănătos, aşa mi-a zis Anita. Va veni cu el la mine, trebuie să mă însănătoşesc. Nu mai pot participa la planul tău şi chiar nu cred că este viabil pe termen lung. Tu nu exişti, eşti doar o proiecţie sau o plăsmuire cauzată de virusul meningitei. Sau este de vină schizomania de care crede doctorul Krucin că sufăr.

- Cred că nu eşti conştient de somptuozitatea proiectului în care suntem angrenaţi. Trebuie să dărâmăm o lume plină de ticăloşi şi tu ai chef de sucuri de fructe pe plajele însorite... Sau probabil aici îţi este moale, într-o rezervă de spital mâncând mandarine proaspete şi compoturi de casă.

- Am exagerat şi cu cele două colege…

- Mustrările astea... ţi-am explicat problema conştiinţei şi nici măcar din capul tău nu o poţi eradica. Nu ai procedat bine în ceea ce le priveşte pe cele două nenorocite. Un gest pueril şi lipsit de profunzime. Dar înţelege odată că din punct de vedere social noi doi suntem consideraţi nebuni, diletanţi şi chiar o adevărată ameninţare pentru starea de

sănătate a întregii populaţii. Gândeşte-te că orice adept nou câştigat de noi este unul pierdut pentru ei, deci o să o ţinem înainte. Am chiar o primă sarcină pentru tine de îndată ce vei ieşi de aici. Trebuie să te întorci la serviciu. Poşta e un loc minunat de a începe prezentarea alternativei pe care o oferim.

Izbăvirea prin purificare – cam ăsta ar fi sloganul. Însoţit de o imagine a unui tânăr ce zâmbeşte cu mândrie privind oraşul. Este situat undeva sus, pe un deal de unde se vede întreaga metropolă. Iar el are în mâna dreaptă un detonator. În spate flutură steagul Mişcării Mondiale Pro Colmatare care este înfipt în pământ. Există un fir care pleacă în jos spre oraş. O parte din clădiri sunt în flăcări. Mai bine s-ar vedea de la spate, ar fi mai impunător personajul dacă i s-ar observa în amănunt marele dorsal, trapezul şi chiar muşchii lombari. Gol până la brâu. Poate mesajul e transmis într-o manieră prea directă, care la început va crea multe opinii reacţionare. Ştii, este foarte uşor să critici, dar este şi mai greu să distrugi sistematic şi în totalitate vechile valori, neoferind nimic în schimb. Asta e noutatea. Noi oferim extincţia generalizată.

Perviliu se prefăcu că adoarme. Lăsă capul încet pe perna cu buline şi pironi ochii încet spre fruntea lată a lui Ottis. Acesta coborî puţin tonul conversaţiei,

explicându-i în continuare lui Perviliu ce avea de făcut când se va întoarce între cei încadraţi. Dar el era deja hotărât şi viaţa lui avea să se schimbe.

- Te rog să ieşi. Nu mai este nimic de zis. Ai devenit obositor şi eu nu mai am răbdare. Vorbim altă dată. Nu mă simt în stare să mă cert cu tine şi nici să te ascult. Îmi pare rău, dar nu cred în Mişcarea Mondială Pro Colmatare. Nici în existenţa ta nu cred. Ottis pufni într-un râs sardonic şi plesni coşul cu fructe din care se catapultară două mandarine pe perete şi apoi jos. Le ridică şi le aşeză înapoi în aceeaşi poziţie în care se aflau.

- Adică sunt o fantasmă? Sau mai curând un impostor care vrea să profite de un tânăr ce tocmai a suferit o cădere psihică?

- Nu mai contează acum. Pleacă.

- Mă voi întoarce. Ai grijă. Nu vei scăpa.

Ottis ieşi destul de îmbufnat şi cu o moacă de individ debusolat. Eşuase şi cu Perviliu. După un lung şir de încercări, după cuie bătute în cap, nimic nu îi mergea cum trebuie. Ce axiome, ce teoreme trebuia să demonstreze pentru a scăpa lumea, şi pe el inclusiv, de infuzia de rău pe care o crea omul? De ce nu vedea Perviliu că trebuia să i se alăture în această luptă? Ce avea de pierdut? Şi câte lucruri ar fi putut câştiga dacă i se alătura!

Dădu nas în nas pe hol cu o soră medicală corpolentă care nu-l băgă în seamă. Probabil devenise invizibil sau lumea o luase razna, din moment ce cuiele lui nu mai atrăgeau priviri oripilate sau măcar curioase.

Asistenta intră la Perviliu, scoase o nouă perfuzie şi înfipse acul în pielea fostului domn contabil. Apoi îi aruncă un zâmbet formal şi ieşi pe uşă. În scurt timp el adormi gândindu-se la viaţa de până atunci. Adormi chinuit de imagini contridactorii care-l încolţeau din toate părţile, precum nişte animale înfometate ce aşteptau să se întoarcă pentru a-l ataca.

Avu un vis lung şi foarte obositor, probabil rodul perfuziei cu efect tranchilizant. Nu-şi amintea începutul, ci totul se derula dintr-un anumit punct, cu maxim de detalii. Se afla undeva întins, grav bolnav, într-un stadiu terminal, căldura neprietenoasă care-i cuprinse mai întâi picioarele urca pârjolindu-i toate organele întâlnite în cale. Se pornise un asalt asupra organismului lui slăbit. Simţea că este apăsat pe piept şi că se sufocă. Aerul îi părăsea plămânii, gonit din urmă de fierbinţeala care urca încet, ameninţându-i picioarele pe care nu le mai putea controla. Urmară degetele de la mâini, care rămaseră arcuite pe suprafaţa cearşafului. Bătălia era pierdută şi punctele strategice ale organismului începeau să capituleze pe rând. Mai era puţin până avea să cadă şi ultimul bastion, acolo unde se ducea acum bătălia finală. Inima era înconjurată şi se încăpăţâna să bată din ce în ce mai rapid. Parcă îşi făcea provizii de viaţă pentru ceea ce va urma. Simţi fierbinţeala cum urcă, uscându-i cerul gurii şi apoi întreaga limbă care devenise rigidă şi de necontrolat. Era prizonier în propriul corp şi căuta un loc pe unde să iasă înainte

ca totul să explodeze. Căldura insuportabilă îl gâtuia şi-i ameţea toate simţurile, mai erau doar înţepăturile care-l făceau să simtă că încă este viu. Inima îşi aştepta sfârşitul asemeni celui mai obosit taur din cea mai sângeroasă coridă.

Dintr-o dată înţepăturile încetară, suflul napalmic trecând şi lăsând în urmă un ţinut pârjolit pe care Perviliu îl contempla de sus. Nu mai erau cuvinte, imaginile se împrăştiau în faţa ochilor ca nişte foiţe subţiri de hârtie arsă în bătaia vântului. Suflul exploziei ajunsese până unde el reuşise să se ascundă. Dar nu mai simţea căldura răutăcioasă şi pârjolitoare, ci doar gândurile cum i se prăbuşeau înainte de a se contura în totalitate. Pierdea controlul asupra tuturor simţurilor şi se îndreptă spre ultima cămăruţă rămasă intactă. Aici era linişte şi pentru moment scăpase de suflul letal. Se simţea în siguranţă, privind în jos la corpul slab care era acum era o ruină străpunsă de firele conectate la aparatele din jurul patului.

Brusc, imaginile se adunară într-una singură şi observă câţiva oameni care începură să se agite în jurul lui. Descoperi o ieşire, se ridică uşor deasupra lor lăsând în urmă corpul abandonat, care după atâta timp nu-l mai găzduia. Decedase probabil, în urma unei stări de agonie prelungită. Oamenii începură să intre şi să iasă din încăpere, mişcându-se în jurul leşului care

devenise deodată centrul atenţiei. Perviliu se simţea atât de uşor şi începuse chiar să se obişnuiască cu noua stare fizică sub care se afla de puţin timp. Nu crezuse în vreo prelungire a vieţii sub vreo altă formă.

Încercă să se aplece asupra trupului care fusese alături de el atâţia ani. Văzu faţa palidă şi ridurile aspre din jurul ochilor şi gâtului, care creau un întreg relief bogat. Mâinile aveau vene proeminente care acum îşi pierduseră din intensitatea culorii. Şi arterele îşi încetară activitatea Explozii în puncte nodale ale organismului făcuseră ca sângele să se adune în anumite locuri creând adevărate picturi sub pielea alburie. Era un Perviliu bătrân şi supt, răpus de o maladie letală care pusese stăpânire pe el cu ceva timp în urmă. Perechi de mâini vânjoase începuseră să dezbrace corpul şi să-l transporte spre baie. Sunetul pe care-l făcu când atinse materialul dur al căzii demonstra că oamenii tratează într-adevăr trupul lui ca pe un simplu obiect. Văzu moliciunea neputincioasă a mădularelor inerte ce nu încercau să se opună mâinilor ce-i frecau cu săpun pielea alburie. Oamenii pendulau furibund prin apartamentul devenit între timp neîncăpător. Erau două dudui în vârstă, cu rochii verzulii cu motive florale, de un bun gust uşor precar, care conduceau întreaga operaţiune. Mai era un bărbat care se uita la ele şi nu schiţa niciun gest de a interveni în procesul de pregătire

a mortului pentru ultima sa reprezentaţie. Va fi în centrul atenţiei, deci trebuie aranjat cum se cuvine. Tabloul era completat de o fetiţă care plângea în sufragerie. Fusese izolată deoarece nu avea voie să participe. Era un „joc” al adulţilor unde copiii nu-şi aveau locul. Aşa că în cele din urmă aceasta fusese trimisă la o vecină, în ciuda împotrivirilor insistente. Nu recunoştea apartamentul şi nici pe fetiţă sau cine erau capii care conduceau întregul bun mers al operaţiunii.

Oamenii se înmulţiră când îşi făcură apariţia încă două femei şi trei bărbaţi. Brusc, începură să penduleze între dormitor şi baie, având în mână tot felul de haine noi care păreau pregătite pentru astfel de evenimente. Aduseră un costum negru, o cămaşă albă şi o pereche de pantofi marca „Sweiss T.”

Una din doamnele cu rochie floralã scoase dintr-o pungă o pereche de chiloţi bărbăteşti şi o pereche de ciorapi negri. Rupse în prealabil eticheta, apoi aşeză chiloţii alături de ciorapi şi de costum. O bătrână veni cu o sfoară, prinse capul care îşi tot bălăngănea maxilarul şi îi aşeză frumos mâinile. Era curios, pentru că realiza acum că toţi cei prezenţi erau rudele lui, dar nu îşi amintea numele lor şi nici poziţia exactă în cadrul ierarhiei familiei. Masa fu pregătită şi corpul care deja devenise livid fu aşezat asemeni unui

cozonac în forma coşciugului proaspăt adus, a cărui culoare imita lemnul scump, decorat şi de o fâşie subţire metalică de care se prindeau două mânere nichelate cu încrustaţii florale. Bătrânele şuşoteau, arătând cu degetul spre trupul lui. La fel şi ceilalţi. Perviliu conchise că ajunge şi că trebuie să-şi vadă de drum, aşa că ieşi prin geamul de la bucătărie. Escaladă cu uşurinţă balustrada şi ajunse jos în stradă. Părea cât se poate de real şi viu, ceea ce i se părea destul de ciudat. Afară se trezi faţă în faţă cu un bărbat într-o uniformă crem deschis, cu o ţinută ce impunea respect şi care îi făcu semn să-l urmeze. Însemna că este vizibil, nu doar materializarea fantomei individului proaspăt decedat. În aceste condiţii nu-şi dădea seama ce atitudine ar fi mai potrivită. Niciodată nu avusese încredere în oamenii necunoscuţi, dar acum nu mai avea nimic de pierdut, aşa că îi fixă paşii şi îl urmă pe individul misterios. Merseră până în parcare unde bărbatul se opri în faţa unei maşini luxoase, fără număr de înmatriculare. Nu-şi dădea seama ce marcă este, culoarea şi forma i se păreau necunoscute. Chiar roţile păreau să aibă dimetrul mai mare decât al maşinilor obişnuite. Un nou semn prin care era poftit să ocupe locul din spate dreapta. Se conformă, deşi nu ştia unde avea să ajungă şi nici cine este companionul lui. Alţi

oameni nu se perindau pe stradă şi nici alte autovehicule. Dar cum ce se întâmpla îi depăşea înţelegerea, înaintă spre maşină şi se aşeză exact în spatele şoferului. Era despărţit de el printr-un geam gros şi închis la culoare. Tapiţeria maşinii părea nouă, de fapt tot interiorul lucea de parcă ar fi fost la prima cursă. Ştia de Charon, Hades, Acheron şi chiar Nox. Probabil se îndreaptă către un punct. Nu contează că eşti milionar sau sărac, director sau simplu funcţionar, viu sau mort, întotdeauna ai nevoie de o perspectivă. Maşina se deplasa cu o viteză ameţitoare, străbătând oraşul care părea pustiu şi golit de viaţă. După câteva minute însă nu mai recunoştea împrejurimile, decorul devenind destul de anost şi repetitiv: mai întâi arbori disparaţi , apoi păduri. Intersectară alte drumuri pietruite, apoi trecură pe lângă clădiri dărăpănate ce păreau părăsite. Merseră mult, îi era somn, probabil datorită mirosului din interiorul maşinii. Încercă să bată în geamul din faţă, dar şoferul nu schiţă vreun gest prin care să confirme cumva faptul că disperarea lui a fost observată, apoi se resemnă. Peste câteva minute maşina reduse viteza şi decorul deveni brusc altul. Începea un drum pavat cu piatră, împrejmuit de un gard înalt de sârmă. Era răpit, asta era acum o certitudine. Viteza constantă şi relativ redusă îi ofereau posibilitatea de a prinde

fiecare detaliu al drumului. Gardul îşi schimbă forma şi înălţimea, apărură undeva chiar nişte construcţii stranii, moderne, aliniate de o parte şi de alta a drumului. Nimic însă din care să rezulte prezenţa fiinţelor umane. Pe măsură ce înainta edificiile care respectau aceeaşi formă şi arhitectură deveneau mai multe şi mai înghesuite. În depărtare se vedea o barieră de culoare roşie, chiar în mijlocul drumului. Probabil era acţionată mecanic, deoarece nu se vedea nicio persoană în uniformă. El ştia că acolo unde este o barieră este şi un om. Aici nu era. Poate că avea senzor de mişcare.

Dar la câţiva metri văzu că şoferul opreşte şi acţionează un buton din bord, care se aprinsese deja.

- Am ajuns? Unde suntem? Nu mi-aţi zis nimic de când ne-am văzut. Unde mergem şi unde ne aflăm faţă de oraşul de unde am pornit? Perviliu bătea în geam pentru a fi observat de şofer. Din nou nu primi răspuns. Nu era niciun om, niciun semn distinctiv care să ofere locului respectiv vreo identitate.

Şoferul coborî din maşină şi-i deschise portiera. Perviliu privea clădirea ce răsărise din pământ şi care îşi pierdea vârfurile între norii nemişcaţi, ca desprinşi dintr-un decor de film prost de la sfârşitul deceniului trecut. Nu era un zid, era ceva somptuos, înalt şi care se întindea cât

vedea cu ochii. Forma conică şi înălţimea deosebită făceau ca vârful să nu poată fi văzut din punctul în care se afla el acum. Materialul din care era construit părea un aliaj metalic care-l făcea să reflecte lumina soarelui, astfel că Perviliu începu să lăcrimeze abundent şi fu nevoit să plece ochii. În faţa lui era intrarea. O uşă înaltă, cam de cinci ori înălţimea lui, confecţionată din alt material, cu tot felul de irizaţii roşii şi care părea să aibă în spatele ei o sursă de lumină care-şi schimbă în permanenţă culoarea. Se apropie încet şi întinse mâna pentru a atinge suprafaţa roşiatică. Pe măsură ce se apropia dădea tot mai mult impresia de substanţă gelatinoasă pe punctul de a fierbe. Înainte să o atingă, se auzi un zgomot electric şi uşa începu să se coboare asemeni porţilor castelelor. Se lăsa progresiv, aproape insesizabil, coborând cu o lentoare care-l făcea să devină din ce în ce mai curios, mai ales că nu se auzea niciun fel de sunet din interior. Se dădu mai în spate pentru a privi încă o dată clădirea în ansamblu. Căută cu privirea o formă de geam sau ceva asemănător şi nu descoperi nimic. Materialul metalic avea din loc în loc nişte bare ieşite în relief. Deodată mişcarea se acceleră, viteza crescândă îl făcu să se dea înapoi câţiva paşi pentru a nu fi strivit. Când ajunse aproape de pământ se opri pentru a nu se trânti violent, iar dinăuntru îşi făcu apariţia o siluetă feminină. O

domnişoară slăbuţă, cu zâmbetul pe buze care îi făcea semn să intre, plecând în acelaşi timp capul în semn de salut pentru şofer. Tânăra era îmbrăcată într-un combinezon portocaliu cu dungi albe, cu părul strâns în coc, iar la piept purta un lănţişor auriu de care era prins un medalion, reprezentând probabil o siglă sau ceva asemănător. Chipul blând cu trăsături regulate îi dădea încredere şi îl făcea să înainteze, trecând pragul fără prea mari emoţii, deşi încă se credea victima unei răpiri. Simţi cum în spatele lui uşa se închide, apoi braţul gingaş al femeii cum îi cuprinde spatele şi îl conduce înainte, pe un hol luminos, decorat cu tot felul de motive geometrice, mai ales cu simbolul de pe medalion. Se deschise o uşă şi intrară într-o sală enormă. Rămase uimit de imensitatea spaţiului şi complexitatea arhitecturii. Tavanul era decorat avangardist, iar pe părţile laterale erau scări care duceau spre etajele superioare.

- Vă rog să poftiţi. Şi o altă uşă se deschise comandată parcă de vocea ei.

- La intrare veţi avea de completat un formular pe care îl semnaţi în josul paginii. Dacă aveţi neclarităţi vă rog să consultaţi un reprezentant al nostru. Îl recunoaşteţi după ecusonul albastru şi culoarea închisă a uniformei. Ei sunt responsabili pe probleme de adaptare şi oferă informaţii necesare acomodării noilor veniţi. Sunt

plasaţi mai peste tot în clădire, în punctele nevralgice, şi cel puţin unul pe fiecare etaj trebuie să fie prezent în orice moment. Ecusonul albastru, fiţi atent.

- Am înţeles. Albastru. Plasaţi la fiecare etaj. Puncte nevralgice.

- Întocmai. Să revenim. După ce completaţi şi bifaţi toate opţiunile, vă rog să vă înapoiaţi pentru a-mi preda formularul, deoarece trebuie adus personal şi constatate eventualele neregularităţi. Biroul meu este în aripa 3, sector B. Uitaţi indicatoarele. Aveţi jumătate de oră la dispoziţie. Timpul mediu de completare este de 15 minute, deci nu cred că veţi întâmpina probleme. Apoi vi se va da următorul formular, care vă face membru permanent al organizaţiei noastre. Deja în acest timp veţi fi familiarizat atât cu scopul dumneavoastră aici, cât şi cu al nostru. Vor fi într-adevăr şi nişte teste pe care va trebui să le susţineţi, procentul de promovare a crescut în ultimul timp, deci sper că nu vor exista probleme. Şi chiar dacă nu reuşiţi, mai există o şansă. Sper să nu fie nevoie la dumneavoastră. Dacă totuşi se întâmplă, vă prezentaţi la mine pentru a vă îndruma spre o altă sală. Se află în partea de vest a clădirii şi vă voi conduce dacă este cazul.

Toate aceste hârtii nu-l speriau deloc, aşa că întinse mâna şi luă cererea. O examină câteva secunde apoi se îndreptă spre o măsuţă unde mai erau doi indivizi ce

completau cu sârg nişte hârtii asemănătoare. Păreau foarte serioşi şi aveau haine de doc, iar în picioare cizme de cauciuc. Antetul era scris într-o limbă pe care nu o cunoştea, erau caractere stranii, deşi restul paginii era lizibil. Perviliu vru să se aşeze, dar brusc simţi nevoia de aer. Trebuia să iasă. Aer. Aici nu era aer. Cum de nu-şi dăduse seama când intrase?

Aruncă hârtia şi se uită împrejur. Avea nevoie să ajungă afară, acolo unde-l lăsase maşina. Dar cine era şoferul? Simţea că îl părăsesc puterile datorită lipsei de oxigen, aşa cum păţise la poştă. Va leşina şi-l vor batjocori.

- Vreau să ies. Nu pot. Mă sufoc. Cine sunteţi? M-aţi răpit şi acum vă bateţi joc.

- Vă rog frumos, nu vă agitaţi. Pentru a ieşi trebuie completată o cerere de părăsire a clădirii. Şi aşteptată rezoluţia. Precizaţi clar motivele ce v-au împins să luaţi această decizie, deoarece totul este definitiv şi nu vi se mai garantează admiterea. Doar dacă cererea este întemeiată şi nu se pot rezolva cauzele care au dus la luarea deciziei, se poate obţine o cheie specială, de unică folosinţă şi personalizată, care vă permite accesul în exteriorul clădirii.

- Mă sufoc. Trebuie să ies. Ăsta este motivul. Nu pot completa cererea.

- Este o stare tranzitorie prin care treceţi, dar nu vă alarmaţi. Într-adevăr aici

nu există oxigen, dar nici nu aveţi nevoie, nu vă veţi sufoca. Aţi rămas legat de ceva din existenţa anterioară, iar scindarea nu s-a efectuat probabil în conformitate cu noile standarde. Responsabilii vor fi traşi la răspundere pentru disconfortul pe care îl simţiţi. Nu aţi fost pregătit înainte şi trebuia să mai parcurgeţi un test înainte de a intra. Presupun că nu aţi fost îndrumat spre clădirea portocalie. Era înainte de a ajunge aici, pe dreapta, în faţa grădinii aceleia unde se află heleşteul plin cu broscuţe *Xenopus Laevis* şi nuferi galbeni. Acolo sunt multe plante, pare că este aer din belşug. Măcar câteva ore trebuia să vă acomodaţi şi să vi se expună parametrii de funcţionare al sistemului nostru.

Perviliu privi spre cei doi bărbaţi corpolenţi care îl susţineau. Se opri din încercarea disperată de a respira şi nu se întâmplă absolut nimic. Unul din ei scoase din buzunar un dispozitiv mic, cu antenă şi multe butoane la care începu să comunice într-un dialect ciudat, mai mult o înşiruire de consoane *Krim lrdm prs* păreau să se repete pe un ton din ce în ce mai alert. Apoi închise dispozitivul şi-l introduse în buzunar.

- Imediat veţi fi preluat.

O femeie înaltă apăru într-o ţinută mai mult decât impecabilă. Era impunătoare, atât prin statură cât şi prin perfecţiunea trăsăturilor şi a corpului. Se aplecă asupra

lui astfel încât Perviliu simţi mirosul puternic de lavandă emanat de corpul ei. Uniforma îi lăsă impresia că are de a face cu o funcţionară de rang înalt.

- Domnişoara care v-a introdus a greşit. Colegul meu, domnul Ottis, a avut dreptate. Vom lua măsuri pentru a nu se mai întâmpla pe viitor. Îmi pare rău. Trebuia să vă prezinte condiţiile existente şi să semnaţi şi o cerere de adeziune înainte de a intra.

Perviliu rămase uimit. Se uită în jur şi spre cel al cărui nume fusese pronunţat. Într-adevăr era el, însă avea faţa curată şi fără vreo „îmbunătăţire", era proaspăt bărbierit, iar pieptănătura clasică îi dădea un aer distins. Îi zâmbea cu subînţeles. Era clar captiv. Se uită în sus, dar nu era nicio posibilitate de scăpare. Tavanul era o boltă imensă pe care trona blazonul întâlnit peste tot. Pereţii albi şi fără geamuri îl înspăimântară puţin, dar îşi dădu seama că este aceeaşi senzaţie de claustrofobie pe care o mai încercase. Se uită pentru a depista posibile surse de lumină artificială, dar nu observă niciun bec ori neon.

- Nu ştiu despre ce vorbiţi şi nici măcar pentru ce am ajuns aici. Nu ştiu de unde am plecat şi al cui era cadavrul pe care l-am părăsit. Era lume multă acolo şi o fetiţă care mi se părea că mă fixează, iar pe urmă a început să plângă. După ce am ieşit am fost preluat de maşina care m-a adus

aici, unde nu există aer şi lumină. Iar acum şi el...

- Ştiu ce s-a întâmplat. Vă rog să mă urmaţi în biroul meu pentru a vă explica totul. Nu va dura mult. Tocurile înalte ale femeii loveau cadenţat podeaua placată cu marmură. Urcară un etaj unde în capătul holului se afla o uşă capitonată pe care scria în caractere aurite: *Şef Pregătire.* Lui Perviliu i se păru o denumire ambiguă, care nu-i elucida măcar una din dilemele pe care le avea începând de dimineaţă.

Biroul în care intră îl uimi prin frumuseţea şi simplitatea stilului, dar şi prin răceala datorată marmurei ce îmbrăca pereţii şi tavanul. Piesele de mobilier erau simple şi elegante, mai precis un birou imens şi două fotolii. Fără rafturi de dosare sau alte hârtii. Pe perete se afla un monitor oval pe care Perviliu nu îl remarcase la intrare.

- Într-adevăr segregarea nu s-a încheiat. Până acum nu mai trebuia să vă amintiţi nimic din existenţa anterioară. Este o eroare faptul că sunteţi aici alături de noi, asta în condiţiile în care vă amintiţi detalii din fosta formă materială. În cazul dumneavoastră trebuia parcurs un drum iniţiatic pentru a vă obişnui cu noua stare, un fel de pregătire care v-ar fi scutit de neplăcerile prin care aţi trecut. Pentru asta există cealaltă clădire, unde condiţiile de mediu le simulează în totalitate pe cele

cunoscut şi cu care aţi fost obişnuit. Aer şi lumină naturală, succesiune zi-noapte, tot ce ştiaţi despre lume există acolo. Am fişa dumneavoastră aici. Şi arătă spre monitorul din perete. Este stocat totul în format electronic. Text, audio şi video. Datele ne sunt trimise de la Centru, dar probabil de data asta au trimis altă fişă, se mai întâmplă câteodată în perioade aglomerate. Oricum vom raporta cazul acesta, se vor lua măsuri drastice. Ceea ce aveţi de făcut de acum înainte depinde numai de dumneavoastră. Puteţi opta pentru a rămâne sau a urma un program pregătitor. Sau vă putem trimite înapoi cu o altă identitate. Trei variante concrete. Vă pot lăsa timpul necesar pentru alegerea uneia dintre cele trei opţiuni. Veţi găsi totul în contractele care sunt destul de clare şi însoţite de broşuri consistente ce prezintă avantajele şi dezavantajele celor trei alegeri.

- Vă rog, cod 2216723. Din telefon se auzea o voce piţigăiată care rostea nişte indicative stranii. Curând îşi făcu apariţia în încăpere o femeie având în mână un biblioraft gros.

Perviliu întinse mâna. Înăuntru erau trei dosare ce aveau fiecare înscris câte un număr cu multe cifre. Scrisul auriu era urmat de o ştampilă şi un fel de semnătură în relief.

- Aveţi aici tot ce este necesar. Le puteţi studia în linişte. Eu vă voi lăsa acum. Tot ceea ce veţi face este să apăsaţi pe acest buton şi eu mă voi întoarce. Datoria mea este să vă informez că decizia pe care o luaţi este irevocabilă, deci după aplicarea semnăturii orice schimbare în alegerea făcută este imposibilă. De aceea vă sfătuiesc să reflectaţi foarte serios înainte de luarea hotărârii. Au fost cazuri în care persoana în cauză a depăşit timpul limită, în acest caz decizia luându-se de calculator, conform profilului psihologic existent în baza noastră de date. De multe ori această hotărâre este mult mai potrivită pentru viitorului individului decât propria opţiune. Pe monitorul din încăpere începuseră să apară diverse date şi fotografii, toate legate de existenţa lui. Instantanee combinate, din perioade distincte ale vieţii. Începu să-şi rememoreze toate experienţele trăite, aproape la intensitatea de atunci. Pozele se succedau pe monitor nu neapărat în ordine cronologică, dar într-una care îi completa întregul tablou al existenţei. Imaginile erau însoţite de texte scrise cu caractere ciudate, care punctau schimbările survenite în viaţa lui şi care prezentau detalii din anii trăiţi.

- De unde aveţi toate informaţiile? Nimeni nu s-a ocupat de mine până acum aşa în detaliu. Nimeni nu m-a studiat, nu m-a cunoscut. Văd că-mi ştiţi şi pasiunea

pentru fluturi, pe care am avut-o până în clasa a treia. Apoi pasiunea ascunsă pentru Ema şi mai apoi Nadina…

- Sunt oameni special pregătiţi pentru colectarea de informaţii despre subiecţii care ajung la noi. Atenţia pentru detaliu este primordială. Numai aşa am reuşit să creăm acest tip de societate, superioară celei de unde veniţi. De aceea aţi şi fost repartizat la noi. Din fişa pe care o avem reiese că aţi fost un exemplu pozitiv la locul de muncă, până când aţi suferit o boală gravă care v-a afectat profund viaţa de familie şi cea profesională. Structura mediului pe care îl veţi întâlni la noi însă este superioară sistemului poştal, aici nu sunt admise greşelile, hârtiile nu se pierd, totul este gestionat după cele mai înalte standarde. Concurenţa este mult în urmă, de aceea va trebui să semnaţi un contract de exclusivitate. Este o onoare reciprocă să colaborăm. Avantajele sunt de partea ambelor părţi, mai ales pentru dumneavoastră, prin faptul că aţi fost ales să fiţi membru al acestei societăţi de tip nou care vă recunoaşte meritele şi vă încurajează ideile progresiste. La noi nu există răsplată pecuniară pentru efortul depus, deoarece am exterminat dorinţa pentru posesiunea de bunuri materiale. Suntem aproximativ egali ca intelect, nu există diferenţe majore de opinii, societatea noastră nu mai are nevoie de progres deoarece se consideră deja atins nivelul optim după care începe declinul. Mai avem

destul de lucrat la partea dezvoltării fizice pentru a atinge maximul oferit de corpul nostru. În acest sens, în prima parte a acomodării veţi avea de petrecut ore întregi în sala de forţă sau în bazinul de înot care este deschis seara. Am eliminat dependenţa de aer. Apoi am eliminat şi plămânii. Sunt extirpaţi printr-o metodă mecanică, nu se utilizează personal uman, ci doar un aparat. Tot procedeul durează 30 de minute iar convalescenţa este de aproximativ trei ore. Se lucrează în prezent la o tehnică de înlăturare a sistemului digestiv şi pe viitor al întregului aparat reproducător pentru că sunt considerate tributare vechilor orânduiri. Vă veţi obişnui repede cu programul, care, deşi la început vi se va părea impus, îl veţi considera pe parcurs din ce în ce mai normal, pentru că organismul îl va adopta în foarte scurt timp. Această acomodare extrem de rapidă este rezultatul unei munci îndelungate, însă rezultatele extrem de satisfăcătoare demonstrează că nu s-a investit degeaba, că această simbioză este combinaţia perfectă a odihnei cu recreerea, ceea ce va face ca organismul să lucreze la maxim fără disconfort şi oboseală. Munca va putea fi efectuată şapte zile din şapte cu ajutorul acestui ritm de viaţă performant. Veţi avea de efectuat sarcini şi de adus îmbunătăţiri. Poate nu radicale, pentru că v-am zis deja că stadiul atins pe toate nivelurile de dezvoltare este mai mult decât mulţumitor.

- Nu e nevoie să-mi lăsaţi timp de gândire, ştiu răspunsul. Mi-am amintit, am de terminat nişte lucrări, sunt angrenat în proiecte ample, nefinalizate.

- Consider că faceţi o alegere mai mult decât nefondată. Sursele pe care le deţinem consideră că procesul de reabilitare a dumneavoastră se poate efectua doar aici. Acolo nu veţi obţine nimic, sunteţi pe o axă descendentă în toate graficele ce măsoară orice este cuantificabil în viaţa dumneavoastră.

- Mi-aţi promis o nouă identitate.

- Da, vă oferim o posibilitate, o schimbare, deviem puţin cursul vieţii.

În cazul dumneavoastră o identitate nouă nu se poate. Şi vă rog nu puneţi întrebări. Sunteţi culpabil, nu vă putem investi cu o nouă personalitate. Nu vă pot da detalii, este o problemă la dosar.

- Nu înţeleg.

- Ştiu. Dar trebuie să acceptaţi situaţia. Rasa dumneavoastră se adaptează, se obişnuieşte cu totul. Perspectiva ei este să fie undeva. Nu contează condiţiile, doar ca fiecare membru să se afle într-un loc şi să aibă apartenenţă la ceva.

- Da, oricare ar fi condiţiile, vreau să mă întorc.

- Bine, semnaţi în josul paginii pe dosarul numărul 3.

Nu ştia cât timp trecuse, dar fructele de pe masă îşi schimbaseră culoarea. Perfuzia nu mai era aceeaşi, se prelingea un lichid mov prin furtunul subţire. Nu avusese niciodată încredere în culoarea asta, aşa că îşi scoase furtunul din vena care explodă, împroşcând sângele închis peste cearşaf. Dâra de sânge transformă lenjeria într-o pictură modernă al cărui autor era. Negăsind altceva la îndemână îşi dădu jos bluza şi acoperi locul. Viaţa lui nu era ceea ce trebuia şi nu mai înţelegea absolut nimic. Trebuia să iasă de aici. Deja perfuziile îşi făcuseră probabil efectul, din moment ce nu mai ştia foarte bine ce se întâmplase şi cât timp trecuse. Încercă să se ridice, dar parcă fu răpus imediat de nişte chingi invizibile. Corpul era atât de greu de urnit, de parcă ar fi fost ţintuit la pat săptămâni întregi. Poate chiar se întâmplase acest lucru, muşchii nu-l mai ascultau aproape deloc. Mai încercă, de această dată cu precauţie şi nu cu mari aşteptări. Se ridică în picioare şi înainte de a face vreun pas, aşteptă. Îşi putea menţine echilibrul cu greu, de parcă i-ar fi apăsat pe picioare un trup mult prea greu. Încercă să rămână în această poziţie, dar tremura şi

simţea o arsură cumplită în muşchii abdominali şi în zona lombară. Rămase în cumpănă, întrebându-se dacă mai putea face un pas până la perete sau se va prăbuşi înapoi pe pat. Alese varianta mai dificilă şi încercă să înainteze. Peretele era aproape aşa încât întinse mâinile pentru a se sprijini. Se prelinse uşor şi mânji zidul cu sângele ce încă nu se coagulase. O greaţă îi străpunse viscerele şi după câteva icnete o spumă caldă îi invadă gura. Scuipă lichidul verzui a cărui consistenţă şi conţinut erau incerte. Ce se adăpostea acum în stomacul lui? Cu ce era alimentat de ticăloşii care-l aduseseră în starea asta precară? Ce substanţe psihotrope folosiseră pentru a-l transforma într-o fiinţă neputincioasă? Probabil era implicat şi Ottis, şi Anita. TOŢI erau împotriva lui. Toţi reprezentau o ameninţare pe care nu ştia cum o va putea învinge. Pentru început va trebui să evadeze.

Se târî lângă uşă şi o deschise uşor. Pe hol nu se zărea nimic. Era lung şi plin de neoane pâlpâitoare care emiteau un zgomot sinistru. De departe se auzeau două voci de femei ce se hlizeau chicotind. Nu va putea ajunge până la capătul coridorului fără să fie observat. Închise uşa şi îşi propti capul de peretele mânjit. Era transpirat, obosit şi fără mari speranţe de a scăpa. Rămase aşa gândindu-se la posibile moduri mai mult sau mai puţin riscante de a ieşi. Ce era

substanţa mov care i se administra şi de unde această moleşeală? Se trase mai spre perete pentru a asculta tot ce se întâmplă dincolo. Chicotele se transformaseră într-o discuţie mai serioasă, chiar în contradictoriu după tonul ridicat al vocii. Atmosfera se precipita drastic, se auzeau chiar injurii rostite pe tonalităţi dure şi pline de ură. Apoi urmă o pauză şi în discuţie îşi făcu apariţia o voce masculină. Tonalitatea era aceeaşi cu a lui Ottis. Rămase paralizat şi involuntar începu să urle. Urla cu o voce pe care nici el nu o auzise până acum, cu mâinile astupându-şi urechile. Zgomotul asurzitor făcu ca în câteva clipe să apară cele două asistente, care la început rămaseră în uşă cu gura căscată la priveliştea morbidă din interior, dar odată depăşit momentul de consternare intrară să-l imobilizeze. În uşă apăru şi medicul, a cărui figură îl convinse de complotul care tocmai se desfăşura împotriva lui. Erau exact trăsăturile lui Ottis, cu excepţia cuielor, iar părul era acum grizonat. Semăna cu cel din vis, cel cu uniforma verde. Halatul îl prindea foarte bine şi ochelarii cu ramă neagră îi amintiră de Petrov şi de stiloul şi iscălitura lui complicată. Ottis stătea rezemat de tocul uşii şi arăta mustrător cu degetul. Zâmbetul sarcastic îl îngrozi, la fel şi acul unei injecţii care se pregătea să se năpustească din seringa unei a treia

asistente ce îmbogăţi peisajul la auzul rumorii din salon. Lichidul din seringă era asemănător la culoare celui din perfuzie, ştia că dacă îi va perfora pielea cortina se va ridica din nou şi piesa în care nici măcar el nu mai înţelegea cine sau ce este personajul principal şi ce se joacă pe scenă, va continua. Trebuia să ia o decizie rapidă. Nu avea cum să riposteze, nu avea unde să se retragă, aşa că întinse ambele mâini. Trebuia să se menţină pe câmpul de luptă de aici.

Membrele tremurânde îi fură prinse ca-n nişte cătigi iar acul îşi făcu datoria. De data asta fu doar întuneric.

II

ZIUA 1

A trecut ceva timp... Dar acum am schimbat decorul. Au zis că am suferit profund. Aşa s-au exprimat şi probabil au dreptate. Dar nu sunt absolut siguri de diagnostic. Deocamdată sunt în „teste”. Dincolo, ceilalţi s-au înşelat în privinţa lui *Streptococus Pneumoniae* şi a lui *Neisseria Meningitidis*. Nu ei au fost răspunzători. Ăsta este şi motivul pentru care am ajuns aici însoţit de o fişă, transportat într-o maşină albă cu sirenă. M-au repartizat într-o cameră, singur. Cineva mi-a adus pijamale, câteva maieuri, cinci perechi de ciorapi şi cinci de chiloţi. Papuci de casă. Cam atât. Au zis că au fost trimise de soţie. Şi că ea va veni să mă vadă. Apoi mi-au zâmbit şi m-au încurajat că o să mă acomodez. Este în interesul meu şi al tuturora.

Mâine voi fi intervievat. Vor să stabilească concret. Să demareze procedurile.

Totuşi, mi s-au atribuit câteva diagnostice prezumtive. Nefiind vorba de meningită, şi-au dat cu părerea: nevroză

obsesională combinată cu narcolepsie, poate schizomanie dezvoltată pe fundal anxios.

Acum scriu. Au zis că e bine. Mă ajută dacă-mi aştern gândurile pe un caiet. Ei mi l-au dat. Copertă groasă şi o sută de pagini. Mă simt ciudat, asemeni unui adolescent. N-am scris demult ceva despre mine şi nici despre ceilalţi. Pe vremuri am trimis nişte scrisori. Şi cam atât. Restul a fost la şcoală. M-am gândit la multe în ultima perioadă, care a fost destul de agitată. Mi-au zis să fie ca un jurnal. Să-mi mărturisesc mie totul. Îmi vine deocamdată greu să mă exprim în fraze complexe. Şi nu ştiu dacă trebuie să spun tot. Tot ce gândesc. Dar prin exerciţiu sper să reuşesc. Ei doi par oameni buni, cumsecade. Dincolo era mai rău. Nu m-am uitat la numele lor, deşi erau scrise pe ecuson. Ea avea ochii verzi şi părul blond. El nu avea deloc păr. Dar părea blajin şi inspira respect.

Ea era frumoasă. Avea mâinile fine şi un lănţişor la gât.

În cameră sunt singur ca la un hotel. Dar mult mai curat şi alb. Încă nu m-au „triat”. Cert e că mi-au dat două pastile din prima zi. Pentru început e bine. Am un pat şi măsuţa pe care scriu acum. Şi cameră de baie, simplă şi eficientă. Chiar că e ca la hotel. Probabil Anita o fi plătit. Mă voi culca. Îmi este somn de la pastile. Sunt

eficiente. Una roz şi una mov. Am încredere în ele.

ZIUA 2

Doctoriţa nu mai purta lănţişorul şi avea părul prins în coc. Gâtul ei este curat, fără riduri. Arată mult mai bine decât Anita. Nici unul din ei nu avea azi ecuson, dar s-au prezentat. El este doctorul Paolo, iar ea are un nume ciudat. N-am reţinut. Am mâncat la cantină şi am văzut restul pacienţilor, doar seria mea. Eu sunt în prima tranşă. M-a trezit o asistentă subţirică cu un ecuson mare. Marta este numele ei, este destul de lălâie, iar picioarele îi sunt un pic crăcănate. Dar s-a purtat frumos şi m-a însoţit până la masă. Ceilalţi mă priveau ciudat pentru că sunt nou. Unii dintre ei sunt chiar nebuni. Le curge din gură mâncarea şi râd neîncetat.

Nu credeam că aici voi bea suc de fructe. Dincolo ni se servea doar ceai de o culoare incertă. Din păcate nu am ieşit afară. Interviul a durat mult timp, chiar m-a obosit. Au vrut să ştie destule: vârsta, ocupaţia, originea etnică, religia, dacă am luat droguri sau alte substanţe psihotrope precum şi dacă cunosc motivul prezenţei mele acolo. Au urmat alte întrebări despre tratamentele medicamentoase pe care le-am urmat, dacă am suferit operaţii şi dacă da unde, apoi au notat în fişe. Mai

aveau ei nişte date despre mine într-un dosar, pentru că i-am văzut verificând şi dând din cap afirmativ. Mă încearcă, probabil treaba merge bine, nu par impacientaţi în legătură cu soarta mea. De mâine voi sta într-un salon cu alţi pacienţi. Voi mânca şi voi dormi cu ei. Sunt curios şi mă gândesc cine sunt. Azi este ultima zi în care stau în camera asta. M-au încurajat în continuare să scriu ceea ce mi se pare interesant. Să fac un fel de exerciţii, să povestesc.

ZILELE 3, 4, 5

Am fost mutat într-un salon unde suntem patru. Paturile sunt aşezate câte două pe o parte. Sunt şi măsuţe. I-am cunoscut pe cei trei. Şi ei sunt relativ noi. Nu sunt violenţi, nu fac prostii. Ăsta e motivul pentru care m-au băgat aici. Că nu se încuie uşa, e linişte, exact ca la hotel. Pavilionul A este cu oameni de treabă. B-ul este cu cei tăcuţi rău, legume adică. Ei sunt transportaţi la masă în cărucioare şi doar bâiguie, apoi înghit chestii pasate. O parte le cade din gură. Unii nu mestecă decât parţial şi se înecă sau vomită. Li se spune „copiii”. Au probleme neurologice şi sunt foarte sedaţi. Dar toţi din B sunt paşnici, deci vor fi vecini cumsecade.

Pavilioanele C şi D sunt sus şi acolo nu mai e ca la hotel. Mi-au zis colegii. Au

povestit. Acolo au fost pe vremuri şocurile electrice şi alte metode radicale, aproape de tortură. Încă se zice că au mai rămas urme în pereţi în locurile unde se agăţau lanţurile groase. Acum li se administrează doar pilule şi injecţii, dar e suficient. De acolo se zice că s-ar auzi urlete şi gemete. E cam ca-ntr-un iad probabil, şi este sigur că dacă ajungi acolo vei avea altă viziune asupra vieţii. Mi-au povestit cu ochii îngroziţi. Nu cred să fi minţit.

Am ieşit afară şi am văzut parcul şi exteriorul clădirii. E frumoasă, în formă de L. Unde se termină zidul începe drumul spre mare. În faţă este parcul cu bănci şi arbori toaletaţi. Al doilea etaj are zăbrele. În formă de X. Am văzut chiar două capete în dreptul unui geam. Plimbarea a durat puţin, nu am apucat să văd marea.

M-au întrebat doctorii despre copilărie şi dacă în prezent sunt trist. Au insistat să le povestesc despre părinţi. Le-am zis că nu am avut mari probleme în copilărie. Ei au insistat. Le-am zis să-mi propună anumite subiecte şi le voi răspunde. Mi-au cerut un lucru bun şi un lucru rău. Le-am istorisit despre macaraua roşie şi despre melci.

Ei au notat, eu am gesticulat. Le-a plăcut că vorbeam cu ardoare.

Apoi au abordat tema statutului meu marital şi manifestările somatice ale bolii. Nu ştiam foarte bine la ce se referă cuvântul *somatic*. Mi-au explicat ei. M-au

mai pus să le fac nişte calcule şi să răspund la nişte întrebări de cultură generală. M-am achitat cu succes.

ZIUA 6

Azi a venit Anita cu fiul meu. M-am simţit straniu în condiţiile actuale. Ea pare schimbată. Am luat în braţe copilul şi l-am privit. Bizar, chiar absurd, toată situaţia e prea încâlcită... Anita privea cu teamă, îi par nebun probabil. Mi-am amintit de toţi bebeluşii de pe coperta aia şi m-a apucat brusc frica. Nu ştiu de ce, dar simt că o să apară. Oare pastilele îl ţin departe? Anita a observat îngrijorarea mea şi l-a smuls pe cel mic plângând. A plecat rapid. Tot în aceeaşi zi le-am relatat celor doi sentimentul de frică apărut în momentul în care am constatat zecile de pericole care se pot abate oricând asupra micuţilor. M-au întrebat dacă halucinaţiile mai însoţesc starea anxioasă. Deocamdată nu, dar cred că atunci când el va apărea... Am fost sincer şi ei au notat. Mi-au mai prescris alte pastile şi m-au încurajat.

În partea a doua a zilei am vorbit îndelung cu cel care se află lângă patul meu, Rolain. A mărturisit că este aici pentru că se crede din sticlă. Observasem dinainte că se mişcă foarte lent şi are mare atenţie la felul cum se aşează în pat. Apoi modul tacticos cum se îmbracă. Nu stă

aproape de nimeni, iar la masă se cam chinuie să mănânce. Îmi pare rău de el, probabil că problema lui este mult mai serioasă decât a mea. Nu are copii, este singur, zice că îl vizitează doar mama lui. Tatăl nu acceptă povestea cu starea lui casabilă. Mi s-a părut destul de trist, neînţeles. Ceilalţi colegi de cameră sunt prieteni şi îl cam exclud pe Rolain din cercul lor. Chiar şi acum discută între ei. Probabil mă bârfesc. Voi încerca zilele următoare să comunic cu ei.

ZIUA 9

Cei doi colegi se numesc Martin şi Kirk. Vin de departe. Ambii suferă de fenomene depresive. Martin şi-a pierdut familia într-un accident, iar Kirk a încercat să se sinucidă. De două ori, dar nu a reuşit. Acum este destul de tăcut şi vorbeşte doar cu Martin. Afară, în dreptul intrării principale, stă cuibărit un căţel jucăuş într-o cutie mare de carton. Are un castronel de apă ruginit şi primeşte resturi de la masă. A fost chinuit de nişte copii, care i-au legat gâtul cu o bucată de sârmă. S-a târât până aici, unde a avut parte de o primire călduroasă din partea anumitor bolnavi, printre care şi colegii mei. Ei mi-au relatat povestea lui. Momentan nu voi mai scrie nimic în carnet deoarece Martin şi Kirk mi-au zis că totul este citit şi că

suntem monitorizaţi în permanenţă. Ăsta este motivul pentru care ne pun să ne „deşertăm”. Dacă ei citesc, să ştie că sunt informat.

- Eu am fost acolo în piaţă. Chiar în ziua aia friguroasă eram în trecere prin Piaţa Carlo Alberto când am auzit urletele. Am grăbit pasul şi am văzut cum s-a năpustit asupra lui. Îl lovea în jurul ochilor cu bestialitate. Se uita înspre el, îndrepta spatele, ţintea cu rapiditate, apoi lovitura pornea cu precizie. La început nechezatul a avut o tonalitate înaltă, a fost literalmente un urlet cauzat de durerea fizică. Loviturile au continuat să cadă năprasnic şi cu o precizie matematică în aceleaşi locuri care fuseseră vizate de la început: ochii şi zona capului. Animalul se resemnase cu ostilitatea situaţiei, celulele receptoare parcă se blocaseră, devenind imun la plăgile care nu încetau să i se deschidă pe piele. Ochii îi sângerau, iar cele două firicele se îngroşau în permanenţă. Nechezatul spasmodic dezvelea perechile de maxilare care muşcau în gol şi din ce în ce mai fără vlagă. Lumea adunată participa pasiv la tot circul oferit, chicotelor de plăcere ale posesorului biciului le corespundeau icnetele din ce în ce mai slabe ale patrupedului. Dacă la început ochii i se învârteau frenetic scrutând mulţimea, acum pleoapele mai tresăreau

doar în momentul în care apărea o nouă crestătură în relieful pielii lui sau când una mai veche se adâncea. Plăgile dezveleau muşchii în diverse nuanţe roşiatice. Într-un icnet surd, calul se prăbuşi la pământ sub greutatea corpului istovit, zbătându-se în propria urină, până când furia ucigaşă se opri. Doamnele se uitau doar cu coada ochiului, în timp ce bărbaţii le strângeau la piept. Şi atunci l-am zărit pe el. I-am observat linia mustăţii arcuite spre pământ, parcă înglobând în ea toată tristeţea omenirii. Stătea acolo în poziţie de drepţi, cu ochii exoftalmici clipindu-i frenetic. Şi tremura tot, scuturându-şi în permanenţă capul. Doar tremura şi clipea. Privirea îngrozită depăşea orice grimasă pe care o văzusem până atunci. Trăsăturile schimonosite îmi aţintiseră privirea şi mă făceau să mă întreb dacă avea să devină unul din actorii implicaţi în spectacol. Era clar că se va petrece ceva şi asta curând. Tremuratul său culmina cu icnetele animalului, care-şi umfla pieptul din ce în ce mai violent. Atunci el ţâşni şi se aruncă jos, îmbrăţişând gâtul calului. Urla cuprinzându-l cu disperare de grumazul roşiatic. Pardesiul îi era îmbibat în sânge şi noroi, iar urletele erau mult mai atroce decât ale bietului animal. În cele din urmă fu tras de doi oameni, dar nu încetă să plângă în hohote. Peisajul era unul grotesc: un bărbat cu părul în dezordine, pătat de

sânge şi urlând, cu ochii umflaţi parcă ieşind din orbitele mărite, şi calul care se scutura ca şi cum ar fi vrut să scape de rănile dobândite, cu sângele împroşcând mulţimea adunată. Şi eu ce am făcut? Nimic, iar acum stau aici cu voi. Poate dacă interveneam totul ar fi fost altfel, moartea trebuia să survină imediat pentru acel sadic, dar din păcate nu a păţit nimic. Calul a fost eutanasiat, iar criminalul a plecat acasă obosit la familia lui.

- Nu se poate, domnule, este prea mare coincidenţa. Acest fapt s-a întâmplat demult. Exact aceeaşi piaţă despre care spui şi tu. Se presupune că ar fi fost bolnav, chiar dement, adică de-al nostru.

- Să zicem, completă cineva. Să zicem că şi noi, asemeni lui, am avea ceva probleme cu lumea exterioară. Şi începu să râdă cu poftă. Apoi râseră cu toţii.

La masă erau Paolo, Kirk, Martin, Rolain, Michael şi Perviliu. Michael relatase un alt episod narativ, inventat bineînţeles. Datorită tulburărilor amnezice, uita multe lucruri, dar inventa unele, inspirate din lecturile lui. Şi ni le relata zilnic, în cele mai mici detalii.

- Pentru început am să vă prezint ceea ce este consilierea, zise Paolo. Voi aţi fost aleşi pentru această activitate deoarece sunteţi capabili de schimbări. În bine mă refer. Consilierea este calea de a relaţiona între noi, de a ne răspunde unii altora, de a

învăţa să ne cunoaştem singuri, de a câştiga înţelegerea de sine mai clară şi mai apropiată de adevăr pentru ca pe viitor să luăm decizii mai adecvate, mai eficiente şi să acţionăm in situaţii limită corespunzător.

- Deci ne învăţaţi cum să ne comportăm? Aşa, ca la şcoală. Mai ales în situaţii limită. Adică anii pe care i-am trăit au fost defectuos utilizaţi? Oamenii cu probleme psihice n-au şi ei rolul lor aşa cum sunt? Trebuie să găsească toţi aceeaşi rezolvare pentru o anumită problemă? Eu am o opţiune, el o alta şi el pe cea de-a treia. Şi viaţa în totalitate este o situaţie limită, pe care noi iată că până acum am reuşit să o depăşim.

- Da, poate că acum da. Dar voi doi aţi avut tentative de suicid, Perviliu a prezentat clar o serie de halucinaţii care l-au făcut să rănească două colege, iar unii dintre noi încă cred că vor suferi mari traume dacă se aşează în pat din picioare. Sinuciderea, mai ales, nu e o rezolvare. E clar o deviere de la normal. Şi povestea cu calul nu a fost trăită de Michael.

- Nu sunt de acord. Nu e un act deviant. Am fost învăţat de mic de către părinţii mei să respect adevărul. Şi am încercat atât cât am putut să rezist oricărei forme de compromis. Dar am realizat că nu pot înainta aşa. Ori trăieşti, ori minţi, şi eu am ales să fiu fidel adevărului. Păcat de atâta strădanie. De două ori am dat greş.

Dar tu, Perviliule, unde te afli? De care parte? Povesteşte-ne. Domnul Paolo vrea sa ne consilieze. Aşa că trebuie să ştim şi părerea ta.

- Eu vreau să mă vindec. Am încredere că nu voi mai fi deranjat de nimeni. Am încredere...

- Gândeşti perfect, conchise Paolo. E bine dacă există voinţa. Halucinaţiile hipnagogice şi cele hipnopompice au dispărut cu desăvârşire din momentul internării tale la noi. Iar acum eşti alt om, participi activ la viaţa micii noastre comunităţi.

Perviliu într-adevăr înflorise. Nu era implicat în mari activităţi dar îşi ocupa timpul şi gândurile. Completa nişte fişe de magazie, ţinea nişte stocuri pentru materiile prime folosite la bucătărie. Nu se mai ocupa de jurnal, dar avea o perspectivă, vroia să devină un om normal şi liber. Nu mai era atât de idealist şi nu mai vroia să lupte cu Sistemul. Totul era la el în cap, era vorba de percepţia defectuoasă a realităţii.

- Manifestările tulburărilor tale mintale au scăzut. Abaterile de la orice concept normativ, după părerea mea, sunt aproape nule. Efectele deviaţiilor asupra indivizilor au consecinţe nefaste, majoritatea. Dar nu toate. Să luăm cazul lui Katrid şi al sentimentelor pentru piciorul lui, care de fapt nu mai există, probabil o

formă de nevroză post-traumatică. E o preocupare care îi ocupă toată existenţa. L-a avut tot timpul alături şi nu i-a acordat nicio atenţie. Iar acum vrea să-l spele zilnic şi are mâncărimi în talpă. Şi cere să i se aducă la pat ambii papuci. Refuză cârjele şi doreşte să participe la evenimente sportive. Această dragoste subită pentru membrul pierdut l-a salvat pe Katrid de multe. Înainte nu avea prieteni, acum seara vorbeşte cu el atunci când îl masează. Se vede pe faţa lui că este mai mulţumit. „Membrul fantomă" este elementul central al vieţii sale. Brusc, a devenit pentru el un motiv de a trăi şi o preocupare continuă de a-şi depăşi situaţia. Îl voi chema să ne împărtăşească experienţele pe care le-a acumulat în ceea ce priveşte statutul de infirm.

Paolo se ridică şi peste un minut veni sprijinindu-l pe Katrid. Avea o faţă care radia şi se aşeză lângă Perviliu, care-l mai văzuse de câteva ori, dar nu-i ştia povestea.

- Te rog să ne povesteşti. Cum te simţi acum şi cum erai înainte?

- Înainte de ce?

- De accident.

- Aaa, şi Katrid coborî privirea.

- Exact.

- Eu eram conştient. L-am văzut secţionat, apoi am leşinat. Aşa că am în minte şi acum bucata de membru. Cu pantof, cu stofa pantalonului, cum se

scurgea sângele din el. Nu mai era acolo. Nimic. Dar eu ştiam că încă îmi aparţine. Nu am acceptat dispariţia lui, ba chiar l-am tratat ca şi când ar fi continuat să-mi fie ataşat acolo jos sub genunchi. Şi încet, încet, a devenit o obsesie. Când am început să-l văd deja eram internat. Dar eu chiar merg singur. Uitaţi.

Şi Katrid o luă din loc sub privirile uimite ale tuturor. Mergea într-adevăr perfect pentru cineva cu un membru lipsă.

- Vedeţi, ce v-am zis…

- Am o ocupaţie acum. Îmi ia ceva timp, pentru că este mai pretenţios decât celălalt. Foarte sensibil în acelaşi timp. La orice schimbare de temperatură suferă, dar asta este situaţia. M-am obişnuit cu ideea şi acum îl simt mult mai viu ca înainte. Ei au zis că l-au incinerat.

- Da, e cazul să ne oprim şi să nu intrăm în anumite detalii. Ceea ce a fost de demonstrat ai povestit chiar tu.

- Mă simt mai împăcat decât înainte.

- Vedeţi, el este un exemplu. Se poate şi aşa. Se poate trăi viaţa mult mai bine, la cote mai înalte. Dar depinde de problemă, credeţi-mă. Sinuciderea nu e o soluţie, aveţi tot timpul să muriţi.

- Eu mă gândesc la moarte zilnic. Mai ales seara, când îmi aduc aminte şi de soţia mea. Nu ştiu la care zăbovesc mai mult înainte să mă ia somnul. Sunt două subiecte de un real interes, foarte infiltrate în viaţa

mea, deşi ambele în momentul de faţă sunt prezente doar la nivel conceptual. Nimic palpabil, niciun simptom al morţii sau al reapariţiei soţiei. Doar aşa, nişte vagi străfulgerări zilnice, dar nimic concret. Nu ştiu dacă să mă bucur sau să fiu nostalgic.

- Povesteşte-ne despre soţie. Sau despre Moartea asta a ta.

- Amândouă sunt blonde. Au ochii verzi şi pătrunzători de parcă ar topi în ei aplauzele audienţei, aşa ca nişte vedete. Sunt actriţele mele preferate, cum să vă zic, pentru mine joacă diverse roluri şi se schimbă între ele. Chiar nu mai ştiu când dispare una, când interpretează cealaltă.

- Continuă, zi-ne despre ele.

- Moartea mea are cei mai frumoşi ochi posibili. Şi culmea, plini de viaţă. Sună exagerat, poate chiar merit să fiu aici. Se numeşte Lorelei.

- Unde lucrează soţia ta, de o asimilezi morţii?

- Lucrează în domeniul destabilizării egoului.

- Dar este funcţionară la primărie, la ghişeul de *colectare fonduri taxe şi impozite*. Te-a părăsit pentru altcineva. Atunci a început totul la tine. Multe debutează cu o femeie... Dar spune-ne alte particularităţi ale Morţii tale, de ce ai personalizat-o, chiar o vezi ca pe o entitate fizică? Cu mâini, picioare şi tot angrenajul?

- Da, are o reprezentare fizică foarte reuşită, nici nu se putea altfel. Întotdeauna i-am admirat gleznele impecabile, perfecte. Curba lină se arcuieşte la fiecare pas, lăsând să se observe conturul muşchiului. Pantofii cu toc emit un sunet cadenţat care atrage privirile. Ultima dată purta un costum din două piese roz şi un decolteu amplu.

Perviliu îşi aminti de Maria, de felul ei de a se comporta în prezenţa bărbaţilor. Apoi se uită la aspectul neîngrijit al lui Kirk, la unghiile lui lungi, părul dezordonat, faţa osoasă şi ochii cenuşii. Era un monstru. Chiar şi hainele îi emanau un miros greu, dulceag, în special în anumite zone. Îi părea rău de el.

- Dar pentru dumneavoastră, domnule Rolain, cum este reprezentată moartea? Aţi văzut ce plastic s-a exprimat colegul dumneavoastră. Ne-a explicat tuturor ceea ce crede dânsul că se află la sfârşit. Lorelei.

- E trufaşă. El nu are dreptate deloc. O entitate frustrată, o fecioară bătrână şi fără urmaşi. Îşi face meseria cu o precizie matematică, de parcă i s-ar fi terminat orice sursă de mulţumire. Nu există nimic măreţ în conştiinciozitatea de care dă dovadă iarăşi şi iarăşi. Şi ieri şi azi, se găsesc clienţi. Nu are voluptate în ceea ce face, este doar un funcţionar blazat într-un sistem la fel de îmbătrânit. Oamenii mei mor în spasme şi cu orbitele ieşite. Urlă şi

vomită sânge sau îşi elimină ficaţii prin cur. Fac foarte des cancere şi ciroze hepatice. Nu acceptă să moară subit, ca nişte eroi pentru vreun scop măreţ. Şi pe deasupra, viaţa lor nu valorează nimic. Sunt îngropaţi şi în treizeci de zile uitaţi. Oameni fazi în urma cărora nu rămân vorbe de duh şi nici lucruri palpabile deosebite, ei sunt gloata care trudeşte de dimineaţa până seara şi plămădeşte copii tot muncind aşa generaţie de generaţie, fără să oprească mecanismul uns de carne, suficientă de mii de ani. Nimic nu-l poate opri, indivizii incluşi în el se reproduc doar de spaima iluzoriului destin, de hăul care li se înfăţişează. *Sopor Felix* nu există. Doar *Sopor Aeternus.* Dar să lăsăm peroraţiile. Mi-e foarte somn, suntem doar nişte lunatici cu pretenţii de filozofi. Când eram afară nu dădeam nici noi, nici ceilalţi, mare importanţă detaliilor ăstora, acum brusc avem pretenţii de vizionari apocaliptici, facem scenarii şi imaginăm personaje care mai de care mai pompoase. Moartea pe tocuri, probabil cu părul într-un coc perfect aranjat, taior şi ochelari cu ramă neagră. Lentile cu reflexii colorate şi ruj frumos mirositor.

- N-a pomenit nimeni de ruj şi de ochelari.

- Eu văd o lume în care realitatea este proporţională cu adevărata natură a omului. Văd Moartea la loc de cinste, primindu-şi locul pe care-l deţine. Vreau

să-şi primească rolul în societate. Moartea înseamnă întoarcerea la misticism, abandonarea noilor repere. Văd oameni în stare de putrefacţie amplasaţi în recipiente transparente. O măsură a primăriei. Amplasarea morţilor nu se va mai face în locuri ferite, cimitirele vor fi în locurile în care îşi desfăşoară activitatea membrii societăţii. Şi nu numai. Oameni morţi amplasaţi în bănci, cluburi de noapte, discoteci sau la semafoare. Cadavre în şcoli şi grădiniţe, apoi în maternităţi şi în locuri de joacă special amenajate pentru copii. Morţii vor fi lăsaţi să putrezească, astfel încât se va putea cunoaşte cu exactitate stadiul în care se află. Copiii vor cunoaşte întreg procesul descompunerii până în momentul în care se vor duce la şcoală. Găsesc aceste schimbări în planul urbanistic al oraşului benefice pentru toată lumea, pentru toate păturile sociale. Atunci egalitatea oamenilor va ieşi la iveală, multe ambiţii se vor stinge, mulţi copii nu se vor mai naşte şi multe cupluri vor fi nevoite să se giugiulească în parcuri lângă mortăciunile noastre, care-i vor veghea îndeaproape. La început poate va fi greu, dar în timp problema morţii va fi conştientizată şi, de ce nu, acceptată în rutina zilnică. Cadavrele se vor schimba cu regularitate, morţii noştri nu vor mai fi îngropaţi şi ascunşi, va exista o transparenţă totală. Cel mic va plânge la

început, când îşi va vedea părinţii decapitaţi în urma accidentului cocoţaţi pe postamentele asemănătoare unor acvarii rotative gigantice. M-am gândit şi la sistemul de iluminare nocturn precum şi la condiţiile de păstrare a cadavrelor în timpul verii şi al iernii. Totul trebuie să se desfăşoare constant şi elegant, Moartea îşi va recăpăta respectul care-l merită, misticii vor redeveni persoane care se „vând" bine. Îmi dau seama că aceste „inepţii" le pot susţine doar aici, alături de voi, care ar trebui să înţelegeţi, vouă viaţa v-a oferit mai mult decât celorlalţi, v-a dat voluptatea de a fi altcineva, locul vostru în societate e cel mai confortabil, de la noi Lumea nu se aşteaptă la nimic măreţ şi nu putem fi traşi la răspundere pentru nimic. Aşa că putem fi în mod constant aşa cum ceilalţi de afară nu visează decât în momentele lor de angoasă maximă. Dragi colegi, deşi nu e uşor să fii lunatic, e mai uşor să trăieşti aici decât dincolo.

În tot timpul când vorbea cu atâta dăruire despre morţii agăţaţi în pieţe şi despre avantajul de a fi nebun, îl mângâia pe Moelte pe burtă cu mişcări gingaşe. Câinele, ca şi când ar fi înţeles vorbele pline de tâlc ale bipedului din faţa sa, dădea din coadă aprobator, rânjind în acelaşi timp colţii îngălbeniţi.

Moelte avea purici mulţi şi mari. Îi vedea cum alergau pe burta lui. Foarte

grăbiţi, se intersectau şi schimbau rapid direcţia. Mergeau spre extremităţi. Probabil erau de invidiat pentru perspectiva ce le era dată.

Perviliu îi privi pe toţi cum stăteau alături de el la masă. El ce părere avea în prezent? De ce parte era el în toată discuţia? Paolo avea o atitudine defensivă, probabil ar fi vrut să se abordeze alte teme de discuţie în cadrul consilierii.

- Da, ajunge.

- De ce nu-l chemaţi pe Jean? Perviliu nu ştie povestea lui. Probabil e cel mai interesant caz de aici.

- Pe Jean?

- Da, nu credeţi că istorisirea lui este hilară?

- Deloc.

- Eu zic că este un caz excelent pentru consiliere. Dacă tot trebuie să ne descărcăm, are şi el ceva de zis. Şi încă o ditamai păţania...

- Nu cred că se mai poate face ceva pentru el. Doar tratamentul medicamentos poate fi un adjuvant. Nu cred că altceva îl ajută.

- Măcar să-l prezentaţi.

- El este la pavilionul C. Va trebui adus aici special.

- Pentru Perviliu.

- Doreşti să faci cunoştinţă cu un individ de la Pavilionul C?

- De ce nu?

- Pentru că el este într-adevăr bolnav. Are o problemă gravă cu sânii.

- Toţi avem câte o problemă. Ăsta e motivul pentru care suntem aici.

- Bine, îl voi aduce. Dar doar să-şi istorisească motivul prezenţei lui aici.

- O să vezi când vine ce faţă are. Ce pomeţi şi ce gură mică. Spate lat şi picioare crăcănate. Iar pe cap tichia. Aşa poartă el mereu.

- Ce tichie?

- Una roşie are. Şi una mov. Aşa, pe creştetul capului.

Paolo urca scările spre etajul superior. Acolo erau paznici robuşti in halate albe cu feţe neridate. Cei doi se dădură în lături şi închiseră uşa în urma lui.

Privirile tuturor erau aţintite spre locul unde dispăruse doctorul. Perviliu nu ar fi vrut să-l vadă neapărat pe acest Jean, nu era curios. Dar pentru a le face pe plac şi a părea mai integrat în colectiv acceptase ideea aceasta, de a-i fi prezentat colocatarul de deasupra.

- Şi, ce e aşa diferit la el?

- Are o poveste ciudată. Vei vedea.

Uşa se deschise şi Paolo apăru însoţit de o matahală schimonosită, purtând într-adevăr o tichie pe capul mare şi diform. Gardienii adoptară brusc o expresie vigilentă, luându-şi slujba în serios. Jean le zâmbea cordial, dar ei nu-i întoarseră gestul. Coborî scările calm, având o

atitudine cel puţin relaxată. Ajuns lângă masa lor, se prezentă, iar Paolo îi oferi un scaun.

- Dragi colegi, ce mai faceţi, cu ce vă mai îndeletniciţi, care mai este mersul aici jos la voi?

- Toate-s cum le ştii. Nu s-a schimbat nimic. Avem un coleg nou, domnul Perviliu. Jean îi întinse mâna şi aplecă capul cu politeţe.

- Jean Obbispe la dispoziţia dumneavoastră.

- Perviliu, încântat.

Paolo se uită la cei doi, puse câte o mână pe umerii fiecăruia şi cu o atitudine părintească începu să declame:

- Jean, am iniţiat un proiect de consiliere, aşa ceva foarte lejer cu aceşti domni. Şi m-am gândit că poate ai putea participa…

- Mai concret să facem ce?

- Pentru început descrie te rog pasiunea ta pentru sâni.

- Ce este aşa ciudat?

- Finalul.

- Da, aşa este. Mi s-a tot repetat. Am obosit de atâta pălăvrăgrală. Dar fie… vă voi istorisi:

Am fost fascinat de forma pieptului fetelor, transformările prin care acesta trece de-a lungul anilor. Am fost atent la aceste evoluţii în special la persoanele din jurul meu: mama şi bunica, apoi surorile

mele. Volumul mărit al oricărui sân, indiferent cui aparţinea, îmi provoca erecţii prelungite care în două rânduri s-au transformat într-un adevărat priapism, problema nefiind rezolvată decât de cadrele medicale competente. Am început să manifest o pasiune acerbă şi pentru alte lucruri care respectau anumite forme, proporţii şi coordonate în spaţiu. Am început să consum numai fructe mari şi în general rotunde, apoi m-am simţit atras de raioanele de lenjerie feminine unde se vindeau sutiene, mai ales mărimi mari. Apoi am întâlnit-o pe ea. Vindea flori într-o piaţă aglomerată. Îmi aduc şi acum aminte cum s-a aplecat şi i-am zărit dunga din decolteu şi balansarea datorată mişcărilor agile pe care le executa, împăturind mormanul de flori. Am luat crizanteme iar a doua zi trandafiri. Apoi au urmat alte tipuri, buchete din ce în ce mai mari, din ce în ce mai generoase, direct proporţionale cu lărgimea decolteului ei. Am început să socializez, timid la început, apoi i-am explicat motivul pentru care ea este unicul meu furnizor. Nu s-a ruşinat, a râs doar un pic încurcată. Am investit o sumă frumuşică de bani pentru a o împopoţona cum se cuvine, haine cochete şi bineînţeles multă lenjerie. Am convins-o să se mute la mine şi să se lase de comerţ. I-am explicat importanţa studiilor universitare în societatea contemporană, i-am lăudat

bogăţia sânilor şi gropiţele din obraji, i-am ridicat osanale cărnii tari pe care o posedă, am iubit-o şi mângâiat-o cum nu mai făcusem până atunci cu o femeie. Nu ştiu dacă eu o atrăgeam sau era doar o chestie materială, dar în ceea ce mă priveşte, triumful acesta al cărnii asupra intelectului era evident. Avusesem prietene profesoare, funcţionare cu responsabilităţi înalte, fete delicate şi date cu parfum scump, sau domnişoare pentru care singurul lucru ce-l ţinuseră în mână cu plăcere erau cărţile. Şi acum toată lumea mi se răsturna din cauza a două bucăţi de carne montate pe o persoană care, exceptând corpul, nu prezenta interes pentru mine sau pentru cineva din cercul meu. Sânii perfecţi aşezaţi pe o halcă de carne proaspătă şi sănătoasă. Şi într-o dimineaţă am realizat că totul trebuie să se termine. Dar aventura a luat o altă turnură. Deznodământul a fost tragic. În special pentru ea, zic cei care m-au analizat, deşi eu sunt de altă părere. Zic că am conservat din ea ceea ce în câţiva ani s-ar fi distrus oricum. Am conservat într-adevăr sânii la propriu, în două borcane separate, folosite până atunci la prepararea murăturilor. I-am secţionat exact ca la lecţiile de anatomie, cu precizie şi pasiune. Întotdeauna ni se reamintea să punem pasiune în incizii şi să tratăm carnea pe care o aveam de ciopârţit ca pe o materie primă a unei viitoare lucrări de

artă. Am tratat-o mai mult decât onorabil şi am vrut numai s-o transform în ceva nemuritor. Ea şi sânii ei gigantici. Perfect simetrici, aşezaţi în acele cupe imense pe care le-am păstrat izolate termic până când m-au săltat. Soluţia în care-i ţineam avea să-i păstreze intacţi probabil o perioadă mai îndelungată decât va sta pielea pe oricare din noi. Nimeni nu m-a felicitat pentru acest gest care, pe lângă efectul distructiv asupra ei ca fiinţă, nu a mai avut impact asupra nimănui. Ba dimpotrivă, au suferit toţi pacienţii pe care i-aş fi putut salva. M-am dovedit a fi de folos societăţii, iar acum, din cauza acestui incident, sunt aruncat aici ca o scursură alături de toţi schizofrenicii, de indivizi cu comportament suicidar, asta ca să nu mai zic de legumele alături de care sunt izolat.

- Suficient. Să nu intrăm în celelalte amănunte. Pentru azi ajunge, am auzit de la fiecare nişte idei, nişte istorisiri. Ne gândim fiecare şi mâine mai dezbatem. Şi vă rog să folosiţi jurnalele, puteţi nota acolo orice, vă poate ajuta mai mult decât o fac eu.

- Eu consider că suntem încurajaţi să scriem pentru a fi spionaţi. E o metodă destul de facilă şi probabil dă rezultate mai bune decât toată povestea cu beneficiile consilierii.

- Vai, tot nu s-a oprit răspândirea acestui zvon. Cred că ştiu cine sunt răspunzători pentru propagarea ideilor

astea destabilizatoare. Dar te voi linişti, îţi voi reda încrederea. Vă rog să mă urmaţi.

Se sculară toţi de la masă şi o luară încet pe coridor după Paolo. Păreau o escortă a unui personaj important. Cotiră pe după colţ şi se opriră în faţa unei uşi pe care Paolo o descuie cu una din multiplele chei pe care le deţinea.

Deschise uşa şi ne pofti înăuntru. Era întuneric şi toţi rămaseră în uşă. Paolo atinse întrerupătorul şi încăperea se lumină. Înăuntru se aflau câteva biblioraftуri metalice şi un birou cu scaunul aferent. Atât.

- Aici păstrăm jurnalele pacienţilor externaţi. Sunt aşezate cronologic, după data externării. Şi uitaţi, fiecare are ataşată această foaie, este consimţământul pacientului de a lăsa spre studiu acest jurnal. O parte îl iau cu ei, alţii îl donează ca pe un obiect care le aduce aminte de timpuri nefaste din viaţa lor. Uitaţi-vă la semnături şi citiţi contractul dacă nu credeţi. Scoase capsa folosindu-şi unghiile şi flutură hârtia prin faţa ochilor tuturor, dar se opri mai mult la Kirk şi Martin. Degetul presa locul unde era o iscălitură complicată.

- Şi în partea aia? Acolo puse deoparte.

- Alea sunt ale decedaţilor. E arhiva lor.

- Ei nu au mai trebuit să semneze.

Teancul era destul de consistent. Mulţi sceleraţi probabil putreziseră aici.

- Suntem convinşi. Pe deplin chiar. Nu mai este nimic de demonstrat.

Şi dacă sunt spionat, ce se poate întâmpla? Mai bine continui să-mi aştern gândurile. Dacă crăp măcar vor fi citite.

Este o preocupare totuşi constructivă, şi probabil Paolo are dreptate.

Voi însemna zilnic câteva lucruri, aşa măcar pentru a nu uita scrisul, să fac exerciţii. Îmi trebuie ceva care să înlocuiască o pasiune, ceva către care să-mi canalizez energia.

Voi relata zilnic diverse lucruri. Să încerc măcar să fiu coerent.

***

Azi m-am plimbat şi am fost la mare. Pluteşte acolo o barcă roşie. Mă întreb cine posedă o barcă roşie aici. Pare vopsită de curând.

***

Moelte este foarte afectuos, în ciuda urmei lăsate de lanţ. I-am pasat azi o porţie întreagă de tocană cu aripi, pe care bucătăreasa Sonya mi-a făcut-o cadou. I-am adus o cutie nouă şi un preş pentru a-i ţine de cald. L-a asimilat imediat. I-am înlocuit şi vechiul recipient de băut apă. Pare

mulţumit acum cu noul culcuş. M-a lins pe mână îndatorat.

***

Am cerut să vizitez pavilioanele C şi D. Am fost refuzat pe motiv că oamenii bolnavi nu reprezintă un spectacol. Dar vom beneficia zilele următoare de un program artistic oferit de un teatru de amatori.

Dita Von Esse este numele doctoriţei. A mai apărut şi un al treilea medic, destul de acru şi scârbos. Se uită la noi ca la nişte scursuri. Are un mers gârbovit şi o privire hâdă.

Dita Von Esse surâde de fiecare dată când se adresează unui pacient.

Compotul de fructe de la desert a fost delicios. Fructele, adică nişte mere, piersici şi câteva boabe de struguri, au făcut deliciul tuturor. Kirk şi Martin au mai dorit o porţie şi li s-a onorat cererea. Întotdeauna li se oferă o porţie în plus celor care o solicită.

Astăzi am auzit urlete de sus. Ţipete groaznice, întrerupte subit. Am aflat ulterior că individul va muri în curând, pradă unei maladii sistemice, ce-i cuprinde întreg organismul şi acum îşi face de lucru cu creierul lui. În curând îl va devora definitiv. M-am gândit la Ottis şi la planurile lui de distrugere a umanităţii. Poate deja a început. Sunt cuprins brusc de

un sentiment de frică. Simt că încă nu s-a terminat, ba dimpotrivă, că-şi sporeşte puterile şi că va reapărea. Iar atunci toţi mă vor crede.

***

Spectacolul nu ne-a oferit nimic interesant. Ceva ce ar fi trebuit probabil să ne binedispună, dar nu a reuşit, datorită medicaţiei noastre şi a tematicii superflue. La final, majoritatea căscau iar o parte adormiseră. S-a încercat chiar o discuţie pe tema reuşitei evenimentului. Dita Von Esse ne-a zâmbit, şi-a dezvelit dinţii impecabili. Asta a fost mai tare decât spectacolul. Data viitoare se gândeşte la ceva mai antrenant. Se pare că a conştientizat succesul precar al acestor evenimente pe care ea le-a promovat. Ne-a rugat să venim cu propuneri şi, dacă dorim, să organizăm ceva. Ce tip de spectacol am putea pregăti noi şi pentru cine? Şi de ce am face-o când totul pare să se desfăşoare în parametri normali?

***

Plimbări pe malul mării alături de Moelte. Cură de aerosoli. El pleacă urechile şi coada. I-am câştigat încrederea datorită programului zilnic de masaj şi porţiilor îndestulătoare de oase. Pare că s-a îngrăşat la extremităţi. Barca roşie e tot acolo, se clatină. Pare vie. Mă imaginez căpitanul

unei nave impunătoare. Ne clătinăm pe furtuni, suntem dotaţi cu tunuri şi alte echipamente ofensive. Mirosim în aer prezenţa duşmanilor. Pregătim arsenalul. Tragem: *Foc, foc, foc*. Armele pocnesc, ceilalţi probabil n-au avut timp să riposteze. Proiectile, gloanţe, toate zboară şi caută cărnuri moi în care să se stabilească definitiv. Noi ne bucurăm, suntem victorioşi. Eu veghez operaţiunea de undeva sus, privesc carnagiul şi zâmbesc. Voi fi decorat pentru merite deosebite. Subalternii îmi aclamează numele.

Moelte latră înverşunat la un crab. Îmi amintesc de orele de biologie, de profesoara tânără, cu ochelari mari şi care purta rochii demodate, cum ne rotea pe sub nas borcanul de formol unde un exemplar din familia Potamonidae se oferea privirilor noastre plictisite.

Ordinul decapodelor. Capul mic, dotat cu antenule, antene şi ochi pedunculaţi. Cefalotoracele mare, turtit, de formă dreptunghiulară, triunghiulară sau ovală, acoperit cu un scut chitinos. Abdomenul îngust, scurt şi îndoit sub torace. Şi învârtea borcanul împingându-l mai aproape de ochii noştri. Nu prea ne interesa nici cefalotoracele, nici scutul chitinos. Descrierea abdomenului chiar era de prisos. Dar ea continua, rotind recipientul:

Hrănirea cu nevertebrate. Înmulţirea prin ouă, dezvoltarea prin metamorfoză.. Unele specii comestibile.

Am luat crabul în palmă. Mort. Mirosea puţin a mare şi a carne putrezită. Avea o moacă de învins, aşa cum era crăcit şi cu cleştii blegiţi. L-am aruncat cât mai departe. Probabil luptase destul.

***

Ni s-a raţionalizat consumul de apă rece şi caldă. Colegii de cameră au comentat îndelung această măsură administrativă luată de Conducere. Mie nu mi s-a părut totuşi nimic punitiv. Importanţa igienei corporale totale o văd doar într-un anumit context, care acum nu există.

***

Colegii proliferează diverse idei de revoltă, vor să li se amelioreze condiţiile, se plâng de mâncarea prea puţină, sau prea proastă. Eu nu vreau să mă amestec. N-au decât să se amestece unii cu alţii, voi sta deoparte.

***

Mi s-a părut că îl aud, că mă urmăreşte. Când m-am trezit noaptea, i-am văzut silueta nemişcată în dreptul uşii salonului. Ceilalţi dormeau, dar prezenţa lor m-a făcut să mă simt în siguranţă. Am

închis şi eu ochii şi am aşteptat. El nu s-a apropiat.

Şi acum, când scriu, sunt foarte convins de existenţa lui şi de prezenţa sa aici. Probabil ar trebui să mă adresez lui Paolo, dar el mi-ar spori medicaţia şi lupta cu Ottis ar deveni mult mai grea.

- Vierme ce eşti, atât. Un pârlit ce merită o soartă cruntă. Ideologia mea nobilă trebuia să te fortifice, să creeze din tine cea mai de temut armă, am fi putut distruge amândoi ideile, oraşele, progeniturile şi sănătatea tuturor lichelelor. Am fi început cu asiaticii. Apoi ne-am fi extins. Dar pentru asta trebuia să muncim, să facem planuri şi apoi să le executăm, să găsim indivizi dornici să ne împărtăşească ideile, să devenim din ce în ce mai puternici şi de temut. Să le dărâmăm clădirile cu bombe, să lansăm viruşi care să le distrugă sistemul imunitar, respirator, circulator, dar mai ales reproducător. Mă gândisem chiar la acel gaz letal despre care ţi-am vorbit, acela care răspândit în marile urbe ar fi provocat valuri de sinucidere. Ai beneficiat în exclusivitate de un privilegiu şi nu ai ştiut să-l fructifici.

Am fi condus oştile, am fi săpat mormintele, am fi decimat trupurile şi am fi restabilit echilibrul. În final am fi triumfat.

Puşlama fricoasă, te vei zbate până la sfârşit. La finele vieţii vei urla şi tu şi toţi asemeni ţie. M-aţi trădat cu toţii, dar veţi plăti.

Tzaraath, Tzaraath, Tzaraath. Blestemele vor cădea asupra tuturor.

Urmă un urlet, zgomote de sticlă spartă, probabil cioburi, apoi din nou urlete.

- În ce an suntem?
- În ce anotimp suntem?
- În ce dată suntem?
- În ce zi a săptămânii suntem?
- În ce lună suntem?
- În ce spital ne aflăm?
- La ce etaj?
- Cine sunt eu?

Urmară răspunsurile lui Perviliu, seci dar corecte. Avea o mână bandajată şi doi infirmieri în spate. În faţa lui era o doctoriţă de la alt pavilion, de sus, o mai văzuse. Avea o privire rece şi un corp urât. Îşi nota răspunsurile lui pe o fişă de observaţie. Cu o lanternă îi privea pupilele.

- Eu sunt noul dumneavoastră medic, aţi fost transferat aici, în pavilionul D, în urma evenimentului produs în baie. Ştiţi la ce mă refer…

- Nu.

- Da, înseamnă că nu m-am înşelat.

- Probabil. Dar ce s-a întâmplat? Cât de grav este?

- Observaţi că sunteţi bandajat la cap.

- Şi la mână.

- Da, şi la mână. Mi-au zis că mi-am pierdut cunoştinţa şi că m-am lovit.

- Oarecum. Nu este varianta exactă. Aţi spart oglinda folosind propriul cap. Apoi aţi apelat la mâna dreaptă. Aţi fost găsit într-o stare de transă, agitat şi repetând într-una numele de *Ottis,* alăturat unor fraze repetate: *V-am zis eu, Nu vei reuşi, Nu m-aţi ascultat.* Am aflat întreaga poveste legată de numele respectiv de la colegul meu Paolo. Diagnosticul dumneavoastră mie îmi este destul de clar, am mai întâlnit cazuri. Este vorba de o tulburare de identitate disociativă, o personalitate multiplă adică, care se realizează într-o stare de transă.

- Adică Ottis nu există?

- Ba da. Câteodată. Atunci când domnul Perviliu îşi ia o pauză de la existenţă, apare Ottis.

- Nu este adevărat. Întotdeauna suntem amândoi prezenţi.

- Vom vedea în şedinţele de hipnoză. Dar sunt sigură că am dreptate. Vom începe de mâine. Trebuie să vă înştiinţez că aici viaţa este alta, totul este mai strict, există pază, reguli. Dar transferul dumneavoastră a fost inevitabil.

- Înţeleg. Nu vă mai scuzaţi. Dar măcar îmi pot vedea colegii? Pot merge şi jos?

- Nu. Doar după reabilitare. Când acest Ottis va dispărea, probabil veţi fi vindecat.

- Vindecat, ce bine sună.

- Vom încerca să aducem la nivelul conştientului toate tensiunile, suferinţele

refulate, neprelucrate. Într-un cuvânt să vă facem viaţa mai uşoară. Vă voi explica pe larg tot procedeul, dar este destul pentru ziua de azi. Vă veţi întoarce mâine şi vom avea de vorbit. Camera v-a fost pregătită. Acolo veţi găsi strictul necesar. Nu veţi avea colegi, este doar o locaţie temporară.

- Bun şi atât. Strictul necesar.

- Un dulap şi o masă. Şi o sală de baie de dimensiuni restrânse. Dar timpul pe care-l veţi petrece în cameră va fi dedicat în exclusivitate odihnei şi necesităţilor fiziologice. Restul orelor le vom dedica hipnozei şi activităţilor asemănătoare, în prima parte a zilei, apoi seara... sunt o mulţime de programe colective la care puteţi subscrie.

Într-adevăr, camera se dovedi a fi austeră: un pat, o masă şi un dulap. O pereche de pijamale, un prosop, un săpun micuţ şi o periuţă de dinţi sigilată. Admiră toate câte-i fuseseră puse la dispoziţie de către Instituţie. Mulţumitor. Probabil mai mult nu era nevoie. Atât ar fi fost suficient oricui. Pijamaua era din material bun şi mirosea a nou. Celorlalţi ce nu le convenea? Pentru ce atâtea pretenţii şi revendicări? Îşi aruncă ochii pe fereastra mare. Probabil intra mult soare dimineaţa. Se aşează pe pat şi privi printre gratii. Nu a întrebat dacă aici ar fi putut nota ceva în caietul acela. Dar unde era cel vechi? Va întreba negreşit, lucru pe care-l şi făcu a

doua zi la prima oră. Doctoriţa nu purta ecuson, dar ieri i se prezentase. Nu mai reţinea numele. Marta sau Marna. Probabil Marta. Marna ar fi ţinut minte pentru că era numele unei mătuşi, cea care decedase, atacată sistematic de nişte polipi adenomatoşi care s-au dovedit a fi o minunăţie de cancer, şi care în câteva luni a terminat cu ea toate socotelile.

Marta puse să i se aducă carnetul. Apoi încercă să-l hipnotizeze, dar nu reuşi. Perviliu crezu că e de vină Ottis. Marta îi spuse că trebuie să creadă, şi că dacă ar fi fost isteric ar fi fost mult mai uşor. Cu sportivii şi oamenii de ştiinţă e mai greu. Dar el era un simplu funcţionar.

Întrerupse şedinţa. Urmă o pauză, apoi Marta încercă din nou să-l invoce pe Ottis şi nu se întâmplă nimic. O lăsară pe a doua zi.

Dar nu obţinură niciun succes. Perviliu se lăsa pe spate, se relaxa, dar subconştientul nu vroia să se dezgolească. Unde se ascunseseră entităţile malefice? Pentru moment sistară tot procesul, iar hipnoza luă sfârşit şi fu înlocuită de o medicaţie care avea rolul să pregătească terenul pentru viitoare noi descinderi în sălaşurile creaturilor îndrăcite.

Simţea că trebuia să coboare, să ajungă înapoi la Paolo, să-i dea voie să se plimbe afară alături de Moelte. Aici sus chipurile pe care le vedea erau

schimonosite şi noaptea, in lipsa medicaţiei, agonizau. Scoteau sunete sinistre, chiar prea înspăimântătoare şi pentru un spital profilat pe astfel de clienţi. Se chinuiau singuri, iar sedativele îi transformau în nişte legume, dar după câteva ore urlau şi gângăveau iar. Erau mai mult tineri agitaţi, cei bătrâni erau calmi şi domoli, împăcaţi oarecum cu totul. Zilele următoare încercă să-i intre în graţii Martei, îi povesti de Anita şi de copil, de felul exemplar în care a servit Poşta…

- Poate soţia v-ar fi putut ajuta…

- Femeile vor să te vadă fericit, şi eu am încercat să ascund totul o perioadă.

- Dar cu cele două colege ce s-a întâmplat? Am auzit o teorie ciudată, bizară chiar, cum că aţi fi pregătit evenimentul, iar altă dată v-aţi fi pierdut cunoştinţa şi v-ar fi descoperit cu nişte chestii ciudate pe sub haine.

- Totul este interpretabil, mai ales cu cele două colege. Erau nişte fiinţe rele. Şi ele şi femeia de serviciu pe care înainte o invidiam.

- Înainte de ce?

- Înainte şi atât.

- Dar acum sunteţi aici. Sub medicaţie, şi încă una severă. Ottis nu mai trebuia să apară.

- Dacă sunteţi aşa convinsă, probabil că da.

- Sunt interesată de momentul în care survine transa, mai precis perioada premergătoare. Vă amintiţi ceva care se poate lega de apariţia acestei a doua personalităţi?

- Nimic concret. Deşi parcă ar fi o căldură aşa, un suflu…

- Vedeţi, se leagă perfect, este adrenalina. Transpiraţi probabil. Şi atunci se produce scindarea.

- Nu înţeleg exact ceea ce-mi explicaţi. Nu este vorba de o scindare, nu-mi pierd cunoştinţa, nu se întâmplă nimic. Dar sper să fie eficiente medicamentele.

Discuţia continuă pe nişte coordonate incerte, dar pe care Perviliu le acceptă. Va trebui să fie cooperant pentru a scăpa de Ottis. Se gândi la Moelte. Va trebui să coboare.

Chiar în acea zi îl zări pe domnul obsedat de sâni. Îl duceau undeva.

Dintr-o cameră alăturată cineva declama:

- Daţi-mi trupul la porci. Acolo jos. Vă rog. Îi văd cum aşteaptă. Daţi-mi oasele lor. Mă merită. Legaţi-mă de caii aceia, cei mai puternici. Ei vor şti ce să facă. Acolo jos, acolo jos vreau să cobor.

Apoi se auziră zgomote şi imitaţii ale unor grohăieli. Uşa se deschise.

- Aţi venit, mă bucur, acum sper că mă duceţi şi pe mine. Acolo jos, unde sunt toţi adunaţi, lihniţi, mă aşteaptă.

Uşa se închise. Şi urmă tăcerea.

În ziua următoare se dezlegă enigma. Marta îi povesti istoria domnului cu porcii.

- Provine dintr-o zonă rurală. Este crescător de animale, dar mai ales porci. O rasă mare, puternică şi foarte uşor de valorificat. Carne multă şi gustoasă. Cel puţin aşa ne-a zis el. Într-o zi a plecat împreună cu soţia lui la nişte rude, nu trebuiau să lipsească mult, cel mult o oră. Au lăsat fetiţa de patru ani în casă, se juca, au încuiat poarta şi au plecat. Când s-au întors zăcea într-o baltă de sânge, cu degetele de la mâini amputate, şi cu o ureche lipsă, de unde sângele încă şiroia. Era în şoc hemoragic, dar respira. Urlând, au luat-o în braţe şi au alergat spre spital. A murit pe drum. Soţia lui ulterior s-a spânzurat în baie, iar el a împuşcat toţi porcii. Chiar şi puii pe care-i iubise ca pe nişte copii. A tras până când în ţarc nu se mai mişca nimic. Apoi a dat foc casei şi s-a aşezat în genunchi. Aşa a fost găsit de pompieri şi de poliţie. Eliberase cei patru cai din grajduri, în rest nu mai erau animale vii.

- Porcii, sărmanii... ei nu au ştiut.

- Au mâncat degetele şi urechea. Oricine ar fi omorât porcii. Oricine ar fi înnebunit.

- Dar nu erau ei de vină. Ceilalţi.

- Nu vă înţeleg, care sunt „ceilalţi”?

- Noi toţi suntem vinovaţi. Culpabili. Noi am împins porcii să comită actul sinistru. Poate chiar Ottis a fost, doar că eu acum l-am oprit. Nu va mai cauza nimănui neplăceri.

- Da, din nou Ottis, am înţeles. El este de vină. Interesant.

- L-am omorât. Nu va mai apărea. Aş vrea să merg înapoi, acolo jos. Vreau să-mi văd colegii, dar mai ales pe Moelte. Vreau să văd marea, ştiţi, îmi face bine să o privesc, mă linişteşte. Acolo totul este frumos. Stau pe o piatră şi ascult cum bat valurile. Lipsa oamenilor mă linişteşte. Nu am nevoie de pastile, de nimic.

- Va trebui să vă reintegraţi, să munciţi, să fiţi activ.

- Voi continua şi terapia.

- Voi schimba tratamentul şi veţi putea ieşi afară. Dar sunt sinceră şi vă spun dinainte că veţi primi pastile care inhibă destul de puternic orice manifestare violentă, produc somnolenţă şi posibil cefalee severă. Doar cu acest tip de tratament veţi putea fi transferat înapoi. Se poate ca hipnoza să nu dea roade oricum. Vor fi şi injecţii.

- Sunt de acord. Înghit orice. Nici injecţiile nu le refuz.

Ziua următoare fu coborât jos, cu tot cu fişele aferente. Nu prezenta un pericol pentru nimeni. I se administrau injecţii intravenoase în urma cărora dormea

liniştit. Timpul rămas îl petrecea alături de Moelte în parc şi pe malul mării. La masă schimba mici politeţuri cu ceilalţi. Chimicalele ce-i curgeau zilnic prin vene îl făceau să uite, astfel că fiecare zi era o copie fidelă a celei precedente, doar că nu intervenea sentimentul de plictiseală, iar gândurile ce îi populau mintea erau puţine, fade şi sterile. Pastilele viu colorate nu erau bine tolerate de ficatul lui, aşa că în curând se renunţă la ele. Totul trebuia introdus prin venă.

Ziua era urmată de un somn profund, pigmentat cu reprize violente de sforăituri şi horcăieli ce deranjau colegii. Aceiaşi pe care îi avusese şi înainte. Doctorii în prezent îi recomandaseră să stea pe malul mării şi să aibă încredere în aerosoli.

Monotonia în care îl aruncaseră injecţiile fu întreruptă de o vizită a Anitei. Tocmai se relaxa după masa de prânz când fu anunţat că este căutat.

- Unde?

- Deja este înăuntru. Soţia.

- Aaa... soţia mea... Îi suna foarte straniu *soţia mea*. Se apropia de uşă şi înainte să o deschidă aşteptă puţin. Apoi apăsă clanţa.

- Bună ziua.

- Bună ziua, Anita. Încercă să afişeze o mină entuziastă.

- Cât timp a trecut...

- Nu-mi dau seama.

- Am auzit ce s-a întâmplat, cum ai fost mutat. Ştiu că trebuia să te vizitez.

- Nu trebuia. N-am simţit lipsa nimănui. Îl am pe Moelte.

- Şi eu am pe cineva.

- Moelte este un câine.

- Am întâlnit pe cineva.

- Da, e bine. Ai o singură viaţă. Mi se pare normal. Iar eu sunt mult mai în măsură decât tine să ştiu ce înseamnă „normal”. Ai luat o decizie bună. Întotdeauna trebuie să faci alegerea potrivită. Ai viaţa înainte.

- Crezi?

- Da, sunt sincer. Nu pot minţi. Aici spunem adevărul. De fapt ăsta e efectul injecţiilor, cred. Fiecare spune ce gândeşte. Dar să nu intrăm în detalii legate de şederea mea aici.

- De ce? Te pot ajuta în vreun fel? Aş vrea să pot face ceva pentru tine.

- El cine este?

- Te interesează?

- Oarecum. Mă gândesc la copil. Este al meu şi al nostru, chiar dacă acum regret. Din păcate nu se mai poate face nimic.

- Tot regreţi? Să nu-mi spui că încă mai crezi în existenţa personajului acela straniu.

- Nu cred. Poate părea previzibil, dar era o plăsmuire datorată tulburării de identitate disociativă de care sufăr. La început a fost un diagnostic multiplu, dar

datorită unei crize s-au convins. Medicaţia l-a omorât. Sau eu în oglindă. Oricum nu mai apare. Sunt singur. Va trebui să-mi asum totul pe viitor. Îl am pe Moelte, mergem în fiecare zi la plimbare pe malul mării. Acolo îi arunc beţe, el le prinde şi mi le înapoiază. Face asta ore în şir. Dar nu mi-ai răspuns cine este.

- El?

- Da, individul.

- Un om. Compatibil. Vedem lucrurile în aceeaşi direcţie. Suntem aproape fericiţi, aş putea spune. Cât de fericiţi pot fi doi oameni la vârsta asta. Doi oameni şi un copil. Al tău. Încercăm să ne descurcăm, cu bune şi rele. Dar este bine pe ansamblu.

- Tot funcţionar?

- Nu suntem la un interogatoriu. Putem lăsa deoparte această rigiditate în conversaţie. Nu crezi?

- Nu ştiu dacă este moral. Suntem doi străini acum. Dacă faţă de individul acesta... Trebuie să păstrăm o notă de oficialitate. Nu putem nici măcar plânge unul pe umărul celuilalt.

- Poate că suntem doi străini de foarte mult timp. Crezi că poartă cineva vreo vină?

- Da. Toţi. Dar se va face dreptate. Vom redeveni egali în scurt timp. Şi pentru porci s-a făcut.

- Cum spui tu. Sunt foarte obosită. Şi sincer nu am răbdare cu filozofiile tale. Am

suferit mult, dar mi-a trecut. Probabil este o trăsătură feminină. Noi doi va trebui să divorţăm. Ăsta e motivul pentru care am venit. Poate mă voi căsători cu el. Ştii, am şi eu o vârstă, trebuie. Mai ales că ne înţelegem, ar fi păcat. Nu mai am viaţa înainte, cum repeţi tu.

- Repet pentru că uit ce spun. De la medicamente, mi se administrează intravenos. Şi Perviliu arătă mâna în care era înfiptă o branulă.

Anita se uită dar nu făcu nicio remarcă.

- Sper să nu te opui. Voi aduce hârtiile. Dar înainte am vrut să ştii. Probabil că dacă ar mai fi trecut câţiva ani ar fi fost prea târziu, dar acum încă simt că o pot face.

- Da, vei putea.

- Cam laconic răspuns. De ce mă tratezi aşa? Ai vreo pretenţie, vreo condiţie? Nu-mi place atitudinea ta, nu-mi place cum mă tratezi, cum mi te adresezi. Chiar merit?

- Nu cred, n-am pretenţii pecuniare. Pe moment nu. Îmi sugerezi ceva? Trebuie să-ţi cer ceva? Trăieşte fericită... mai ales dacă poţi.

- Nu, probabil m-am înşelat, mi-am acordat prea multă importanţă. Prostii femeieşti, ştii, ne pare rău când nu suntem dorite, când nu suntem regretate deloc, când nu lăsăm în urma noastră măcar un parfum de tristeţe.

- Înţeleg, dar aici nu este cazul. Mai ales aici, unde viaţa este altfel. Singura plăcere, ţi-am zis, este să merg la malul mării. Acolo lucrurile se simplifică. Cum aţi venit este o potecă. Se merge câteva minute. Şi un drum şerpuit coboară acolo jos.

Avem distracţia cu beţele. Mă gândesc să fac rost de un cerc de plastic, poate m-ai putea ajuta când vii data viitoare. Se găseşte la un magazin de jucării. Aş dori chiar mai multe. Colorate. Moelte le va muşca oricum până le va rupe. E foarte bătăios.

- Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. Trebuie să recunosc că am câteodată tot felul de amintiri legate de relaţia noastră. Am dormit în acelaşi pat, am petrecut ani împreună, nu se pot uita… Câteodată mi se pare că am fugit. Eram foarte speriată. Ottis, vedenii, idei ciudate.

- Te rog insistent să-mi procuri acele cercuri. Şi o zgardă frumoasă, nu foarte largă, din piele.

Anita privea pereţii, mobila albă şi rece, chiuveta din încăpere, vaza goală. Şi planta cu frunze veştejite. Încăperea era deprimantă. Perviliu era deprimant. Nu avea nicio licărire în ochi, privirea netedă, nimic care să elucideze misterul. Cine devenise? Placiditatea era doar o mască sau o atitudine persiflatoare, un joc necontenit început odată cu apariţia lui

Ottis? Sau poate chiar mai demult. Poate totul fusese un plan bine pus la punct, un fel de experiment sofisticat dar sadic.

- Atunci eu plec. Dacă asta aveai de vorbit.

- Bine. Voi veni cu actele.

- Da. Te rog, zgarda şi cercurile. Sau orice poate fi folosit în scopuri asemănătoare.

Anita ieşi. O urmări cum pleca, luată de umeri de un individ corpolent şi urcată într-o maşină roşie.

Urmară zile la fel de placide, i se reduse doza administrată, ba chiar trecu pe pastile. Altele care nu-i făceau rău. Era calm, fără griji sau frământări, se punea problema chiar să-l trimită acasă. Trecuse ceva timp, nici el nu ştia cât. Pastilele pe care le primea acum îi lăsau mai mult timp de trăit. Dormea doar vreo zece ore, avea un program de om normal. Renunţase la somnul de după-masă, îl înlocuise cu plimbări prin grădină. Se gândea la Anita şi la zgarda lui Moelte care avea să vină. Şi poate şi cercurile.

Era ocolit de toţi în ultimul timp, îl credeau încă sub efectul anestezic al perfuziilor. Ştiau ce pot face perfuziile, existaseră adevărate specimene violente care deveniseră veritabile legume după administrarea zilnică a unui set de treizeci de doze. Iar el probabil suportase mult mai multe.

Nu mai dorea să se însănătoşească. Sau poate că reuşise. Poate că asta era. Era vindecat. Nu mai avea lupte de dus, era liniştit.

O vrăbiuţă grasă bătea în geam zilnic. El îi punea pâine. Ea continua să vină, să bată. Îl trezea în fiecare dimineaţă. Nu-i lipsea pâinea deci. Se gândea la varianta în care ar trebui să renunţe la confortul de aici, sănătos fiind. La cine ar apela?

Câteodată se gândea că ar trebui să iasă şi să înfrunte toată mizeria de afară. Lumea e rea, oamenii o fac şi mai rea. Crudă şi scârboasă, cam ca la circ. Melcii striviţi, animalele în cuşti, copiii răi care ar trebui să plătească. Apoi cei mici care urlă, urlă de la naştere, siniştri chiar.

- Mic urlător ce eşti, pramatie plină de bale, de ce urli? Nu te grăbi, cretinule, vei avea tot timpul să răcneşti. Să creşti un pic doar, nu urla de acum. E pentru toţi, e atâta nefericire acolo, de o să-ţi trosnească capul. Vei omorî melci şi vei râde la început, dar vei plăti, idiotule, vei ajunge să-ţi doreşti ca mă-ta să fi avortat în baie. Dar acum e prea târziu. Totul se va sfârşi, această lume se va sfârşi. Aţi devenit mai oribili decât oribilul, mai odioşi decât odiosul, vă faceţi că încă mai găsiţi motive să continuaţi. Şi să tot continuaţi, să urlaţi, şi să continuaţi iar.

Brusc se opri. Se uită în jur. Toţi îşi vedeau de treabă. Nu vorbise el. Vocea se

auzi dinăuntru. Nu mai era nicio scindare. Totul fusese gândit de el. Nu scosese niciun sunet. Deja procesul era avansat. Degeaba purtase branula, totul fusese în zadar, el era Ottis. Va trebui să fie secret. Dacă va deschide gura, iar va urca sus la agitaţi.

- Ai un vizitator. Este soţia ta. Te aşteaptă alături de un domn. Trebuia să te îmbraci mai ca lumea. Eşti neglijent. Şi plin de păr de la câinele ăla... Ce or să zică oamenii? Nu cred că eşti nebun. Mai pedant, măcar pantalonii să-i schimbi. Ea arată foarte bine. Şi domnul. Au în mână nişte hârtii.

Perviliu deschise şifonierul şi aruncă pe pat o pereche de pantaloni. Şi apoi o cămaşă albă. „Haine civile" se gândi el. Nu le purtase de când venise. Le ceruse special din *dulapul de păstrare*. Ar putea lăsa o impresie mai bună. Mai ales că avea să se consume un eveniment important din viaţa lui. Avea să divorţeze. Va trebui să semneze probabil undeva în josul paginii. În toate actele, în josul paginii. De mult nu-şi mai pusese semnătura pe nimic.

- Zi-le să aştepte. Cobor în zece minute. O să mă grăbesc. Perviliu contempla hainele de pe pat şi parcă nu ştia ce să facă, cu ce să înceapă. Aflase abia ieri vestea sosirii Anitei, nu apucase să se pregătească. Când o văzuse ultima dată era sub efectul puternic al tranchilizantelor.

Se îmbărbătă, aruncă de pe el halatul şi pijamaua şi-şi puse noile veşminte. Îi

veneau strâmbe, le aşează un pic pentru a-şi conferi un aer oficial. Încheie pantalonii, apoi cămaşa, trase şi sacoul pe deasupra. Aranjă bine tot ansamblul. La o privire mai neatentă părea chiar impozant. Gulerul nu era foarte drept, iar pantalonii aveau o pată mică în dreptul genunchiului drept, dar astea puteau fi socotite detalii.

Ieşi din cameră şi coborî scările. Căuta să pozeze într-o atitudine calmă şi relaxată. Să ţină capul sus şi privirea cât mai senină. Să pară ca o plecare la plimbare într-o zi frumoasă de primăvară. Ceva care relaxează şi chiar binedispune.

Pentru că ei îl puteau vedea prin gemuleţul încăperii, calculă că după următorii zece paşi va intra în câmpul lor vizual, aşa că se opri. Puse mâna la inimă pentru a controla pulsul, apoi la gât şi în cele din urmă se atinse pe obraz. Totul era în parametri normali, sub control, îşi putea face apariţia. O ultimă verificare a ţinutei scoase la iveală încă câteva neregularităţi ale dungii pantalonilor. Detalii, ei doar erau acolo pentru altceva, iar el era un bolnav de la care nimeni nu trebuia să se aştepte la foarte multe, mai ales în domeniul vestimentar.

- Bună ziua.

- Bună.

- Bună ziua. Individul întinse deja mâna.

- Da. El este, şi urmă o pauză, apoi zise rapid *Perviliu*. Iar el este Mark.

Mark încercă să pară încântat. Dar nu era. Era stânjenit şi probabil nu se confruntase niciodată cu aşa situaţie. Dar încercă să păstreze aparenţele formale şi în acelaşi timp de complicitate la întreaga acţiune. Perviliu îl privi pe Mark. Era un pic cam durduliu şi aproape chel. Respira greu şi era transpirat. Anita părea şi ea cam dărâmată, cu părul în dezordine şi cu o ditamai guşa ce-i atârna sub bărbie. Era mult mai atent la detalii de data asta.

Ea observă tăcerea tensionată care ameninţa să cuprindă încăperea şi începu să foşnească actele pe care le avea în mână.

- Aţi venit să semnez. Presupun.

- Da, ai dreptate. Ne-am gândit că a venit momentul. Noi, adică eu şi Mark, am stabilit data. Am vorbit cu membrii din conducerea spitalului. Se pare că acum ai discernământ, deci semnătura ta are valoare dacă o dai în prezenţa unui membru al personalului spitalului. Am adus aici şi un formular pe care directorul deja l-a semnat. Am vorbit cu el şi despre tine, se pare că ai făcut progrese. Am auzit că eşti liniştit, că în fiecare zi te plimbi alături de un căţel pe care îl iubeşti foarte mult.

- E vorba de Moelte, te-am rugat de cercuri şi de zgardă.

- Îmi pare atât de rău, am uitat. Dar mă voi ţine de promisiune.

- Lasă, nu mai este nevoie acum. Să trecem la subiect, să facem ce avem de făcut.

Mark deja avea un stilou pregătit. Un stilou scump, probabil cu peniţa de aur. Un om care îşi permite să scrie cu o peniţă de aur îi putea creşte şi lui copilul. Amănuntul îl linişti dintr-un anumit punct de vedere. Părea un individ pragmatic, stăpân pe sine şi pe sentimentele lui, care ştie ce vrea.

- Arătaţi-mi locul unde să semnez.

- Eu deja am semnat toate cele cinci exemplare. Unul se înregistrează la tribunal, unul rămâne la spital, unul la Biroul de evidenţă a populaţiei, unul la mine şi ultimul la tine. Ies cinci la număr? Auzisem că şase, dar e vorba doar de cinci.

- Cinci deci.

- Da, cinci. Şi voi plăti nişte taxe. Nu e mare lucru. Va trebui să merg şi la tine la Poştă.

- La mine? Aici e la mine. Acum mai ales, în situaţia asta, Poşta mi se pare foarte departe, din toate punctele de vedere. Toate scările şi toţi foştii colegi…

- În fine, voi merge la Poştă. Avem un copil şi din această cauză sunt tot felul de formalităţi. Eşti destul de lucid, într-adevăr. Doctorii au dreptate. Faci progrese. Văd în privirea ta. Reale progrese faţă de data precedentă.

- Lucid! Păi normal că sunt lucid. Ăsta e şi motivul pentru care sunt încă aici.

- Lucid şi stai la spital? E mai confortabil să fugi de tot şi de toate.

- Mai ales de toţi. Da, stau aici. N-ai auzit de oameni care se retrag?

Mark asculta plictisit şi se uită la ceas de două ori. Nu-l interesa absolut deloc ce sporovăieşte un individ internat la *Boli cronice*.

- Anita, eu zic să ne grăbim. Dânsul are nevoie de linişte, nu este un moment potrivit pentru genul ăsta de conversaţii.

- Aşa este, domnul are dreptate. Nu are rost să intrăm în amănunte. Stai liniştită, sunt foarte bine. Mai ales că îl am pe Moelte. Câinii întotdeauna te ajută să-ţi iroseşti surplusul de afecţiune. Şi, iubind câinii, reuşeşti foarte uşor să ignori oamenii.

Anita rămase fără replică. Îi părea bine că făcuse o alegere bună cu Mark. Întotdeauna, femeile după o anumită vârstă privesc relaţiile din viaţa lor ca pe nişte mici afaceri încheiate pentru confortul propriu. Şi poate al urmaşilor.

Mark îi întinse stiloul, îl grăbea. Perviliu îi privi caraghios, luă instrumentul de scris şi aplică semnătura pe toate exemplarele.

De ajuns. Se sculă şi părăsi încăperea.

Cei doi înşfăcară hârtiile şi le burduşiră într-o mapă, apoi părăsiră

spitalul în grabă, Anita mai întoarse de două ori capul, în timp ce Mark fredona melodia de la aparat. Drumul era plin de gropi, adevărate cratere pe care maşina încerca să le evite fără succes. Mark înjura şoselele şi pe muncitori, spitalul şi pe Perviliu.

De partea cealaltă a drumului era plaja, spre care Perviliu deja se îndrepta. Mai avea timp până la masa de seară. Nu îi simţea nimeni lipsa. Se obişnuiseră cu plimbările lui, cu micile escapade diurne.

Moelte alerga, învăţase demult drumul şi executa diverse acrobaţii pe lângă şi peste tufişurile din preajmă. Perviliu se gândea la femei. Nu avusese foarte multe interacţiuni cu regnul respectiv până să o cunoască pe Anita. Doar câteva relaţii pasagere. De ce se oprise la ea, care fuseseră prerogativele ce duseseră la oficializarea relaţiei lor? Chiar o dorise sau decizia fusese bazată pe o conjunctură dubioasă? După ce străbătu doi kilometri de plajă, ajunse la concluzia că decizia îi aparţinuse în totalitate. Era singurul care merita tras la răspundere în tămbălăul prezent, inclusiv în toată tevatura cu copilul şi cu eşecul de a ajunge în Minister. Ea avea acum un copil şi pe Mark care, bine îmbrăcat, privea timpul trecând pe un ceas scump şi semna cu stiloul ce probabil avea peniţă de aur.

Câinele alerga înspre valuri, apoi în valuri, iar mai apoi afară din valuri, într-un balet ce-l făcea pe om să se simtă extrem de invidios. Ar fi vrut ca el să fie Moelte şi Moelte în locul lui. Şi să-l plimbe Moelte prin parc şi pe malul mării, iar apoi să-i dea oase de la masa de seară. De fapt primea şi prăjituri cu frişcă de două ori pe săptămână.

În depărtare era un vapor. Probabil un pescador care recolta peştii din plasele aruncate în ziua precedentă. Mergea lent înconjurat de pescăruşi care dădeau târcoale. Marinarii trudeau pentru a merge să scoată creaturile chircite în plase, apoi să livreze marfa celor care aşteptau să descarce, pentru aprovizionarea pieţelor şi restaurantelor. Echipajul avea o destinaţie sigură, un punct care clipea pe ecranele de la bord. Se grăbea să fie în grafic. Stalii şi contrastalii.

Mark gonea cu viteză mare, privea ceasul din ce în ce mai des, în timp ce Anita strângea actele la piept. Cu hârtiile în mână, viitorul era înainte.

Numai Perviliu şi Moelte nu aşteptau nimic din vreo direcţie. Nici azi şi nici în zilele următoare nu vor mai aştepta. Îşi erau suficienţi unul celuilalt şi mulţumiţi că îşi pot genera programul zilnic, unul după nevoile celuilalt.

Perviliu regreta lipsa zgărzii şi a cercurilor care ar fi creat o anumită variaţie în cotidianul lor.

Era în final eliberat de toate greutăţile şi poverile existente până la acel moment. Totul se depărtase, dispăruse, tot zbuciumul se dizolvase aici, în apa mării, toate visele lui de mărire, de ascensiune pe plan social, semnăturile date, năzuinţele spulberate, totul se evapora parcă în direcţia în care Anita şi Mark dispăruseră. Ideile pe care le slujise nu-i oferiseră nimic care l-ar fi putut face să se simtă salvat. Acum arunca un băţ lui Moelte, care fugea pentru a-l aduce înapoi. Alerga şi-l aducea înapoi. O mişcare repetitivă, dar care nu îi obosea pe nici unul dintre ei. Vaporul parcă mărise viteza şi se depărta. Vor rămâne doar ei doi. Câinele scotea limba, transpirat. Obosit şi mulţumit, se aşează cu picioarele din spate împreunate peste pantofii lui Perviliu, care deja numărase şaptesprezece aruncări consecutive.

Îşi aduse aminte de pacientul care îşi pierduse familia din cauza porcilor. Se răzbunaseră. Îşi aminti un fragment de copilărie, o sărbătoare religioasă, la nişte rude. Bărbaţii şi femeile care râdeau. Era undeva într-un sat, iar el nu frecventase prea mult zonele rurale până atunci. Avea pantofii negri de lac şi o bonetă stupidă cu desene. Erau şi copiii de vârsta lui, ei se învârteau în cerc. Larmă de nedescris.

Chiuituri. Erau atât de stupizi cu jocul lor, cu feţele rumene şi dolofane alergând prin tot praful de acolo.

Se pregătea o masă, paharele şi tacâmurile erau aşezate când ei sosiseră. Scaunele de lemn erau scorojite şi prăfuite. Stăpânul casei îi invitase să se aşeze. Pe el nu-l va putea uita. Şi nici şorţul lui. Culoarea albă, impecabilă, ai fi zis că era nou. Şi cum le zâmbea tuturor, folosindu-se de mustaţa cu vârfuri ascuţite în sus, şmecherească. Îl bătuse pe umăr şi îl luase în braţe la sosire. Era un unchi al mamei, nu-i mai ştia numele. Dar şorţul imaculat mulat pe burdihanul imens şi dinţii galbeni dezgoliţi i-ar fi putut descrie şi acum în cele mai mici detalii.

Cercul era în apă. Moelte nu-l mai adusese. Pierduse şirul numărătorii. Recordul era de douăzeci şi unu de aruncări consecutive. Câinele se aşezase la piciorul lui mulţumit şi dădea uşor din coada deasă.

Şi acolo la ţară era un dulău, unul cam slab şi arţăgos. Umbla liber şi alerga după copiii care lui i se păreau că deja întrecuseră orice limită a bunului simţ. Se trânteau şi-şi cărau neosteniţi pumni. Se sculau apoi începeau să râdă.

Bărbaţii stăteau separaţi de femei, pregăteau un foc, într-o parte a curţii. Era mult spaţiu. Doamnele erau strânse pe lângă bucătărie. Veniseră oaspeţii de la

oraş. Îl aduseseră şi pe „cel mic”, care însă nu prezenta nicio formă de entuziasm, refuzând să participe la „jocuri”, deşi fusese mai întâi invitat, apoi chiar împins de la spate. Prefera să stea cu adulţii, era curios ce se va întâmpla cu grămada de lemne adunate.

Curând femeile intrară înăuntru, poftite de soţia „unchiului”. El îi făcuse în prealabil un semn. Intrară luându-le de braţ pe cele două copile grase. Bărbaţii şi băieţii aşteptau.

Unchiul i se adresă tatălui lui Perviliu. Îl întreba ceva arătând spre el.

Tatăl dădu din cap. Însemna că „nu”. Apoi veni spre el şi îl întrebă bătându-l pe umăr:

- Vrei să stai cu noi?

- Cu cine?

- Bărbaţii.

Suna interesant. Să devină bărbat. Aici la ţară. Orice ar fi însemnat asta. Se uită la şorţ şi dădu din cap.

- Stai acolo, atunci.

Se supuse. Plecă într-un colţ alături de ceilalţi doi de vârsta lui. Ei păreau să ştie ce se va întâmpla. Îşi frecau mâinile de nerăbdare.

Unchiul zâmbi uitându-se spre Perviliu şi-l bătu pe umăr când se îndreptă spre grajd. Avea multe animale. Orăcăiau toate din momentul venirii lor. Se auziseră nişte guiţături, apoi apăru trăgând de o funie un

porc mare şi gras care se împotrivea din toate puterile tentativei de a-l scoate din mizeria în care vieţuia. Dinspre locul unde crescuse, venea un miros greu, de excremente diverse, piele şi lături. Funia înfăşurată pe gâtul diform se strângea secătuind de puteri bietul animal, care cedă rapid, lăsându-se târât.

Moelte se culcuşise. Îi simţea corpul cald, respira liniştit.

Câinele ăla din curte, o adevărată scârbă. Când văzu ditamai dihania mişcându-se haotic, se aruncă asupra lui, muşcându-l de spate şi răcnind cu o ferocitate cruntă. Toţi râdeau. Băieţii veniră în urma porcului pentru a-l împinge cu picioarele înspre mijloc. „Unchiul" trăgea, iar ei de la spate îl ajutau. Câinele, mânios pe patrupedul mai mare, încercă să-şi mai înfigă dinţii, dar fu gonit de unul dintre cei doi puşti printr-un picior bine plasat între mădulare. Începu să schelălăie şi se ascunse sub nişte fiare.

Porcul simţise oamenii, se prinsese cine erau şi ce-i vor face. Nu ştia cum să scape. Urină abundent, iar bărbaţii râdeau din ce în ce mai tare, suflecându-şi mâinile. Era adus deja la locul execuţiei. Vor trebui să intervină. Închideau cercul în jurul lui. Toţi erau acolo, tatăl lui încerca să pară şi el entuziasmat, dar nu era. El era foarte rar entuziasmat de ceva.

Perviliu înlemnise. Alb şi cu gura căscată, nici nu mai clipea. Ar fi vrut să facă ceva. Dar ce? Va trebui să îndure, să intre în rând cu bărbaţii, măcar cu cei de vârsta lui.

- Cuţitul, de pe masă.

- Tu eşti mai aproape. Adu-l la mine. Să-i dăm un motiv ticălosului ăsta rotofei să urle.

- Las' să urle, cât mai poate. Şi începură să râdă în timp ce încercau să-l imobilizeze fiecare de câte un picior. Copiii erau angrenaţi în imobilizarea trenului inferior, să nu-i muşte. Era mai periculos în faţă, aşa fuseseră îndrumaţi de „unchiul" care trăgea cât putea de tare funia. Îl chinuia să-l audă ţipând. Şi râdea. Cu cât urla mai tare toţi se simţeau parcă mai mândri.

- Tu ăla mic de la oraş, adu cuţitul. Fii bărbat, ce naiba? Uite la ăştia doi ce dibaci sunt...

Puse mâna pe cuţit, îl luă şi fugi. Fugi departe, cât de departe putu. Alerga cu lama tăioasă îndreptată spre cer. Îl prinseră însă rapid, mama se sperie şi-l certă pe tată, dar şi pe unchi. Şi se uită urât la ceilalţi. Îl băgă în casă cu ele, înapoind înainte unealta care avea să transforme halca de carne vie într-un festin culinar pentru toţi ceilalţi.

Se mai auziră apoi guiţături, răcnete, în final doar răcnetele.

În două ore ei deja mâncau carnea friptă, ciocnind paharele pline. Pierduse deznodământul. Cioturile de animal ajunseră în farfuria fiecăruia. Începură să mestece carnea proaspătă şi să felicite crescătorul.

Din halca micului Perviliu parcă încă se scurgeau grohăiturile animalului. Fusese nevoit să înghită. Până la ultima bucăţică. Ca să devină bărbat.

Acum înţelese totul. Se descălţă şi-şi scoase hainele. Încă păstrau toată duhoarea întregii lumi. Se ridică, simţi că are putere, şi începu să alerge. Moelte încercă să-l ajungă aruncându-şi picioarele mici pentru a prinde viteză. Lătra şi urechile-i săltau în bătaia vântului.

Peştii ajunseseră în pieţe. Proaspeţi. Unii încă se mai mişcau pe tarabe printe ceilalţi. Încercau să mai adune aer. Măcar pentru încă câteva secunde. Luptau şi ei.